

Existence

Anarchistická revue

2 / 2010

*Sexuální
násilí*

cena:

Soud se squattery, 25 let existence CGT, Zemřel Colin Ward,
Anarchistický pohled na EU, Bělehradská šestka, Haiti,
Nenásilné hnutí odporu v Palestině, Vzdělání není zboží,
Ochrana přírody - věda nebo ideologie?

vydává Československá anarchistická federace

Přežili jsme porod

Tak už to vypadá, že znovuobnovená Existence přežila svůj porod a další číslo spatřilo světlo světa, a to dokonce v řádném termínu, což nebývá u anarchistických tiskovin moc časté. No, uvidíme, jak dlouho nám to vydrží.

Hned na začátek bychom chtěli zdůraznit, jak moc nás potěšilo, kolika lidem jsme udělali radost tím, že jsme znovu začali vydávat naší anarchistickou revue. Především však „pamětníkům“, kteří se na vydávání Existence před lety podíleli, či si ji se zájmem kupovali.

V druhém letošním čísle jsme se pokusili navázat na dřívější tradici tematických čísel. Tento závazek však nepředstavoval velkou námahu, jelikož nám byly nabídnuty články, které měly tvořit hlavní téma posledního čísla časopisu A-kontra. Posledního ve smyslu jeho dřívějšího časopiseckého formátu. To však nakonec nevyšlo, ale připravené texty nepřišly vniveč. Rádi jsme se jich ujali.

Hlavním tématem tohoto čísla je Sexuální násilí. I když by mnozí mohli namítnout, že takové téma přeci do anarchistické revue nepatří, my tento názor nesdílíme. Případy sexuálního násilí nejsou totiž nic vzdáleného, nic, co by se nemohlo dotknout i jednotlivců z řad anarchistického hnutí, či našich blízkých a přátel. Když před takovými tématy budeme zavírat oči, ničemu tím rozhodně nepomůžeme, a už vůbec ne obětem sexuálního násilí. Vodítkem, jak se v takových případech zachovat, se mohou stát právě stránky v tomto časopise.

Mimo hlavního tématu a několika drobností je, stejně jako v minulém čísle, většina obsahu Existence přehledem textů, které již byly zveřejněny na webových stránkách Československé anarchistické federace (ČSAF). I když jsme měli trochu obavy, jak se čtenáři postaví k modelu časopisu, který je postaven na přetiskování již vyšlých textů, narazili jsme jen v několika málo případech. A to především u pravidelných a „poctivých“ čtenářů našich webových stránek. Ostatní nám většinou potvrdili, že nejsou velkými fanoušky čtení textů z obrazovky a přednost dávají jejich tištěné podobě. Je potěšující vidět, že věk internetu a počítačů nad tištěným slovem ještě zcela nezvítězil.

Jak jsme již uvedli v minulém čísle, počet výtisků se bude odvíjet od prostředků, které se nám podaří shromáždit. Minulé číslo jsme vydali v nákladu tří set kusů. Nyní bychom chtěli další stovku přidat. Náklady na číslo jsou necelých 40 korun, což je i cena, za níž Existenci distribuujeme. I nadále bude každé nové číslo dostupné na stránkách ČSAF s tím, že každý, kdo bude mít zájem a tu možnost, může Existenci sám tisknout a za cenu odpovídající nákladům šířit dál. Proto i nyní neuvádíme na obálce konkrétní cenu.

Tištěnou verzi Existence si můžete objednat na našem kontaktním e-mailu, k sehnání však je i v některých infoshopech a alternativních obchodech, především v Praze. Jejich seznam se pokusíme brzy zveřejnit na webových stránkách. Dále bude jistě velkou příležitostí, jak se dostat k anarchistickým tiskovinám, tradiční anarchistický 1. máj, který proběhne v ulicích Prahy, a na nějž bude navazovat festival MAY DAY. Tam, stejně jako v předešlých dvou letech, najdete infostánek ČSAF, kde bude Existence k dispozici.

Vedle toho zmíněného hlavního tématu naleznete v tomto čísle opět přehled jeho nejdůležitějšího, co se událo za poslední tři měsíce v anarchistickém a obecně v antiautoritářském hnutí. Za zvláštní zdůraznění stojí především vznik několika nových iniciativ, jako je nový anarchistický kolektiv Anarchist Black Cross, studentská iniciativa Vzdělání není zboží! či mládežnická Iniciativa Ne rasismu!. Vedle toho se nově začínají rozjíždět aktivity na podporu mírového odporu vůči izraelské okupaci Palestiny.

Z dění na domácí scéně stojí za zmínku především soud, před nímž stanuli aktivisté a aktivisty, kteří v září loňského roku obsadili dům v Praze v Apolinářské ulici. Považovali jsme za důležité především uchovat v tištěné podobě závěrečné řeči některých z nich. I když se některé myšlenky opakují, jsou důležitým dokumentem squatterského hnutí v Česku. Dále reflektujeme reakci severočeských anarchistů na divokou stávku v mosteckém podniku Grammer. V příštím čísle bychom se rádi ke kauze vrátili a informovali o aktuálním stavu. Z domácích akcí jsme nakonec vybrali ještě připomínku 100. výročí Mezinárodního dne žen a souhrn antifašistických akcí, které připomněly smrt Jana Kučery, jenž byl před dvěma lety zavražděn neonacistickým sympatizantem.

V zahraničním zpravodajství jsme nemohli vynechat informace o pokračujícím boji proti soudnímu zákazu anarchosyndikalistické

organizace FAU – Berlín, o dalších osudech stíhaných srbských anarchosyndikalistů, známých pod označením Bělehradská šestka, či o dozvucích klimatického summitu v Kodani. Mimo jiné si můžete přečíst o úspěšné bloádě neonacistického pochodu v Drážďanech, o zemětřesení na Haiti či odporu místních lidí proti pořádání Olympijských her ve Vancouveru. Také informujeme o ztrátě, kterou je pro anarchistické hnutí smrt autora Colina Warda.

Zbytek obsahu doplňuje pokračování v představení tzv. pragmatických anarchosyndikalistických odborů (tentokrát jde o Španělské CGT), dokument předkládající anarchistický pohled na Evropskou unii či zamyšlení nad otázkou ochrany přírody. A opět nechybí přehled textů z nástěnných novin A3, které vyšly v posledním čtvrtroce.

Nyní už nezbyvá než popřát příjemné počtení.

Obsah

Editorial: Přežili jsme porod ...	2
Soud se squattery ...	3
Výstava Squaty a autonomní centra ...	5
Podpora boji zaměstnanců Grammeru ...	6
Nezapomeneme! Neodpustíme! ...	7
Nejde jen o znásilnění ...	8
Znásilnění duše ...	8
Jednat je možné a nutné ...	10
Připomenutí Mezinárodního dne žen ...	13
Pragmatický anarchosyndikalismus: 25 let existence CGT ...	14
Zemřel Colin Ward ...	16
Anarchistický pohled na Evropskou unii ...	17
Dni akcí na podporu svazu FAU – Berlín ...	18
Drážďany: Neonacistická smuteční oslava se nekonala ...	19
Bělehradská šestka ...	20
Haiti, ostuda západní demagokracie ...	21
Přednáška o nenásilném hnutí odporu v Palestině ...	22
Izraelské věznice se naplňují těmi, co nenásilnou cestou bojují za ukončení protiprávní okupace ...	23
Prohlášení iniciativy Vzdělání není zboží! ...	24
Prohlášení k nepokojům na Olympijských hrách ...	25
Ochrana přírody - věda nebo ideologie? ...	26
A3 ...	28
Anarchist Black Cross ...	30
Recenze ...	31

Anarchistická revue

EXISTENCE

2 / 2010

vydává Československá anarchistická federace

v pořadí 16. číslo (čísla 1 až 14 vyšla v letech 1998 – 2002)

kontakt:

e-mail: csaf@csaf.cz

web: www.csaf.cz

Soud se squatterry

7. ledna 2009 potvrdil Obvodní soud pro Prahu 2 tresty pro squatterry a squatterky, kteří byli zatčeni při demonstračním obsazení dlouhodobě opuštěného domu v Praze 2 v Apolinářské ulici. V rámci Týdne nepřizpůsobivosti vnikli 12. září 2009 do budovy a vyvěsili na ní transparenty na podporu squattingu.

Před domem se tehdy sešlo asi 200 lidí, aby aktivisty v domě podpořili. Proti těm pak násilně a zcela nesmyslně zasáhla policie a mnohé z přítomných zadržela. V brzkých ranních hodinách druhého dne zaútočila policie na objekt a zatkla všechny přítomné. Těm byly v následujícím týdnu rychlosoudem uděleny podmíněné tresty, veřejně prospěšné práce a tři cizinci byli navíc vyhoštěni. Po odvolání byly tresty 7. ledna 2009 potvrzeny, odsouzení se však hodlají znova odvolat.

Vybrali jsme několik závěrečných řečí, které pronesli obvinění u soudu. Jsou důležitým dokumentem tohoto procesu a odrazem motivací aktérů akce v Apolinářské ulici.

Závěrečná řeč 1

V mé závěrečné řeči bych v první řadě chtěl vyjádřit protest proti snaze trestně stíhat mou osobu v souvislosti s událostmi, ke kterým došlo dne 12. září 2009. Necítím se vinen ve věci spáchání jakéhokoliv zločinu a nic z toho, co jsem toho dne činil, nepovažuji za nelegitimní jednání s protispolečenským charakterem.

Za takové naopak považuji jednání oficiálního vlastníka a správce domu č. 1/434 v Apolinářské ulici v Praze. Skutková podstata protispolečenského zločinu je zde naplněna především nezodpovědným přístupem k nemovitosti, dlouhodobým nevyužíváním budovy, nečinností ve věci ochrany budovy před chátráním, destrukcí památkových hodnot, nezajištěním budovy tak, aby nepředstavovala nebezpečí pro okolí a znemožňováním budovu smysluplně užívat.

Budova vznikla díky tvůrčí aktivitě mnoha lidí, kteří do stavby vložili svou energii, proto aby plnila společensky prospěšnou funkci. Oficiální vlastník plnění této funkce záměrně a vědomě zabraňuje, čímž zneužívá svého postavení oficiálního správce budovy. Tento fakt je nejen projevem znevážení iniciativy lidí, kteří objekt vybudovali, ale je také projevem protispolečenského jednání v širším smyslu.

Disponuje-li někdo budovou, kterou nevyužívá, a podporuje-li její zbytečnou destrukci, tak tím prokazuje, že jí nepotřebuje a nemá pro ni využití. Zabraňuje-li v takovém případě druhým, aby následně budovu smysluplně využili k bydlení či k veřejně prospěšným účelům, tak zaujímá neetické stanovisko, které poškozuje početné společenské skupiny. Jsou jimi například lidé bez domova, výtvarní umělci, vyznačiči alternativního životního stylu či osobnosti rozvíjející kulturu v širokém smyslu. Právě v nich je potenciál smysluplného využití chátrajících a opuštěných budov. Jejich pohnutí k takzvanému squattingu nejsou protisociální, ale naopak sociální a často sledující společenskou prospěšnost.

Neobhajují zde však právo squatterů a squatterek dlouhodobě nevyužívané budovy vlastnit. Hájím však právo je užívat a udržovat jejich společenské, památkové a kulturní hodnoty v době, kdy „oficiální vlastník“ toto není schopen či ochoten zajistit.

Vzhledem k tomu, že stávající společenská hierarchie některým lidem umožňuje disponovat ohromným množstvím materiálních statků a jiným znemožňuje naplnit i ty nejjednodušší potřeby, tak squatterské aktivity považuji za částečné řešení problémů sociálně slabých či neprivilegovaných skupin.

Abych byl upřímný, tak příliš nevěřím tomu, že by na půdě soudu mohla být rozvinuta vážná náklonnost k mým stanoviskům, otevřeně kritickým ke stávajícím poměrům ve společnosti. I přesto jsem se rozhodl zde mé postoje prezentovat. Učinil jsem tak především z etických pohnutek. Ty vycházejí z mého přesvědčení, že ten, kdo ke zlu mlčí, se stává jeho tichým podporovatelem. Vyslovil jsem zde proto protest proti tomu, co považuji za odsouzeníhodné, s vědomím veškerých možných následků.

Bez ohledu na to, jaké soudce zaujme stanovisko, zůstanou mnou vyřčené myšlenky i nadále důležitou součástí mých etických zásad. Trestní stíhání mé osoby může omezit mou možnost pohybu či

seberealizace, nedokáže však potlačit mé myšlenky. Mé postoje nelze změnit persekucí či hrubou silou, ale vahou argumentů. Přesvědčivé argumenty zde u soudu však nezazněly. Nemám tedy důvod svá stanoviska přehodnocovat! Squatting v mých očích nadále je vnímán nikoliv jako zločinné jednání, ale jako způsob boje proti zločinům hájeným legislativními normami!

Lukáš Borl

Závěrečná řeč 2

Akce 12.9. měla pro mě osobně vnést téma squattingu, gentrifikace a opuštěných domů do širší společenské diskuze a zároveň měla být pokusem otevřít cestu k novému alternativnímu prostoru.

Upřímně mě mrzí, že se nám dům v Apolinářské osquatovat nepodařilo a že nedošlo k žádné dohodě s formálním majitelem objektu nebo správními orgány, mrzí mě zásah proti lidem, kteří poklidným postáváním před domem vyjadřovali svůj názor, je mi líto vyplývaných stovek tisíc korun na zásah proti nim i nám nahoře z peněz daňových poplatníků a tedy na obranu práv vlastníka. Ten záměrně čeká až tento dům v pražské památkové rezervaci spadne, aktivně pro to vystupuje například žádosti o demolici a dům je tak pro něj břemenem, nikoliv hodnotou, protože má zájem pouze na lukrativní parcele. Mrzí mě, že jiní mohou demonstrovat dokonce na střechách úřadu vlády, ale pokud si říkají squatterři a squatterky, jsou okamžitě kriminalizováni, a především mě mrzí, že dům v Apolinářské nadále zeje prázdnotou a že už v dnešním takzvaném demokratickém systému nevěřím ve svobodu slova.

Ke kriminalizování squattingu je účelově používáno právo soukromě vlastnit a zájmy spekulantů a těch, kteří chtějí mít z Prahy město hotelů a obchodních center, jsou absurdně postaveny nad potřeby a práva lidí, kteří své i urbanistické problémy řeší aktivně sami a poukazují tak na zneužívání a účelovost zákonů i bezzubost památkových a stavebních úřadů.

Když už tedy vypovídám na půdě soudu, je nutné podotknout, že squatting není ani přímo v české legislativě ošetřen, jelikož trestného činu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru dle § 249a trestního zákona se nelze dopustit ve vztahu k objektu, který je neužívaný, protože chybí objekt trestného činu. Tento zákon má chránit výkon vlastnického práva majitele nemovitosti a pokud tedy majitel svůj objekt neužívá, nelze do práva užívání objektu zasáhnout.

Naopak tedy dochází ke kriminalizaci hlasitého upozornění na páchání trestného činu zneužívání vlastnictví dle § 258 trestního zákona nebo článku 11 odstavce 3 listiny základních práv a svobod, kdy majitel nezachoval ani neudržoval důležitý kulturní objekt, ani nezajišťoval bezpečnost osob, které kolem domu procházeli, a to v podstatě za nezájmu a tichého přihlížení státních správních úřadů.

Kontroverzní je i postup proti těm, kteří mají svůj pozemek zrovna na místě, kde chce třeba stát stavět např. dálnici a jejich majetek je „ve veřejném zájmu“ vyvlastněn – pokud chápeme veřejný zájem jako proměnlivou kategorii, která je výsledkem dohody, a je potom odvozen z zájmu jednotlivců, a měl by se nalézat a ověřovat ve stálé a otevřené veřejné diskusi – opět squatterské aktivity jen ukazují na rozpor a účelovost, kdy je chráněno vlastnické právo těch, kteří ničí domy v památkových rezervacích a nerespektováno vlastnické právo těch, kteří mají svůj dům, využívají jej k bydlení, ten ale zrovna stojí na momentálně pro někoho zajímavém území.

Tedy, nelituji svého činu, naopak. Myslím, že squatting i problematika, kterou toto téma otevírá, se do širší společenské diskuze dostaly. Teď jenom doufám, že snahy nás všech, kteří aktivně vystupujeme proti těm, kteří nechávají s vidinou zisku domy chátrat a mění město v business, pro který jsou jeho obyvatelé jen zákazníci, budou v budoucnu, ať tento soud dopadne jakkoliv, jen a jen úspěšnější.

V.T.

Závěrečná řeč 3

K tomu, co se stalo 12. září v Apolinářské, bych chtěla říct, že pro mě osobně bylo podstatné onen dům obsadit a zároveň mi připadala velmi lákavá představa, že bychom ho mohli dlouhodobě využívat, i když takové šance byly velmi malé – zejména kvůli jeho poloze, lukrativnosti a také, řekneme, ne zrovna nakloněnosti úřadů a policie k myšlence squattingu.

Myslím si, že bylo důležité zůstat tam co nejdéle, to znamená nereagovat na výzvy policie, protože jenom tak jsme mohli vyjádřit solidaritu zadrženým z demonstrace pod domem samým a hlavně upozornit na myšlenku squattingu, která je pozitivní a tvůrčí, a také poukázat na negativní aspekty současného stavu a na to, jak se nakládá s památkově chráněnými budovami nebo s pozemky a nemovitostmi v památkové rezervaci – tedy v kontextu historického centra Prahy.

Tento dům postavený ve funkcionalistickém stylu má, jak bylo řečeno, své nesporné kvality, ač není přímo památkově chráněnou budovou. Jeho nynější majitel ho nechává již od 90. let chátrat a prochází mu to. Až spadne, může postavit další solitérní budovu, která se naprosto nebude hodit do kontextu okolí, bude naddimenzovaná a její architektonická forma bude čistě utilitární, nehodnotná, jak to můžeme vidět na tolika místech centra města.

Squatterské pokusy v minulosti bohužel nebyly tak úspěšné jako ten v Apolinářské a neupozornily na neomluvitelné zacházení s památkami a neschopnost úřadů takovému jednání čelit. Mluvím o krátkodobém obsazení usedlosti Cibulka v Košířích a vily Emilka v Tiché Šárce. V případě Cibulky jde o empírovou stavbu s altány a sochami v okolním lesoparku, které tvoří spolu s usedlostí jedinečný a unikátní celek. Majitel této nemovitosti již mnoho desetiletí čeká, až tato hodnotná stavba zkrátka spadne a on pozemek za draho prodá investorovi, který v této lukrativní lokalitě postaví hotel nebo luxusní byty. V případě vily Emilka se podařilo dokonce vyřadit tuto stavbu ze seznamu památek, ač byla spolu s nedalekým kostelem svatého Matěje prvními stavbami v této oblasti ve druhé polovině 19. století.

Nezodpovědné nakládání s památkami není pesimistická předtucha, ale realita: v centru města se dějí neustále případy prostého „vybagrování“ interiérů, ponechá se pouze fasáda a za ní se postaví novostavba. Ilustrativní byla v tomto ohledu například „přestavba“ augustiniánského kláštera na Malé Straně při kostele svatého Tomáše na luxusní hotel, kde byly zničeny chráněné historické prvky.

Jakou má tedy cenu honosit se tím, jaká jsme starobylá metropole s úchvatnými památkami, když je to většinou jen vějička na turisty, která ani není reálně ctěná? Jde jen o to vydělat. Postavíme účelné interiéry, sice tím zničíme část historie, možná i velmi cennou, ale co, turisté to nepoznají.

Jak lze věřit, že taková logika myšlení se neuplatní i ve vztahu k člověku, k lidskému životu? Touha vydělat se zastaví očividně před málo čím, i když je zahalená do líbivých slov. Město jako životní prostor, třibený po generace a doplňovaný o kvalitní celky, očividně mizí. Budeme odbývat život mezi obchodními centry, parkovišti, luxusními hotely a kancelářskými budovami. Protože tak se přeci vydělává!

Asi nemusím zdůrazňovat, že tato logika je mi cizí. Podle mého názoru se povedlo zářijové akci upozornit alespoň na částku celého problému: na neschopnost státního aparátu, který by se měl starat o přijatelné životní podmínky svých občanů, zasahovat proti dravému podnikatelskému sektoru, který si zkrátka dělá, co chce, bez ohledu na jakékoli hodnoty kromě hmotného prospěchu.

Doufám tedy, že se bude nadále dařit upozorňovat i na další aspekty squattingu a absurdnost logiky společnosti, ve které žijeme a ve které je možno být souzen za snahu dělat něco se svým okolím.

Lenka Kužvartová

Závěrečná řeč 4

12. září 2009 jsem se nestěhoval do svého nového domova, ale šel jsem demonstrovat ideje squattingu do domu, do kterého se dalo volně vstoupit. Možnost, že by jsme v domě zůstali bez souhlasu majitele déle než pár dní, se mi jevila jako totálně nereálná. Šlo o to, poukázat na problém a v podstatě i navrhnout jeho řešení.

Squatting neřeší jen problém prázdných domů, je také řešením sociálních problémů a odcizení celé dnešní společnosti tím, že vytváří místa, kde lidé mohou nejen bydlet, ale hlavně se zde mohou svobodně setkávat, diskutovat a tvořit, nezávisle na tom, zda mají nebo nemají peníze.

Celá obžaloba mi přijde jako další ze série zastrašování, které se okolo celé věci odehrály. Vše začalo masivním policejním cvičením a hlídáním snad všech prázdných domů v centru Prahy, kdy policie posloužila jako bezplatná ostraha objektů, která vše ohlídky, zajistí, vyklidí, a to pochopitelně z peněz nás všech. Zastrašování a snaha říci: „Tohle nedělejte nebo dostanete!“ pokračovaly brutálním zásahem proti pokojně demonstrujícímu davu a samotným zásahem proti lidem v domě, jehož mohutnost měla zřejmě předvést sílu policie. A vše končí soudním procesem, při kterém se člověk dozví z úst velícího policejního důstojníka, že dav na policisty naházal tolik dlažebních kostek, že se musela nechat uklidit ulice. Tyto kostky ovšem neviděl létat nikdo, krom pánů policistů. Možná protože nikdy neletěly. Naopak, plno lidí vidělo zmlácené a zraněné v důsledku policejního zákroku z řad demonstrujících.

Toto celé lze nakonec pochopit, jelikož pro tento systém není squatting, dokonce ani diskuze o něm, žádoucí. Přitom jde jen o

vyslovení názoru že to, co někdo zahodí, si může vzít někdo jiný. Je to jako když najde někdo na ulici televizi s urvanou šňůrou, vezme si ji, opraví, a odmítne ji dát opravenou zpět člověku, který ji vyhodil.

Pro systém ale není žádoucí, aby vznikalo cokoli, co může vést lidi k zamyšlení. Hodně mu není po chuti, když někdo popírá svátost soukromého vlastnictví, jednoho ze základních pilířů kapitalismu. Pro něj je vlastně úplně nejlepší, když lidé vůbec nemyslí, jelikož pak se jim lépe a snadněji vládne. Výsledkem toho je kriminalizace názoru, který ve společnosti, co si chce alespoň říkat demokratická, nemá co dělat.

Squatting je společensky prospěšná činnost a ne zločin.

R.C.

Závěrečná řeč 5

V celé historii se lidé snažili bojovat za zlepšení svých práv, za svobodu, za spravedlnost...

Události kolem 12. září a hlavně tento proces jsou tedy jen součástí přirozeného historického vývoje. Kdoví, zda se jednou nedostaneme do učebnic dějepisu stejně jako proces s Omladinou?

Tím, že jsme souzeni, je vidět alespoň nějaké zlepšení. Vždyť ještě v nedávných časech, například za první republiky, byli demonstranti z řad obyčejných pracujících, kteří bojovali za zlepšení svých pracovních podmínek, bez milosti stříleni (dál za první světovou válku do 19. století se raději ohlížet nebudu). Ale takové věci se dějí i dnes, ačkoliv u nás v České republice už (nebo možná zatím) ne.

Potlačování tendencí směřujících k dosažení kvalitnějšího a svobodnějšího života mi přijde směšné, jelikož se nedá zastavit ani

dvěma lety vězení, které nám hrozí, naopak; efekt bude opačný. Právě proto, že si dokážu vzpomenout na všechna těla zkosená náporom kulek, na všechny hlavy sťaté gilotinou. Co je proti tomu jen o málo více omezená svoboda nebo pár hodin práce?

Doufám, že se my nebo alespoň naše děti dočkáme časů, kdy nebude potřeba soudů a policie. Kdy lidstvo bude schopné samo odpovídat za své činy a samo rozhodovat o své budoucnosti bez pomoci násilí a jakýchkoli mocenských složek.

Posledně jsem říkala, že se vinna necítím. Na tom se nic nezměnilo. Pakliže jsem vinna podle zákona, prosím, sudte mě! Ale pak se určitě nevidíme naposledy...

Výstava Squaty a autonomní centra

Československá anarchistická federace (ČSAF) v lednu 2010 dokončila putovní výstavu „Squaty a autonomní centra“ obsahující několik desítek barevných fotografií z celého světa a informační panely popisují jak smysl squattingu, tak historii některých squatů.

Co je smyslem této výstavy? V první řadě přinést na squatting jiný pohled, než jaký přináší korporativní média. Ta často squatting prezentují jako asociální aktivitu, proti které je potřeba postupovat represivně.

Tato výstava je hlasem, který protestuje proti tomuto způsobu prezentace squattingu. Naší snahou je naopak představit squaty a autonomní centra jako projekty společensky prospěšné - jako zdroj alternativní kultury, jako sociální experimenty, jako samosprávné komunity, jako projev svobodné kreativity a jako řešení konkrétních problémů s bydlením.

Squatting často bývá kritizován za to, že dost jeho aktivit směřuje pouze do prostředí takzvaného „aktivistického ghetta“, bez přesahu za jeho pomyslné hranice. Tato výstava je také proto pokusem, jak onoho přesahu docílit a hodnoty squattingu přiblížit i lidem pohybujícím se mimo squatterskou komunitu. Považujeme za důležité usilovat o to, aby squatting nebyl marginálním fenoménem vegetujícím na okraji společnosti, ale aby se přiblížil do středu společenského života a stal se jeho smysluplnou a obohacující součástí.

Je nám jasné, že pokud máme alespoň nějakou šanci tohoto cíle dosáhnout, pak je k tomu zapotřebí mnohem víc než aktivita několika nadšenců a nečinnost hrstky přihlížejících. Výstavu proto také vnímáme i jako snahu o inspirování dalších lidí k rozvoji jejich aktivit.

Máte-li možnost výstavu nainstalovat ve vaší škole, v oblíbeném klubu, infoshopu, čajovně, galerii či jinde, pak neváhejte a kontaktujte nás na e-mailu csaf@csaf.cz, abychom se domluvili na bližší spolupráci. K výstavě je také možné realizovat přednášku či videoprojekci se squatterskou tematikou.

Výstava vznikla ve spolupráci s lidmi tvořícími squatterské a anarchistické hnutí. Velké díky patří všem, co se na realizaci výstavy jakýmkoliv způsobem podíleli či pomohou s její instalací na veřejně přístupných místech.

Zapoj sa do prípravy brožúry o brigádnickej práci a agentúrach

V priebehu roka 2010 by sme sa chceli viac venovať problematike neistej, dočasnej práce a zapojiť do tejto aktivity čo najviac ľudí. Medzi prvé aktivity by malo patriť vydanie brožúry určenej najmä tým, ktorí sú nespokojní so mzdami či pracovnými podmienkami na brigádach, a majú chuť s tým niečo robiť. Text by mal priblížiť skúsenosti z brigád, poskytnúť tipy, na čo si dávať pri brigádnickej práci pozor a ako postupovať v prípade sporu so zamestnávateľmi či agentúrou. Na konkrétnych príkladoch by sme chceli ukázať, že aj brigádnici a brigádnice cez pracovné agentúry sa môžu organizovať a vybojovať si svoje požiadavky.

Brožúra má štyri hlavné ciele:

- 1) Predstaviť tipy a odporúčania pre brigádnikov, ktorí sa ocitnú v spore a budú chcieť úspešne presadiť svoje požiadavky.
- 2) Sprostredkovať skúsenosti z iných brigád a upozorniť, čo si všímať pred nástupom na brigádu a na nej.
- 3) Zhromaždiť, čo najviac úspešných, ale aj neúspešných príkladov, kedy sa brigádnici postavili proti podmienkam určeným agentúrou alebo prideleným zamestnávateľom. Na ich základe potom spresniť a vylepšiť tipy, ktoré približujeme teraz.
- 4) Rozprúdiť diskusiu a podnietiť agentúrnych pracovníkov, aby hovorili o skúsenostiach z vlastných sporov, o ktorých sa všeobecne vie veľmi málo.

Príprava textov formou komentovania od nečlenov Priamej akcie sa nám už niekoľkokrát osvedčila. Boli by sme preto radi, keby bola konečná verzia brožúry kolektívnym dielom. V podstate stačí, ak si prečítaš návrh textu a kriticky sa vyjadríš k myšlienkam a formuláciám, ktoré by mali vo finálnej verzii podľa teba vyzeráť inak.

Kontaktuj nás na e-mailovej adrese: brigady@priamaakcia.sk a my ti pošleme pracovnú verziu brožúry.

Priama akcia
www.priamaakcia.sk

Podpora boji zaměstnanců Grammeru

7. ledna 2010 někteří zaměstnanci společnosti Grammer v Mostě zahájili divokou stávkou, která byla reakcí na změnu v systému hodnocení jejich práce. Tato změna může mnoho lidí připravit o velkou část jejich platů, proto je pochopitelné, že se zaměstnanci rozhodli do stávky vstoupit.

Ti, jejichž důstojnost je neustále pošlapávána a jejichž práva nejsou respektována, se rozhodli změnit svou situaci a vstoupit do boje s vedením firmy. Právě ti, co vedení tvoří, jsou totiž zodpovědní za to, v jaké situaci se zaměstnanci nachází.

Stávka tedy byla správnou volbou! Posloužila jako zbraň v boji zaměstnanců za jejich oprávněné požadavky!

Stávka neměla dlouhé trvání a již po několika hodinách byl provoz ve firmě obnoven a začalo vyjednávání mezi rozhněvanými zaměstnanci a vedením firmy.

Situaci v Grammeru sleduje severočeská skupina Československé anarchistické federace (ČSAF). Někteří její členové společně s dalšími anarchisty a sympatizanty přišli 9. ledna před šestou hodinou ranní před bránu podniku vyjádřit solidaritu s bojem zde pracujících lidí. K tomuto účelu byl vydán leták reagující na vývoj událostí. Ten byl na místě rozdán společně s výtisíky zpravodaje Zdola. V okolí bylo také rozlepeno lednové číslo měsíčníku A3, ve kterém je popsán inspirativní případ prosincové stávky v nošovické automobilce Hyundai. Naproti bráně do firmy byl také vyvěšen transparent s nápisem „Solidaritě s zaměstnanci Grammeru! Váš boj je i naším bojem!“.

Během rozdávání tiskovin před branou byly zaznamenány různé reakce ze strany oslovených zaměstnanců. Od nesouhlasu se stávkou, přes kritiku její organizace nebo její podporu až po bojovné volání po pokračování. Anarchistická skupina, která se akce zúčastnila, je v kontaktu s některými zaměstnanci Grammeru a snaží se boj monitorovat a podpořit s vědomím toho, že tento boj musí vést a řídit samotní zaměstnanci podniku a nikdo jiný.

Situace uvnitř závodu je napjatá a není jasné, jaký bude vývoj následujících událostí. Každopádně lidé z ČSAF – Severní Čechy získali informace o tom, že část zaměstnanců chce pokračovat v boji. Prozatím nezodpovězenou otázkou je, jakou podobu by onen boj měl mít. Probíhá proto snaha poskytnout zaměstnancům informace týkající se bojů pracujících v jiných podnicích na různých místech ve světě. Tyto informace mohou posloužit jako inspirace pro boj zaměstnanců Grammeru. Z naší strany je také kladen důraz na kritiku spolupráce s reformistickými odbory, které se snaží chopit své příležitosti a převzít iniciativu za zaměstnance, aniž by jim ponechali možnost rozhodovat o podobě boje.

ČSAF bude dále pokračovat v podpoře boje zaměstnanců Grammeru. Uvádíme několik příkladů konkrétních způsobů pomoci, které naše federace může poskytnout:

- **Diskusní fórum.** Můžeme zajistit vytvoření internetového fóra sloužícího k diskuzím mezi zaměstnanci a koordinování jejich boje. Tento prostředek je samozřejmě omezen možností přístupu jednotlivých zaměstnanců k Internetu. Je možnost také zajistit skryté fórum (na heslo), kde se mohou koordinovat aktivity bez rizika sledování diskuse šéfy.
- **Grafika a tisk.** Naše organizace má několik schopných grafiků, kteří mohou bezplatně pomoci se zpracováním tiskových materiálů, jako jsou letáky, plakáty, zpravodaje atd. Můžeme také pomoci s tiskem, včetně jeho spolufinancování.
- **Výzva k solidaritě a šíření informací.** ČSAF spravuje informační server csaf.cz, na kterém je možnost informovat o událostech ve firmě Grammer. Může to pomoci získat podporu dalších lidí a rozšířit boj dále, aby nebyl izolovaný. O událostech můžeme také informovat v našich tištěných médiích jako je nástěnný měsíčník A3, nebo zpravodaj Zdola.
- **Zajištění mezinárodní solidarity.** Můžeme využít kontaktů na podobné aktivisty v zahraničí. Tím se informace o boji v Grammeru může dostat i za hranice republiky. Po domluvě můžeme v zahraničí uveřejnit výzvu k solidaritě se stávkujícími zaměstnanci Grammeru. Podobné mezinárodní kampaně solidarity již v minulosti přinesly dílčí úspěchy.
- **Pomoc při hledání inspirace.** Jelikož se dlouhodobě zajímáme o podobné boje a stávky, ať již u nás, tak ve světě, můžeme při vzájemné diskusi zprostředkovat zkušenosti z jiných pracovišť, které by mohly být v mnohém inspirativní. V rámci toho můžeme například zorganizovat promítání dokumentárního filmu Zanon – továrna bez šéfů, který ukazuje příklad argentinského podniku, kde vzali pracujícím správu do svých rukou.
- **Solidární akce.** Mohli bychom uspořádat menší akce solidarity na veřejných místech, před sídlem vedení firmy nebo před bydlištěm českých šéfů firmy. Naši členové a členky mohou tyto „demonstrace“ zorganizovat a aktivně se jich zúčastnit. Takové akce mohou být dalším tlakem na vedení firmy, aby splnilo oprávněné požadavky zaměstnanců. Navíc nikdo ze zaměstnanců tak nemůže být šéfy šikanován za jejich zorganizování.

ČSAF - Severní Čechy

Iniciativa Ne rasismu!

Jsmo organizace sdružující antirasisticky, antifašisticky a antiautoritářsky smýšlející lidi, kterým není lhostejná xenofobie v současné české společnosti a zejména pak aktivity neonacistických a rasistických organizací a hnutí. Naše organizace vznikla na podzim roku 2009. Nejsme vázáni na žádnou politickou stranu ani jiné organizaci. Nespolehneme se na financování či granty od státu, jiných subjektů či organizací, ale pouze na vlastní zdroje.

Chceme pořádat antirasistické a antifašistické demonstrace, protidemonstrace a blokády, či se jich zúčastňovat, ať už v České republice nebo v zahraničí. Chceme pomoci přednášek a diskuzí s žáky, studenty a pedagogy na základních, středních a vysokých školách šířit informace o současném českém i evropském neonacismu a dalších tématech souvisejících s rasismem. Také máme v plánu kulturní akce, hlavně koncerty proti rasismu, kde se lidé nejen baví, ale i setkávají, informují a organizují v protirasistickém boji.

Nebráníme se spolupráci s jinými organizacemi podobného zaměření. Naším cílem je co nejpočetnější, nejširší a co nejakceschopnější iniciativa. Proto vítáme mezi sebou všechny, kdo budou chtít zúčastnit se našich akcí či jiných aktivit. V naší iniciativě si nepřejeme nikoho, kdo vyznává jakékoli antidemokratické postoje (fašismus, neonacismus, bolševismus a jiné autoritářské ideologie), stejně tak nebudeme tolerovat na našich akcích propagaci politických stran či ideologií.

<http://www.nerasismu.cz>

Nezapomeneme! Neodpustíme!

Je tomu již dva roky, co nás opustil Honza Kučera. Bylo mu teprve 19 let. Měl rád zábavu a hrdě se hlásil ke skinheadské subkultuře. Zároveň nesnášel nácky a neváhal se jim postavit. Proto také zareagoval v noci z 18. na 19. ledna 2008 na provokaci v nacismu se vzhlížejícího Jiřího Fouse. Ten ho při tom několikrát bodl bajonetem. 20. ledna 2008 Honza na následky způsobených zranění umírá.

Zpráva o jeho smrti v nás vzbudila smutek a vztek. Na Honzově pohřbu se sešlo kolem 400 lidí, z nichž se mnozí po skončení obřadu vydali na místo vraždy. Na místě jsme při minutě ticha beze slov slíbili, že NEZAPOMENEME a NEODPUSTÍME!

Rok po Honzově vraždě jsme v předstihu vyzvali, aby lidé, kterým není jeho smrt lhostejná, uspořádali vzpomínkové akce různého druhu. Nakonec jsme byli překvapeni, kolik se jich konalo, a to nejen u nás, ale také v zahraničí. Letos jsme žádnou takovou výzvu nezveřejňovali. Byli jsme proto i u takto smutné příležitosti mile překvapeni, kolik lidí si Honzovu památku samo od sebe připomnělo.

Pochod a koncert v Příbrami

S přehledem letošních vzpomínkových akcí asi bude nejlépe začít přímo v Příbrami. Tam na Honzu vzpomínali lidé jak individuálně (například zapalováním svíček před „Chmelnicí“, kde byl Honza pobodán), tak při akcích hromadnějšího charakteru. Ty se konaly v sobotu 23. ledna, a to z větší části nezávisle na sobě. První byl vzpomínkový pochod necelé stovky antifašistů a antifašistek, který za naprostého ticha a s transparentem „NEZAPOMÍNÁME, NEODPOUŠTÍME“ v čele prošel Příbramí od parku vedle hřbitova až na „Chmelnici“. Tam pak přítomní zapálili u portrétu Honzy Kučery svíčky. Následovalo pár slov. Z úst jednoho z antifašistů mimo jiné zaznělo: „Byl to člověk, který chápal, že postavit se proti neonacistickému násilí je nutné na ulici a na té nejzákladnější, lidské úrovni.“ Poté následovala minuta ticha.

Ve večerních hodinách se v zaplněném příbramském klubu Semtex konal vzpomínkový koncert, kde zahráli mimo jiné i Honzovi oblíbení Rozpor z Bratislavy. Během setu United Rebels došlo i na cover Antifa Hooligans od italských Los Fastidios. Úlohy organizátorů se výtečně zhostili místní skins&punx, kteří se celou dobu starali jak o bezproblémovou organizaci koncertu, bezpečnost na místě, tak i výzdobu klubu bannery a Honzovými fotkami. Tento večer patřil stejně jako ulice jejich města příbramským antifa streetkids a všem těm, kteří přijeli podpořit tento koncert.

Pietní akce v Čechách a na Moravě

V den druhého výročí Honzovy smrti svolala pardubická skupina ČSAF pietní akci na Pernštýnské náměstí v centru Pardubic. Na vzpomínkové akci se ve středu 20. ledna ve večerních hodinách sešlo přibližně 35 místních antifašistů a antifašistek. Na prostranství frekventované Zelené brány byla instalována Honzova fotografie, zapáleny svíčky a položeny květiny. Zástupce ČSAF přednesl krátký proslov, po kterém následovala minuta ticha. Poté se lidé přesunuli po Třídě míru k nákupnímu centru AFI Palác, kde byl na nadchodu vyvěšen transparent s nápisem „Jan Kučera, † 20.1.2008, Nezapomeneme! Neodpustíme!“ V pátek 22. ledna místní alternativní mládež na plotě poblíž dostihového závodiště vyvěsila další transparent s podobným heslem.

V pátek 22. ledna uctili členové a sympatizanti ČSAF Honzovu památku v Hradci Králové u pomníku válek a totalitních režimů. Na místě zapálili u Honzovy fotografie několik svíček. Dále byl v Hradci Králové pověšen transparent „Jan Kučera, zabit neonacistou“ na páteční akci Badtekk soundsystem a sobotním koncertě W.W.W. a Katsa.Theo. Dalším vzpomínkovým počinem v Hradci Králové bylo vytvoření velkoplošného graffiti s nápisem „RIP JAN KUČERA“. V Chocni se sešli místní aktivisté u pomníku obětem válek a totalitních režimů. Tam položili svíčky k fotografii Honzy Kučery.

Na Benešovsku vyvěsili zdejší antifašisté čtyři třímetrové transparenty na mosty nad státní silnicí E55 s podobiznou Honzy Kučery a textem „† 20.1.08 Jan Kučera - oběť neonacismu“.

Několik anarchistů a antifašistů uspořádalo 18. ledna v Olomouci malou pietní akci k uctění Honzovy památky. Ve večerních hodinách se sešli u pomníku obětem nacismu, kde vystavili Honzův portrét, položili květiny a zapálili svíčky. Pieta proběhla v tichosti.

20. ledna byly ve Zlíně vyvěšeny transparenty připomínající Honzu Kučera a u Památníku obětem 2. světové války byly zapáleny

u Honzova portrétu svíčky. Podobná akce proběhla také v Uherském Hradišti.

Hudební akce

V letošním roce se jednou z častých forem vzpomínky na Honzu staly hudební párty a koncerty. Vždyť právě hudba byla jednou z věcí, kterou měl Honza nejraději. Vedle již zmiňovaného koncertu v Příbrami, který se konal 23. ledna, proběhl další, jenž byl věnován Honzovi, o den dříve v Kladně. Honzu návštěvníkům koncertu připomínaly promluvy kapel mezi písničkami a vzpomínkové letáky vylepené po klubu. Antifašistický odpor Kladno si připravil k druhému výročí jeho smrti proslov, který si poslechla necelá stovka návštěvníků koncertu. V něm vedle jiného zaznělo: „Nebýt neonacistické ideologie, mohl Honza Kučera dnes dál potkávat své přátele a sdílet s nimi své starosti, radosti a sny. Nebýt myšlenek o nadřazenosti bílé rasy, mohl si Honza dál užívat života a dneska být třeba na podobném koncertě jako my. Nepochybujeme o tom, že než se stát nějakým hrdinou nebo antifašistickým mučedníkem, chtěl Honza raději žít. Ale to, že se postavil za svoje přesvědčení i v takové mezní situaci, z něj dělá člověka, kterého si budeme vždy vážit a na kterého budeme vždy vzpomínat.“

16. ledna byl během punkového koncertu v Poděbradech vyvěšen k uctění památky Honzy Kučery transparent s jeho podobiznou a vlajka AFA. Také byly zapáleny svíčky a položeny květiny.

Za připomenutí stojí ještě koncert ze 16. ledna, který proběhl v Sedlčanech a byl z části věnován Honzovi. Stejně tak dvě DJs párty, které se konaly ten samý víkend v Plzni a Praze. Na té pražské, pořádané v Truhlářské 11, byl navíc promítán film *Oil!Warning* a přednášeli zde antifašisté z Rakouska.

Završením všech těchto akcí byl Koncert proti rasismu ve strahovském klubu 007, kde 6. února zahráli kapely Pipes and Pints, PNS a The Chancers.

Akce za hranicemi

Honzovo jméno znají zahraniční antifašisté a antifašistky velice dobře, o čemž svědčí i ohlasy zveřejněné na stránkách nezapomeneme.antifa.cz. Nezapomněli na něj ani po dvou letech od jeho smrti. Začneme tam, kde jsou naše vazby nejsilnější, na Slovensku. V Bratislavském klubu Obluda a ve Vraném nad Toplou se konala promítání dokumentu *Carlos, one year without you, one year with you*, který vypráví o roku plném akcí připomínajících španělského antifašistu Carlose Palomina, jenž byl zabit o tři měsíce dříve než Honza.

Aktivně se do vzpomínkových akcí na Honzu zapojili mladí antifašisté z Prešova. Naproti supermarketu na sídlišti Sekčov vyvěsili transparent připomínající vedle Honzy také nedávno zavražděného ruského antifašistického skinheada Ivana Chutorského. Ve městě se objevily vzpomínkové nápisy a plakáty. Několik místních antifašistů se také sešlo u pomníku, který je věnován antifašistickým bojovníkům. Tam uctili Honzovu památku zapálením svíček u jeho fotografie.

V neděli 17. ledna 2010 se při příležitosti smutného výročí dvou let od vraždy Honzy Kučery sešli v jihoanglické metropoli Bristol místní antifašisté. Pod památníkem, který je věnovaný padlým bristolským účastníkům španělské občanské války, si připomněli jak památku jeho, tak i dalších antifašistů, kteří v nedávné minulosti padli rukou neonacistů a fašistů.

Honzu si připomněli i na druhé straně zeměkoule v Aotearoa (původní maorské označení Nového Zélandu). Na budovu sociálního centra ve Wellingtonu vyvěsili kolektiv domu vzpomínkový transparent.

Honzu, coby fanouška pražských Bohemians 1905, představili dva roky od jeho smrti ruští antifašističtí fandové fotbalu na svém webu Ultras Antifa.

Téma Existence:

Sexuální násilí

Nejde jen o znásilnění

Následující věty nemají za cíl bořit všechny mýty, kterými je sexuální násilí obestřeno, ani nechci uvádět statistické údaje a tím dokládat, že toto téma se týká opravdu každé a každého z nás. Od toho tu jsou jiné články. Sama vycházím z toho, že prostě týká, a ptám se, co s ním.

Chci, aby se o sexuálním násilí mluvilo, chci, abychom si uvědomili/y, že k němu dochází častěji, než si myslíme, a chci, abychom se naučili/y účinně poskytovat podporu přeživším a s násilníky či násilnicemi pracovat tak, aby si sami/y uvědomili/y, co udělali/y a neopakovali/y to. Hlavně chci, abychom jednou vytvořili/y takové prostředí, kde by k sexuálnímu násilí nedocházelo, být věřit v uskutečnitelnost tohoto přání je velmi těžké. Právě absence společenské debaty na toto téma mě často nutí být skeptickou.

Ani jednoho z předestřených cílů zcela jistě nedosáhneme, pokud necháme téma sexuálního násilí tam, kde je, totiž pod pokličkou. Chtěla bych zde stručně zmínit pár věcí, které se mi zdají na této problematice důležité, a tím trochu onu pomyslnou pokličku nadzvednout. Věnuji se hlavně sexuálnímu násilí mezi blízkými lidmi.

Na tom, že znásilnění a sexuální násilí obecně je nepřijatelné, se asi všichni shodneme, záhy na to však zjistíme, že se neshodneme na tom, co tyto pojmy přesně znamenají. Sexuální násilí je téma široké a na mnoho věcí s ním souvisejících mohou mít různí lidé různé názory. V diskusi o tom, jestli byla osoba terčem sexuálního násilí nebo ne, jsou však pro mě dva názory nepřijatelné.

Právě proto, že není snadné se shodnout na definici znásilnění, ponechme přiměřenost užití tohoto slova na těch, kteří jej zažili/y. Každá žena a každý muž, kdo se cítí být znásilněn/a, znásilněn/a byl/a. Z toho je třeba vycházet a nespekulovat o tom, co všechno musí znásilnění obsahovat a jak moc musí být projevem nesouhlasu. Tyto diskuse relativizují vinu útočníka či útočnice, naopak její část přepisují tomu/té, na koho byl útok mířen, navíc ji/jej pochybnostmi znovu traumatizují. Pokud se člověk setká s objektem sexuálního násilí a chce mu být jakýmkoli způsobem nápomocen, základní pravidlo zní – nezpochybňovat a věřit. Pokud někdo tvrdí, že se cítí být zneužit, musí dostat emoční a psychickou podporu k tomu, aby tuto zkušenost zvládl, aniž by byl nucen ospravedlňovat své pocity.

Sexuální násilí je téma bolestné. Každý, kdo se s ním setkal, reaguje jinak. Na všech ale zanechá hlubokou stopu. Vyrovnat se se skutečností, že se člověk stal terčem sexuálního násilí, znamená vyrovnat se s tím, že člověku nepatřilo vlastní tělo, že někdo za použití jakéhokoli druhu nátlaku docílil něčeho proti jeho vůli. Někdo jiný dosáhl svého bez ohledu na to, co si myslela a chtěla druhá strana. V problematice sexuálního násilí sex samotný nebývá příliš podstatný. Primární podstatou celé záležitosti je nerespektování vůle druhé osoby, její podmanění a zneužití moci či autority, kterou útočník či útočnice disponuje.

Sexuální násilí nemusí nutně zahrnovat fyzické násilí. Může k němu dojít (a často se tak děje) bez použití fyzické síly, nátlak ve formě vyhrožování či citového vydírání není o nic menším nátlakem než pevný úchop. Ačkoli se to nemusí na první pohled zdát, brání se mu také velmi těžko. Pokud někdo v rámci sexuálního kontaktu vědomě překročí něčí hranice proti jeho/její vůli, můžeme mluvit o sexuálnímu násilí.

Existuje také řada případů, kdy se nám nechce použít termín sexuální násilí, zdá se být příliš silným, přesto se však v dané situaci necítíme dobře. Někdo nám věnuje nechtěnou pozornost se sexuální podtextem, dochází k sexuálnímu obtěžování. Mohou to být sexuální nářky, komentáře vzhledu, doteky. I zde hraje

stěžejní roli nerespektování druhé osoby, jejího práva zvolit si, jaké pozornosti chce být příjemcem/kyní a jaké nikoli. V těchto situacích je často přítomen mocenský aspekt, obtěžující osoba často zaujímá vyšší společenské postavení, je starší, zkušenější, oblíbenější. Někdy může být obtěžování i nezájemné. Avšak co je nezávažná legrace pro jednoho, druhé/mu se moc legrační zdát nemusí.

Ať tak, nebo tak, sexuální obtěžování bolí - někdy víc, někdy méně. Sexuální útok a násilí bolí též. Není třeba poměřovat, co bolí víc. U útočníka či útočnice vždy chybí respekt, zájem o city a přání druhé osoby. Naopak vždy je přítomno upřednostňování vlastních zájmů, jejich prosazování bez ohledu, či dokonce na úkor druhých. U toho/té, kdo je jeho terčem, je přítomný pocit ponížení, bezmoci, časté je sebeobviňování, že tomu nedokázal/a zabránit. Pokusme se vytvořit takové prostředí, kde nebude pochyb o tom, na které z těchto dvou stran je vina a nebudou zpochybňovány pocity osob, jež se staly terčem sexuálního násilí. Tím, že o sexuálních útocích či obtěžování nebudeme mluvit, nepřestanou existovat. Jen o nich nebudeme vědět.

Markéta Kajsa

Znásilnění duše

Znásilnění! Pro mnohé lidi děsivé slovo, se kterým si ve chvíli, kdy se jich nějak dotýká, neumí poradit. Tento násilný akt totiž vzbuzuje především strach z tohoto tématu, také nejistotu v tom, jak se zachovat, a ve velké míře také stereotypní reakce, které pramení z neznalosti. Díky těmto nejistým, nevěřičným či jiným nevhodným postojům okolí je oběť často znovu traumatizována.

Podle českého právního řádu (§ 241) se znásilnění dopustí ten, „kdo násilím nebo pohrůžkou bezprostředního násilí donutí jiného k souloži nebo k jinému obdobnému pohlavnímu styku nebo kdo k takovému činu zneužije bezbrannosti jiného“. Úzké vymezení znásilnění je většinou v právním smyslu. V širším smyslu však zahrnuje také situace, kdy byla oběť k pohlavnímu styku donucena jinak než fyzickým násilím, přičemž nátlak může dosahovat různé úrovně přinucení, a styk může proběhnout vaginální, anální či orální formou. Za **sexuální násilí** je považován také nechtěný sexuální kontakt jako doteky či líbání, nebo také sexuální nářky a sexuální obtěžování. Přestože osahávání či jiné obtěžování může mít pro oběť podobně závažné psychologické následky jako vynucený pohlavní styk, je častokrát bráno na lehkou váhu. Jakýkoliv zásah do vlastní autonomie, ve formě pocitu ovládnutí a bezmoci, v tak citlivé oblasti jako je sexualita, člověka však negativně ovlivní a traumatizuje.

Statistika sexuálního násilí

V období posledních dvaceti let je u nás každoročně nahlášeno okolo šesti až sedmi set případů znásilnění. Zároveň se ovšem předpokládá, že jej nahlásí pouze okrajová část ze skutečného počtu znásilněných osob. Na základě různých výzkumů se předpokládá, že pouze tři procenta obětí znásilnění tento čin oznámí policii (např. Weiss, Zvěřina, 2001). Důvody jsou mnohé, avšak nejvýznamnější roli sehrává strach z reakce okolí, stud, pocity viny a obavy z bezvýsledné mašinérie, která se rozeběhne po nahlášení a jež znovu oběť traumatizuje – ta se nazývá sekundární viktimizací. Oběť je nejen nucena při vyšetřování a dalším řízení si znovu prožít svůj hrůzný zážitek, ale také se mnohdy setkává nedůvěrou či obviňováním. A to tím víc, čím se daný případ liší od stereotypního vnímání znásilnění, tzn. přepadení neznámou deviantní osobou. Děje se tak, přestože falešných obvinění ze znásilnění je stejně málo jako jakýchkoliv jiných trestných činů (tj. 2%).

Nejčastějším pachatelem znásilnění je partner či manžel (okolo 50%), dalšími nejběžnějšími pachatelé jsou příbuzní a také osoby, které oběť znala (např. soused, spolupracovník, známý). Tato skupina tvoří asi 40% násilníků. **Jen zhruba 10% znásilnění je spácháno zcela cizími osobami a devianty.** Všimněme si prosím posledního údaje. V konfrontaci s těmito čísly je zarážející již zmiňovaná stereotypní představa znásilnění jako přepadení neznámou deviantní osobou. Většina pachatelů znásilnění jsou nedevariantní a jsou rádi, že se žena nebrání. Zato při patologických poruchách již není účelem sex, ale překonání odporu.

Odhaduje se, že u nás **přibližně třetina žen je během svého života alespoň jednou znásilněna.** Je tedy překvapivé, že přes tuto ohromnou četnost se o tématu znásilnění, narozdíl třeba od pohlavního zneužívání (2) či domácího násilí, příliš nepublikuje a ani moc nemluví. Výjimkou jsou samozřejmě extrémní případy, jako byl například nedávno v Rakousku Josef Fritzl. Zde a u podobných případů lze však zvýšený zájem přičíst alespoň z části ne zájmu o problematiku jako takovou, nýbrž senzacechtivosti. Podle mne je to tím, že kromě malého procenta deviantních násilníků, u kterých lze jasněji stanovit příčiny a projevy jejich jednání, může být pachatelem znásilnění „téměř kdokoli“. Lze tak tedy hůře určit typologii pachatele a příčiny jeho jednání.

Snaha o určení typů pachatelů tady ale samozřejmě je. Například jeden výzkum (autorů Prentkyho, Burgesse a Cartera, podle Scholze 1994) rozlišil čtyři základní skupiny pachatelů: kompenzačně jednající pachatel (znásilnění představuje kompenzační (3) pokus o uspokojení), pachatel využívající příležitost, pachatel ventilující svůj vztek a sadistický pachatel. Delší vývoj má však snaha charakterizovat typy obětí. Asi nejzajímavější charakteristiku uvádí Silverman (dle Scholtze, 1994). Rozlišuje dva základní typy obětí - oběti vztahového znásilnění a oběti útočného znásilnění.

Vztahovému znásilnění předchází kratší kontakt nebo dlouhodobý vztah a oběť je zaskočena sexuální násilím, které proběhne po neutrální, přátelské či běžné interakci. Podle psycholožky Ludmily Čírtkové (2004) oběť po tomto činu často může projevovat zdánlivý smír s násilníkem či potřebu nebo jen strpění utěšování a chlácholení. Prakticky se jedná o mechanismus podobný tzv. stockholmského syndromu, tj. kdy se u obětí vyvine ambivalentní vztah k agresorovi, jehož součástí je silný citový příklon, přetrvávající i poté, co je oběť osvobozena. Tyto oběti pak častěji trpí narušeným vtahem k sobě samotným a pocitu viny. Kdežto u útočného typu se jedná o napadení cizím člověkem. Oběť zažívá velký strach a stres z útoku a mnohdy se tak u těchto obětí později objevuje posttraumatická stresová porucha (PTSP).

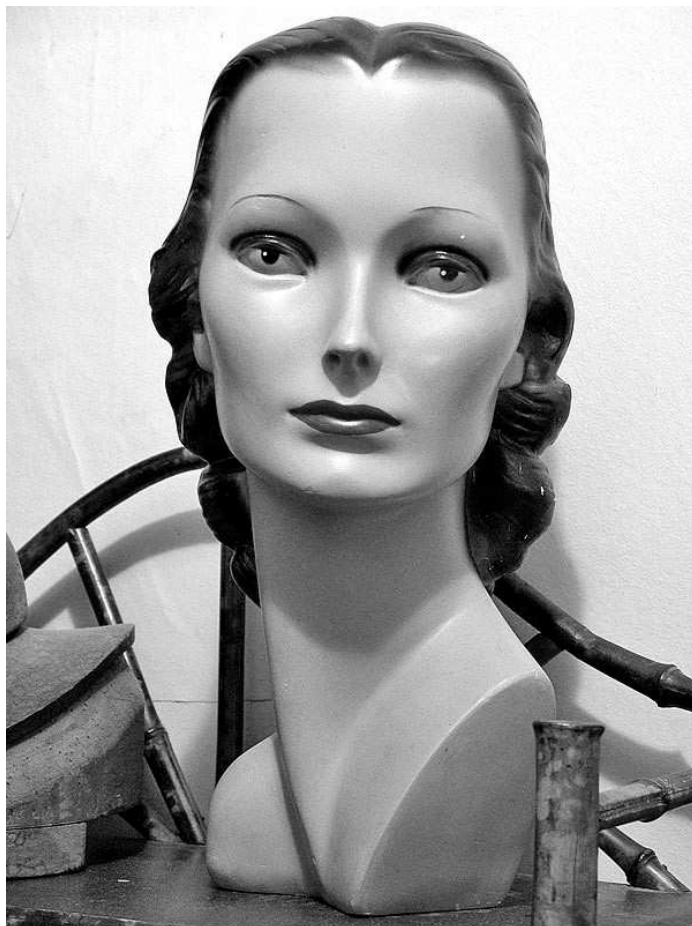
Psychické dopady na oběť

Dopad traumatizující události jakou je znásilnění na oběť závisí na mnohých faktorech. Záleží nejen na obecných charakteristikách, které byly platné již před znásilněním, jako je aktuální životní situace, sociální zázemí či osobnostní charakteristiky, ale také na okolnostech činu. Mezi ty patří například blízkost vztahu mezi obětí a agresorem, míra a forma použitého násilí či tělesná zranění. Rozhodující je pak také dění po tomto násilném činu. **Velice v tomto období záleží na reakcích blízkého okolí** a profesionálů (ať už policie, soudu či lékařů) a také na vhodné odborné psychologické pomoci.

Důležité je si uvědomit, že **znásilnění není pouze vynucením pohlavního styku.** Je existenciálním ohrožením a zásahem do samotné integrity člověka. Dochází k narušení sebepojetí a veškerého vztahování se k sobě. Oběť si při znásilnění nejčastěji zakouší pocity strachu ze smrti, ponížení, absolutní bezmocnosti, hnusu, vzteku či pocitu viny. To ovlivňuje vnímání ní samotné. Dochází tak následně k pocitům ztráty kontroly nad sebou samým, odporu k vlastnímu tělu, razantnímu poklesu sebevědomí a sebeobviňování.

Negativní vnímání svého těla i sebe samotné může u oběti vést například k sebepoškozování či k poruchám příjmu potravy (tj. mentální anorexie a bulimie). Odpor k sobě a různé úzkosti a strachy velmi často vyústí až k depresi nebo úzkostným poruchám. Tento traumatický zážitek také mnohdy provází problémy s nespavostí.

Oběť po tak silném šoku se většinou straní lidí a tento strach někdy i přetrvává nebo se, v případě mužského útočníka, vztahuje pouze na muže. Od těchto strachů pak není daleko k sociální fobii, která je také obvyklým problémem.

Ve snaze uniknout traumatické zkušenosti často vznikají poruchy vnímání, jako je depersonalizace a derealizace. Mnohdy se vyskytují jako součást jiných psychických poruch. Tyto poruchy vedou ke ztrátě samotného pocitu bytí. Spočívají v poruše uvědomění si sebe sama a svých prožitků, pocitech odtržení od svého těla nebo poruše jeho uvědomění, pocitech odcizení a nereálna.

Jelikož znásilnění představuje určité „pošpinění“, objevují se u obětí také obsedantně kompulzivní poruchy vyznačující se nutkavou potřebou vykonávat určitý soubor činností (kompulzi), k níž ji nutí obsedantní - vtíravé, vůli nepotlačitelné myšlenky. Daná osoba trpí nesnesitelnou úzkostí dokud nevykoná kompulzi. V případě obětí znásilnění se obsedantní myšlenky týkají většinou nadměrného strachu ze špíny.

Někdy dochází u obětí znásilnění dokonce až k poruše osobnosti, a to nejčastěji hraničního typu. O té by se zjednodušeně dalo říci, že je charakterizována nestabilitou emocí, myšlení, chování, sebeobrazu, interpersonálních vztahů, chronickými pocity prázdnoty a výrazně narušenými představami o sobě samém, cílech a vnitřních preferencích (včetně sexuálních). Tato porucha osobnosti bývá také ve velké míře spojena se sebevražednými pokusy či se sebepoškozováním.

Výraznou kapitolu v následcích traumatu tvoří posttraumatická stresová porucha (PTSP), která vzniká po náhlých, otřesných událostech, které ohrožují osobní integritu či samotný život. PTSP se vyvíjí zpravidla do půl roku od traumatu. Zda se porucha rozvine, významně ovlivňují reakce blízkého okolí a odborný zásah. Osobě s PTSP se stresová událost opakovane v myšlenkách, představách, snech či nočních můrách neustále vrací a úzkostlivě ji znovuprožívá. Vyhýbá se okolnostem a situacím, které by mu mohly traumatizující událost připomenout. Život této osobě také komplikují obtíže s koncentrací, nespavost, podrážděnost, nadměrná vzrušivost, emoční oploštění či neschopnost vybavit si úplně nebo částečně některé momenty z daného období.

Vlivem různých výše zmiňovaných problémů musí oběť dlouhodobě řešit komplikace v rodině nebo v zaměstnání a i obecně v jakýchkoliv interpersonálních vztazích. Sexuální násilí ve svých dlouhodobých následcích také obvykle způsobuje vztahové a partnerské problémy, jako je strach z mužů či nedůvěra k partnerovi. Oběti znásilnění také mají častokrát v budoucnu také více rozvodů a sexuálních partnerů. Objevují se také velmi často sexuální problémy,

například poruchy orgastické schopnosti, snížení sexuální apetence či sexuální dysfunkce (vaginismus).

Mýty o znásilnění

Pohled na toto téma je v silné míře ovlivněn různými stereotypy. Počínaje například oblíbenou představou, že „když žena říká ne, tak myslí možná a když říká možná, myslí ano“. Tedy že to „ne“ nemyslí až tak úplně vážně a je spíše jen nerozhodnutá, a tak je potřeba ji „popostrčit“. **Mnozí lidé jsou toho mínění, že když žena flirtuje s muži nebo nosí výzývavé oblečení, tak si za znásilnění může alespoň do určité míry sama.** Podle zprávy Amnesty International (AI) si to myslí třetina respondentů.

Mezi další mýty o znásilnění patří dokonce také to, že ženy nevědomě provokují, jelikož muž má být tím, kdo sexuálně útočí, a žena ve své pasivní roli má potřebu být násilím uchopena. Touto teorií by se dalo říci, že žena nevědomě napomáhá vyvolání situace znásilnění, protože je pro ni příjemným zážitkem uspokojení pudu, který však kvůli své morálce potlačuje.

Někteří lidé mají také představu, že pokud se žena opravdu nechce nechat znásilnit, tak se musí pořádně bránit. Když se moc nebrání, tak jí to vlastně až tak nevádí. Realita je ale taková, že se většina obětí nebrání ze strachu, že je zabijí či zmrzačí. Když pak oběť nevypadá zmráčená jak z nějakého hororu, tak se bohužel stává, že jí to okolí příliš nevěří.

Jestliže se znásilnění stane promiskuitní osobě je běžnou ovšem mylnou představou, že si tato osoba za to mohla svým chováním sama a že to byla jen otázka času, kdy se jí to přihodí. Časté střídání partnerů či jiná sexuální nevázanost je sice rizikové chování, ovšem nikoho nepředurčuje k tomu, aby se stal obětí sexuálního násilí.

Také osoby živící se prostitucí navzdory obecnému mínění mohou být znásilněny. Přestože jindy prodávají své tělo za peníze, což sice rozhodně není nijak příjemný průběh, tak si určují kdy, s kým a co přesně jsou ochotny dělat, závisí to tedy na jejich vůli stejně tak jako u běžného pohlavního styku. Znásilnění je u nich tudíž stejným radikálním zásahem do osobní integrity a svobodné vůle, jako u kohokoliv jiného, a jejich profese tuto skutečnost nijak nesnižuje.

Vliv alkoholu a drog je také vnímán zkresleně. Více než padesát procent znásilnění se děje pod jejich vlivem, a to jak na straně pachatele, oběti nebo obou. Oběť pod vlivem těchto látek je za znásilnění zcela nebo částečně zodpovědná ve zprávě AI podle třetiny dotázaných. Mnozí lidé mají také často pocit, že alkohol pachatele omlouvá a že jinak je to milý člověk, který by mouše neublížil. Alkohol v krvi agresora usnadňuje spáchání sexuálního útoku a zároveň také funguje jako následné zdůvodnění a racionalizace agresivního chování. Pod vlivem alkoholu sexuální agresori potlačují negativní signály od oběti a zaměřují se na ty znaky v chování, které by mohly signalizovat sexuální zájem. Alkohol tak zvýrazní kognitivní distorze, tedy mentální obsahy, které slouží k uchování duševní integrity pachatele a k zachování sebeúcty a k racionalizaci jeho sociálně nepřijatelného způsobu chování. To také vysvětluje odlišný popis průběhu znásilnění ze strany pachatele a oběti, který nemusí být způsoben vědomou snahou zkreslovat realitu. Posuny ve vnímání reality a její mylná interpretace mohou být zapříčiněny právě kognitivními distorzemi.

Představy pachatelů

Ward a Keegan upozorňují na to, že pachatelé sexuálního násilí mají vytvořeny určité implicitní teorie (1) o sobě samých, o svých obětech a širších skupinách osob (např. o ženách), které umožňují interpretovat to, co se stalo. Jsou to naučené soubory přesvědčení, které **umožňují pachateli vyhnout se odpovědnosti za své chování a redukovat pocity studu a viny.** Zahrnují například popření, obviňování oběti, bagatelizace poškození oběti či další způsoby racionalizace svého chování. Podle Burtové ti muži, kteří se dopouštějí sexuálního násilí, se liší od ostatních v míře v jaké mají zvnitřněné mýty o znásilnění. Ty jim slouží jako racionalizace jejich chování. Většina pachatelů uvažuje o svých obětech zkresleným způsobem, což má ochránit jejich sebepojetí.

Polaschek a Ward (2002) zformulovali implicitní teorie sexuálních agresorů, jejichž výskyt byl ověřen na pachatelích sexuálního násilí ve výkonu trestu. Mezi tyto osobní teorie o sobě a svém okolí patří tendence „vnímat svět jako nebezpečné místo“, kdy pachatelé chápou ostatní jako nespravedlivé a poškozující, což vede ke zlosti a vzteku a k ventilaci frustrace (tato představa se nejčastěji vyskytuje u obzvláště násilných případů znásilnění a u sexuálních

vrahů). Dále se pak často u pachatelů vyskytuje implicitní teorie, že mužův sexuální pud je neovladatelný a tedy když se sexuálně vzruší, není možné očekávat, že se ovládne, když mu žena zabrání pokračovat. Pachatel má pak představu, že když už žena nechá probíhat petting, tak je pak její chybou, že si partner vynutí pohlavní styk. Další představou je, že ženy jsou nepoznatelné, tedy že jsou natolik odlišné od mužů, že nikdy nemohou porozumět tomu jak fungují. Zájmy mužů a žen jsou podle nich protikladné a ženy často muže klamou v tom, co skutečně chtějí. Dále pak také autoři zmiňují představu mužských útočníků založenou na tradičních patriarchálních představách, podle kterých má muž rozhodovat o všem i o ženě a všechny potřeby muže mají být splněny.

Poznámky:

(1) **implicitní teorie osobnosti** jsou základem každodenního usuzování o povaze druhých lidí a o tom, jak se budou pravděpodobně chovat (Hart, Hartlová, 2000)

(2) **pohlavní zneužívání** je podle trestního práva vykonání soulože s osobou mladší patnácti let nebo jiný způsob pohlavního zneužití takové osoby

(3) **kompence** v tomto případě představuje psychologický mechanismus, aktivní způsob, jímž se člověk vyrovnává s životními nezdary, jímž řeší konflikty a reaguje na frustraci, a to změnou cíle nebo cesty k němu (Hart, Hartlová, 2000)

Kristýna Černá

Jednat je možné a nutné

Netušeně často se kolem nás odehrává zhruba tento příběh: osoba, jež byla znásilněna nebo se stala terčem jiného druhu sexuálního útoku, se dlouhodobě (ne-li celý život) musí prát se širokou škálou závažných potíží. Pro násilnickou osobu se život nezměnil, nic ji neomezuje a nezřídka se stává, že své absolutně nepřijatelné jednání opakuje. Okolí, jež problém nezřídka tuší a občas o něm zcela konkrétně ví, se halí do roušky mlčení. Všechny následky nese někdo, kdo situaci nezavinil a obvykle mu nikdo nepomůže. Je to fér?

Někdy se mi stalo, že jsem trávila volný čas s různými skupinami kamarádek nebo spolužaček a najednou si uvědomila, že sedím ve společnosti dívek či žen, kde má každá zkušenost s pohlavním stykem proti své vůli, jedné se podařilo v poslední chvíli utéci. Mám i známého, který se mi jednou svěřil, že byl opakovaně znásilněn. A s velkou zlostí a zároveň smutkem v hlase dodal: „Víš, všichni o tom věděli. A tvářili se, že se nic neděje. Nepomohl mi vůbec nikdo.“ Tento mladý muž se dlouhodobě potýkal s nadměrnou konzumací alkoholu, která jej mj. téměř stála zaměstnání. Zjistila jsem, že sexuální násilí není žádná exotika. Je každodenní a široce prožívanou realitou, o které nevíme a často ani vědět nechceme.

Podpoře násilněných se věnuje příslušný článek v desátém čísle časopisu *Přímá cesta*. Ten zase čerpal mj. ze zahraničních punkových a radikálních zínů zaměřených na sexuální násilí. Také tento článek v některých pasážích vychází z těchto zdrojů. Avšak myslím, že částečné zopakování dříve napsaného neuškodí. Už proto, že by tato pravidla měla být široce známa tak, aby nedocházelo k dalšímu traumatizování násilněných osob.

Individuální podpora

Hned ze začátku bych chtěla zdůraznit jednu věc. Trauma si musí osoba, jež se stala terčem sexuálního útoku, vyřešit sama, případně s odbornou pomocí. Avšak i „laická“ pomoc a solidarita je velmi důležitá. Může zabránit vzniku dalších traumat a pomoci vyrovnat se s již existujícím traumatem.

Každý člověk reaguje na sexuální násilí a znásilnění rozdílně, i když existuje několik společných jmenovatelů, jako je strach, úzkost, pocit ponížení, viny, zlosti, zmatenosti nebo otupělosti. Tyto pocity se mohou měnit, někdy i během velmi krátkých časových údobí. Je důležité, aby nebyly zpochybňovány a ignorovány. Aby problém překonala a znovu mohla vést plnohodnotný život, musí mít znásilněná osoba pocit podpory od ostatních lidí, kteří jí dají možnost kdykoli promluvit, budou se snažit pochopit její potřeby a

naopak jí nenutit své představy o dané situaci a netlačit jí k tomu, aby na problém rychle „zapomněla“. Lidé, kteří se stali terčem sexuálního násilí, si potřebují znovu vybudovat pocit bezpečí, důvěry, kontroly nad situacemi, ve kterých se nachází, a opět si začít vážit sebe sama. Právě tyto pocity, které jsou základem kvalitního života, sexuální útok ničí.

Existuje několik základních pravidel, jak ke znásilněné osobě přistupovat. Zejména je třeba si uvědomit, že jde v první řadě o znásilněnou osobu, o její problémy, pocity a přání, a tomu je třeba celý proces jednání s ní a pomoci podřídit. Je zcela nemístné znásilněné osobě nutit svoje představy na danou problematiku, hodnotit její chování a k čemukoli ji tlačit. Je nutné si uvědomit, že sexuální násilí není nic logického a reakce znásilněné osoby nemusí být snadno pochopitelné pro ty, jež sexuální útok nezažili. Tyto reakce je ale třeba respektovat a už jen samotná snaha je pochopit a upřímný zájem o celý problém představuje pro znásilněnou osobu velkou podporou. Dále je zároveň třeba si uvědomit, že každé odmítnutí podpory bolí, znejišťuje a ničí sebevědomí. Může prohlubovat pocity osamění, zlosti a odtržení od reality (daná osoba si může např. začít připadat „neviditelná“). Samozřejmě ne všichni mohou pomoci, ale má-li někdo k odmítnutí podpory vážný důvod (a za ten nepovažují stud, strach z tématu, neznalost, bezradnost apod.), je vhodné jej alespoň rámcově zmínit, pokud je to možné.

Nekritizuj, nezechťuj a nezpochybňuj. Nikdy nekritizuj znásilněnou osobu za to, že se nacházela právě tam, kde byla, měla na sobě určitý druh oblečení, více se nebránila, více nekřičela nebo se stýkala se „špatnými“ lidmi. Útok nezechťuj a nezpochybňuj způsob, jakým se tato osoba k problému staví. Terčem sexuálního útoku se může stát kdokoli, nikdo se mu nepodrobí dobrovolně a následky jsou vážné a dlouhodobé. Víně je nutné směřovat zcela jasně tam, kam patří – na násilníka či násilnici.

Snaž se pochopit a respektuj. Naslouchej a snaž se pochopit, proč daná osoba útoku na sebe nedokázala zabránit, proč se (ne)svěřila právě tobě, způsob, jakým reaguje a co chce a nechce. Sexuální útok je extrémním případem nerespektování zájmu a přání druhé osoby a pro ty, jež jej zažili, je třeba vytvořit takové prostředí, kde budou jejich přání, zájmy a motivace plně respektovány.

Zeptej se na vhodnou formu komunikace. Některé znásilněné osoby mohou upřednostňovat písemnou formu (email, papír), jiné je mohou považovat za urážlivé. Některé mohou trvat na „živém“ kontaktu, jiným může být nepřijemný. Zeptej se a přizpůsob se.

Pomoz znovu vytvořit pocit bezpečí a důvěry. Znásilněná osoba se po čase většinou znovu začleňuje do běžného a společenského života. Pomoz jí při tom a respektuj tempo, které zvolí. Netlač jí do aktivit, na které se ještě necítí. Dej jasně najevo, že se kdykoli může svěřit s pocitem nejistoty a že jí poskytneš doprovod, když bude chtít. Pomoz jí hledat nové aktivity a nové prostředí, ve kterém se bude cítit dobře, pokud o to projeví zájem.

Nelekej. Nepřístupuj k osobám, jež mají zkušenost se sexuálním útokem, zezadu, nelekej je a nenavozuj situace, které mohou zapůsobit jako spouštěče. Někteří lidé potřebují vzít do náruče a jiní jakékoli dotyky odmítají. Zeptej se jich, co je pro ně příjemnější a neber si odmítnutí kontaktu (emočního, fyzického, sexuálního) osobně. Pocit, že nasloucháš, máš zájem a na problém reaguješ, časem pomůže obnovit pocity důvěry a potřebu blízkosti.

Přemýšlej nad tím, co říkáš. Pokud násilníka či násilnici znáš, nevyprávěj neustále o tom, co dělají a jak se jim daří, nejsi-li na to přímo dotázán/a. Vyvaruj se taktéž nevhodným vtipům, narážkám apod. To vše může být pro znásilněnou osobu extrémně nepřijemné a vystavovat ji dalšímu stresu.

Nemluv a nejednej za jiné. Ptají-li se kamarádi, policie, lékař či kdokoli jiný znásilněné osoby, jak se cítí nebo cítí, nech jí možnost a dostatek času se sama vyjádřit. Mluv za ni pouze tehdy, poprosí-li tě o to. Nezmiňuj její jméno v souvislosti se sexuálním útokem před jinými a neoznamuj její čin na policii či jinde, nemáš-li k tomu výslovné svolení. Toto svolení si nevynucuj. Sexuální násilí vede k pocitu ztráty kontroly. Přeživší osoba musí dostat možnost věci ovlivňovat a činit vlastní rozhodnutí tak, aby mohl být znovu vybudován pocit sebedůvěry a kontroly nad vlastním životem.

Podpora není jednoduchá

Uhýbání očima, nervózní mnutí rukou, rychlé přecházení k jinému tématu či přímo jasné odmítnutí se o této věci bavit. Takové jsou reakce, s jakými se často při otevření problematiky sexuálního násilí setkávám. Řadě lidí je toto téma trapné. Je však třeba si uvědomit,

že v diskusi o něm jde zejména o pocity znásilněné osoby a nalezení způsobu, jak jí poskytnout podporu a pomoc. Ona se musí vypořádat s podstatně horšími věcmi, než je pouhý pocit trapnosti tématu či bezradnost. Jsou různé možnosti, jak se s nimi můžeš vypořádat ty, ale nikdy ne ve formě odmítnutí pomoci či přehlížení dotyčné osoby a problému jako takového.

Člověk, jež se stal terčem sexuálního útoku, se musí potýkat s řadou problémů a naučit se žít se svou zkušeností, což je velmi náročný a často vysilující proces. Pokud má potřebu o své zkušenosti mluvit a diskutovat nad možnostmi, jak s danou situací zacházet, je třeba jej v tom aktivně podpořit. Nelze očekávat, že téma bude otevírat stále jen on, že si o pomoc bude pořád říkat a přijde s hotovými recepty na to, jak situaci vyřešit. Takový přístup na něj klade jen další břímě, které nemusí unést.

Nesměřuj svou zlost na přeživší. Je zcela pochopitelné, že tě informace o sexuálním útoku na blízkou osobu rozhněvá. Přesto svůj hněv na ni nepřenášej a zdůrazňuj, že je namířen proti útočníci či útočnickovi. Snaž se znásilněné osobě vzít obavu z toho, že tě mluvením o problému zatěžuje či rozhněvá.

Nesvaluj vlnu na sebe. Neobviňuj se, že jsi útoku nedokázal/a zabránit, že jsi tam nebyl/a, když k útoku došlo nebo že tvá reakce nebyla jiná. Zodpovědnost za konkrétní čin leží pouze a jen u násilnické osoby.

Neočekávej od sebe přespříliš. Osoby se zkušeností sexuálního útoku mohou potřebovat různý typ podpory od různých lidí. Žádný jednotlivec pro ně nemůže udělat všechno. Někdy se obrátí na známé nebo kolegy a naopak se nesvěří nejbližším. Nemůžeš problém ani jakoby zářakem okamžitě vyřešit. Můžeš ale poskytnout podporu, věřit, naslouchat a takto významně přispět k tomu, aby se duše časem vyléčila.

I ty můžeš udělat chybu. Naučit se zacházet se sexuálním násilím je velmi složitá věc. Častokrát se můžeš i nevědomky zachovat velmi nevhodně. Nad svým chováním je třeba přemýšlet a za chybu se omluvit. Dotyčná osoba může omluvu přijmout hned, po čase, nebo také vůbec. To je její volba a tu nelze zpochybňovat ani hodnotit.

I podporující osoba potřebuje někdy podporu, i ji problém často vysiluje. Pomoc může nalézt v poradních centrech, u odborníků různého typu, na internetu či v hovoru s přáteli. Podporujeme se navzájem, abychom dokázali pomoci potřebným!

Důležitá role kolektivu

Kolektivem může být aktivistická organizace, zájmová skupina, subkultura, sportovní kolektiv, kamarádská parta či jakékoli jiné uskupení lidí, které spojují společné hodnoty a/nebo aktivity. Je třeba, aby si kolektiv všímal, co se děje v jeho řadách. Že se „něco“ stalo, lze poznat na změně chování jak u osoby, jež se stala terčem sexuálního útoku, tak u osoby, jež zaútočila. Pasivita kolektivu je nakažlivá a poskytuje falešné alibi každému jednotlivci („Ostatní nereagují, tak proč já?“).

Typickým nešvarem je situaci „řešit“ za zády znásilněné osoby. Kdo co přesně slyšel, kdy a od koho, co je na tom pravdy? Co si kdo o tom myslí? Reaguje znásilněná osoba správně, politicky korektně, co si o jejich reakcích myslíme? Jak celou situaci hodnotíme a zaškatulkujeme? Domnívám se, že je jednodušší a zejména správnější se slušně a taktně zeptat, co se stalo, než rozjždět

obvyklé šušky. Znásilněná osoba nemusí chtít komunikovat hned, ale třeba až časem, a pokud o věci nebude mluvit vůbec, je třeba tuto volbu respektovat. Pokud však vynecháme možnost situaci vyjasnit, pochopit a znásilněnou osobu připravíme o velmi důležitou příležitost sdělit svůj pohled na danou záležitost (a ten je důležitější než domněnky okolí či názor násilníka/ce), může dojít k její další traumatizaci. Navíc se v daném kolektivu dál bude pohybovat násilnická osoba, jež nemusela zaútočit pouze jednou.

Je také důležité si uvědomit, jak je pro osoby se zkušeností sexuálního útoku zpravidla nepříjemné sdílet s násilnickou osobou stejný prostor. Všichni máme právo zúčastňovat se námi zvolených pracovních, volnočasových, kulturních či politických aktivit. Situace, kdy znásilněná osoba takzvaně „vyklidí pole“, čili přestane někde chodit jen kvůli tomu, aby se vyhnula kontaktu s násilníkem či násilnicí, je běžná a zcela špatná. Omezuje její osobní svobody a prostor ve prospěch násilnické osoby, která její, ačkoli se svým aktem agrese o toto právo sama připravila, požívá dál.

Podpurná a aktivní role dané komunity či kolektivu je nesmírně důležitá. Nesmí se bát kritiky vlastních řad a očistných procesů. Sexuální násilí je problém, který sám od sebe nezmizí. Bude dál bublat pod povrchem a ničit toho, kdo jej nezpůsobil. V konečném důsledku může také celou komunitu nebo kolektiv roztrhnout. Není-li daný kolektiv sebereflexe schopen či ochoten, může být pro znásilněnou osobu vhodné jej opustit. Pak je nepřipustné jí to vyčítat a její rozhodnutí zpochybňovat.

Institucionalizovaná pomoc

I když se znásilněná osoba rozhodne činnost oznámit na policii, je potřebná lékařská prohlídka k vyloučení nechtěného těhotenství, infekce HIV a dalšími chorobami. Ale i zde platí, že na prohlídku nelze tlačit, lze k ní jen povzbuzovat. Pokud se znásilněná osoba rozhodne činnost na policii oznámit, je její rozhodnutí třeba podporovat, doprovodit ji, kam bude chtít a poskytnout emoční zázemí. Často necitlivý přístup policie, soudu a nepotrestání násilnické osoby může vést k opětovné traumatizaci. I navzdory možným pochybnostem o chování policie a nedůvěře v ni je absolutně nepřipustné znásilněné osobě vytýkat (či jí v tom dokonce bránit), že se na tento orgán chce obrátit, pokud se tak sama rozhodne.

Nalézt správného psychologa či psychologku, jež poskytne vhodnou odbornou formou vodítko k vypořádání se s traumatem, nemusí být jednoduché. Osoby, jež se staly terčem sexuálního násilí, mají specifické nároky na odbornou pomoc a ne jeden odborník je sám v zajetí předsudků a stereotypů. Vhodnější může být hledání odborné pomoci u specializovaných poraden, které fungují bezplatně, na přání anonymně, méně formálně, avšak jen v několika málo městech. Je-li z nějakého důvodu nemožný osobní kontakt, lze využít telefonu či emailu.

Nezřídkou dojde k sexuálnímu násilí v prostředí s určitými specifickými rysy. Může se jednat o komunitu anarchistickou či prostředí aktivistické, různé subkultury, stejně tak komunity gaylesbické, etnické nebo náboženské. Také na sexuální násilí mezi nebo směřované vůči handicapovaným a seniorům se váže řada specifika. Forma pomoci a podpory znásilněným stejně jako koncepce trestu a rehabilitace násilnické osoby musí na tyto souvislosti brát ohled. Hojně jsou tato specifická prostředí právě důvodem k nevyhledání pomoci na oficiálních místech (lékaři, policie, poradny, terapie), a to je třeba respektovat. O to důležitější je pak podpora individuální a kolektivní.

Kdo ke zlu mlčí...

... sám zlo tvoří, praví okřídlené heslo. Zde platí dvojnásob. Mlčení jednotlivců, rodin i mlčení celých kolektivů (potažmo společnosti) legitimizuje jednání násilníků a násilnic. Část odborné veřejnosti zabývající se sexuálním násilím zašla při loňském kulatém stolu k tomuto tématu v Praze tak daleko, že formulovala domněnku, že česká společnost nese přímou zodpovědnost za sexuální násilí, které se v jejím rámci děje. Je to právě ona, kdo stigmatizuje přeživší, přisuzuje jim vinu za útok, odrazuje od vymáhání spravedlnosti, toleruje násilnické osoby a zlehčuje či přímo toleruje násilí samotné. A myslím, že člověk nemusí být odborníkem na to, aby se mu tato souvislost zdála reálná.

Zamysleme se a najdeme způsoby a cesty, jak se k sexuálnímu násilí aktivně postavit. Pouhé formální odmítnutí této formy agrese ani v nejmenším nestačí. A nenechme se odradit neúspěchy a občasnou bezradností. Řešení problematiky sexuálního násilí je běh na dlouhou trať a my jsme teprve na samotném počátku. Sexuální

násilí a znásilnění je jedním z nejzávažnějších a nejběžnějších projevů porušování základních lidských práv a zcela zásadním útokem na lidskou důstojnost. Jeho terčem se může stát kdokoli. I ty a tví nejbližší.

-ad-

Podpora je pro člověka, který byl znásilněn, velice důležitá

Když mluvím o podpoře, musím myslet na svoje osobní zkušenosti a na to, jak mě (ne)podporovali lidé okolo.

Asi před dvěma roky jsem ve svém zinu *Urbesck* napsala, že jsem byla znásilněna a popsala, co jsem cítila o všem, co se stalo a o tom, jak jsem se cítila v té době. Nic jsem od lidí neočekávala, vlastně jsem myslela, že nikdo tuto událost nebude komentovat a obávala se, že o to silněji si uvědomím, jak jsou lidé neznalí některých věcí a skutečností kolem nás, a to způsobovalo, že jsem byla poněkud otupělá. Ale někteří lidé reagovali. Musíme zkoušet být uvědomělí ve věcech jako je sexuální násilí a převzít odpovědnost za to, co říkáme a děláme, když jsme konfrontováni se záležitostmi týkajícími se sexuálního násilí, protože věci, které děláme nebo říkáme, mohou spustit negativní reakce v lidech, kteří byli znásilněni.

Samozřejmě oceňuji, že někteří lidé se k věci vyjádřili, ale také jejich reakce a přístup ke mně způsobil, že jsem se opět cítila velice otupěle, v té chvíli dokonce více než předtím a myslím si, že oni by to opravdu nepřiznali.

Přístup některých lidí spočíval pouze v politické korektnosti a v tom, že ukázali, že se odvažují o problému mluvit, i když jsem mluvila více já a oni pouze ukázali, že zjevně nejsou schopni diskutovat o znásilnění a nebo s člověkem, který byl znásilněn. Je velice důležité, aby se lidé, kteří jsou již traumatizováni, ještě více netraumatizovali reakcemi lidí, kteří si myslí, že dělají správnou věc.

Nikdy není jednoduché mluvit o těchto záležitostech, protože bojujeme s hradbou studu, když mluvíme o sexu a zejména o sexuálním násilí.

Ale chovat se dospěle ohledně těchto věcí je možné a je důležité převzít odpovědnost za to, co říkáme a děláme, protože některé reakce mohou být spouštěčem nepříjemných reakcí u člověka, který byl znásilněn. Reakce některých lidí dokonce byly pro mě dokonce ještě nepříjemnější a jsem si jistá, že oni si toho byli vědomi, protože jeden člověk mi řekl: „*Do prdele, nevím, co mám dělat.*“ Ano, samozřejmě, každý má právo být vyvedený z míry, ale záleží hodně na tom, komu to řekneme a proč.

Jestliže nejsi připraven mluvit o určitých věcech, jako je např. sexuální násilí, je důležité, abys přemýšlel předtím, než začneš mluvit s člověkem, který byl znásilněn, protože takový člověk musí být daleko silnější než ty, když o těchto věcech mluví. Takže pokud dáš najevo, že jsi vyvedený z míry, člověk, který byl znásilněn, může cítit ještě větší hanbu za to, že byl znásilněn. A přesně tak jsem se cítila já.

Lidé, kteří byli znásilněni, potřebují naši sílu a podporu a ne abychom jim ukazovali, že se stydíme nebo že jsme vyvedení z míry o věci mluvit. To funguje jako spouštěč a oslabující faktor, takže předtím než cokoli uděláme, bychom si měli být jistí, co říkáme a proč.

Když jsem mluvila o sexuálním násilí s některými svými přáteli, zkoušela jsem být silnější a být otevřená a nedělat ze sebe oběť tím, že bych tomu člověku říkala, že se stydím. Bylo mojí odpovědností být připravená pomoci jí/jemu po dobu rozhovoru a podpořit ji/hu.

Měli bychom převzít větší odpovědnost za ostatní lidi bez ohledu na to, zda jsou našimi přáteli nebo ne.

Diskuse o sexuálním násilí nemůže a neměla by být prováděna formou emailů jenom proto, že je to jednodušší pro nás, kteří chceme podpořit znásilněného člověka. To je zlehčování a vyhýbání se problému a znásilněný člověk to tak také může brát a tím víc se stydět a cítit se špatně, protože takový rozhovor není přirozený a člověk pak má pocit, že taková věc by se měla skrývat.

Chci být odpovědnější a uvědomělejší vůči světu kolem sebe a komunikovat s ostatními lidmi co nejvíce o znásilnění.

Připomenutí Mezinárodního dne žen

V roce 1908 se v New Yorku konala stávka dělnic z textilních továren, která byla násilně potlačena policií a několik dělnic bylo zastřeleno. Na základě těchto událostí se v roce 1910 konalo v Kodani mezinárodní setkání, na kterém byl 8. březen vyhlášen jako Mezinárodní den žen (MDŽ) – tedy den připomínající boj žen za emancipaci a politická práva. O rok později se na MDŽ konaly v mnoha zemích demonstrace, na nichž ženy prosazovaly své požadavky na rovnost žen a mužů.

Anarchisté a anarchistky si připomněli MDŽ akcemi v Praze a Mostě, které se snažily přiblížit tyto historické události a zároveň zdůraznit fakt, že ani po sto letech nelze hovořit o svobodné společnosti bez genderových předpokladů. I dnes stále existují velké rozdíly mezi sociálním postavením žen a mužů. Způsobuje je celá řada socio-kulturních faktorů včetně silně zakořeněných genderových stereotypů. MDŽ a s ním spojený boj za svobodu tak zůstává stále aktuální. Vnímáme svobodu z hlediska genderu ne jako rovnost mužů a žen, ale jako rozmělnění omezujících kategorií muž a žena a tedy jako rovnost různých lidí bez ohledu na pohlaví.

Praha

V noci ze 7. na 8. března 2010 se skupina aktivistek a aktivistů rozhodla pro sérii akcí po celé Praze. Ty měly upozornit na přetrvávající nerovnosti mezi ženami a muži a na omezující dělení světa na mužský a ženský. Chtěli si tak připomenout MDŽ jinak než červeným karafiátem.

Na sochy ženských postav byly připevněny cedulky s nápisy, které upozorňovaly na genderové stereotypy v současné společnosti a prosazovaly rovnost a svobodu. Kromě kritiky ideálu krásy se objevily například hesla problematizující tlak vyvíjený na ženy, aby se staly matkami. Ne každá totiž touží či je schopná být matkou.

Speciální akce se týkala soch na Újezdě, které symbolizují oběti bolševického režimu. Oběti jsou zde reprezentovány pouze v podobě mužských soch, proto se aktivisté a aktivistky rozhodli obléknout některé sochy do ženských šatů a připojili k nim cedulku s nápisem „Oběti bolševického režimu byly i ženy“.

Další akce se týkala klinik plastické či estetické chirurgie, jako je Asklepion v Londýnské ulici, Laser Esthetics ve Washingtonově ulici a několik dalších. Na tyto kliniky byly nastříkány nápisy „Odmítáme váš ideál krásy“ a šablony připomínající argentinskou Miss Solange Magnan, která minulý rok zemřela po plastické operaci.

V neposlední řadě došlo na vyvěšení několika transparentů z různých mostů po Praze, které opět obsahovaly hesla kritizující patriarchální společnost.

Most

Další připomínka 100. výročí MDŽ proběhla 8. března v Mostě formou pouličního happeningu. Jeho smyslem bylo kreativní formou protestovat proti ideologickému zneužití MDŽ bolševickým režimem v minulosti. Zároveň šlo o vyjádření toho, že i nyní, 20 let po jeho pádu, jsou mnozí lidé nespokojeni s postavením žen a mužů ve stávající patriarchální společnosti. Happening byl snahou navrátit MDŽ do kalendáře významných událostí a zdůraznit jeho skutečný význam očištěný od nánosů stalinské propagandy.

Akce začala za účasti několika desítek lidí kolem páté odpolední před supermarketem Interspar, odkud se šlo skrz centrum. Veselý a zároveň protestní pochod městem provázela hudba, dobrá nálada a skandování hesel jako: „Místo patriarchátu svobodu a rovnost“, „Emancipaci tady a teď!“ nebo „Místo politiků více aktivistek!“

Karnevalový průvod se však nepohyboval pouze v ulicích. Navštívil také několik nákupních center a supermarketů, ve kterých evidentně vyvolal velké překvapení jak nakupujících, tak pracujících personálu. Až na agresivní vystupování členů zdejších ochranky však nečekaná návštěva byla většinou přijata s úsměvem na tváři či zvědavými pohledy.

Během akce před supermarketem Penny a nákupním centrem Central jedna z aktivistek přečetla projev poté, co jí agresivní ochranka těchto „chrámů konzumu“ neumožnila přecházet jej uvnitř. Projev poukazoval na společenské postavení žen a mužů, volal po svobodě, rovnosti a právu na sebeurčení vymaňující se z takzvaných genderových stereotypů. Informativní část akce také

doplňovaly rozdávané letáky popisující historii MDŽ, jeho vývoj a význam v současnosti.

Projev k MDŽ v Mostě

„V roce 1908 stávkovaly v New Yorku švadleny. O dva roky později už byl 8. březen slaven jako Mezinárodní den žen. Mnoho lidí si MDŽ spojuje s bolševickým režimem, který ho zneužil stejně jako mnoho dalších věcí, ale jak je vidět, historie tohoto dne sahá mnohem dál. Mezinárodní den žen si připomíná boj za emancipaci a rovnost žen a mužů. Co se během uplynulých 100 let změnilo? Můžeme říci, že jsou si dnes ženy a muži rovni? Ženy už sice mají právo volit, ale na genderové nerovnosti narážíme dnes a denně. Když začnu obecně, ženám je připisována domácí sféra, mužům sféra veřejná. Žena je často zobrazována jako hospodyňka, matka – muž jako vůdčí osobnost a finanční zajišťovatel rodiny. Ale s nerovným přístupem k mužům a ženám či dokonce s diskriminací na základě pohlaví se můžeme setkat prakticky kdekoli: na pracovišti, ve škole, doma, na párty... Jedná se o osobní otázky při pracovním pohovoru na manžela, děti apod., genderově motivované obtěžování ať už na pracovišti nebo ve škole, násilím vynucovaný sex, požadavek dokonale uklizené domácnosti kladený pouze na ženu a mnoho a mnoho dalšího. Patriarchální společnost, ve které žijeme, nutí ženy i muže, aby nevybočovali z předepsaných rolí. Muž musí být ryze maskulinní, silný, výkonný; žena feminní, slabá. Člověk, který neodpovídá jedné z těchto představ, bývá často vystavován různým formám útlaču, urážkám a posměchu. Jak dlouho si to necháme líbit? Každá a každý má právo na své sebeurčení. Nebojme se vyjádřit naši individualitu!“

Řekněme NE genderovým stereotypům!“

Pragmatický anarchosyndikalismus: 25 let existence CGT

V minulém čísle Existence jsme představili švédskou anarchosyndikalistickou organizaci SAC. Nyní bychom rádi přiblížili podobný odborový svaz, který působí ve Španělsku. Jde o CGT a stejně jako SAC je i tato odborová organizace kritizována některými anarchisty pro to, že se neдрží nekompromisní anarchistické linie a při snaze efektivně hájit zájmy (nejen) svých členů a členek se dopouští určitých pragmatických ústupků, například účasti v podnikových radách. Představení CGT je složeno ze tří různých textů: z článku o loňském kongresu CGT, z reflexe CGT z pohledu polského anarchosyndikalisty ze skupiny Iniciativa pracujících a z rozhovoru se členem CGT.

XVI. kongres CGT

Mezi 4. - 7. červnem 2009 proběhl XVI. kongres španělského anarchosyndikalistického odborového svazu Confederación General del Trabajo – CGT (Všeobecné konfederace práce). Kongresu se účastnilo přes 300 delegátů a delegátek, reprezentujících přes 50 tisíc španělských pracujících. V podnikových výborech zastupuje CGT zájmy dvou milionů zaměstnanců. (pozn: Zaměstnanci každého podniku si volí odborový svaz, jež je má reprezentovat v jednáních s daným zaměstnavatelem.) Jednání trvala čtyři dny a probíhala v budově univerzity v Malaze. Kongres si připomenul 25. výročí vzniku CGT, hlavně však zároveň byla diskutována témata spojená s bojem odborů proti narůstající kapitalistické krizi a postupující liberalizaci ekonomiky a taktéž návrhy nad alternativním libertinským uspořádáním společnosti.

Není možné opomenout mezinárodní aspekt kongresu. Účastnily se ho delegace z Polska (Lewicową Alternatywę a Inicjatywę Pracowniczą), Švédska (SAC), Řecka (Svaz pracovníků nakladatelství, knihoven a knihkupectví a odborový svaz ESE), Francie (CNT-F a odbory SUD Solidaires), Itálie (USI, UniCOBAS a CUB), Velké Británie, USA(IWW) a Německa.

XVI. kongres CGT byla nepochybně velká událost – co se týče počtu účastníků, tak i ohromného organizačního úsilí. Kromě debat proběhly současně s kongresem dvě výstavy (25. let CGT a Libertinská pedagogika), demonstrace pod heslem „Generální stávkou proti kapitalistické krizi“ (účastnilo se jí přes 500 lidí) a několik hudebních vystoupení. Je vidět, že CGT nechce být výhradně odborovým svazem, který se omezuje na lokální problémy jednotlivých podniků. V souladu s duchem svých programových dokumentů se činnost svazu opírá o lokální konflikty v jednotlivých podnicích, ale zároveň i o celonárodní kampaně spojené s klíčovými společenskými problémy, a nezapomíná se při tom ani na osvětu a kulturní oblast.

CGT je v současné chvíli nepočtenější odborovou organizací s anarchosyndikalistickou profilací na světě. Čítá kolem 50 tisíc členů, je dosti silná v sektorech, jako jsou doprava, bankovníctví, veřejná administrativa, a má početné lokální sekce ve zdravotnictví (Madrid), telekomunikačních službách (Barcelona, Valencia), automobilovém průmyslu (Zaragoza) a technických službách (Madrid). XVI. kongres byl zároveň 25. výročí založení svazu, který vznikl v roce 1984 v důsledku rozkolu a rozštěpení se Confederación Nacional del Trabajo – CNT (Národní konfederace práce) – masové anarchosyndikalistické odborové organizace, která má svůj počátek ještě v 19. století a která odehrála klíčovou úlohu ve Španělské revoluci roku 1936 a po její porážce v hnutí odporu proti fašistické diktatuře generála Franca. V současné chvíli se k dědictví a tradici předválečné CNT ve Španělsku odvolávají dva odborové svazy – CNT i CGT.

Tím, co odlišuje CGT od ostatních španělských odborových svazů (dvě největší centrály jsou sociálnědemokratická UGT a komunistické CC.OO.), je osobitě používání ideových zásad anarchosyndikalismu. CGT provádí dost radikální politiku, často je používána stávka a metody přímé akce (demonstrace, blokády, akce občanské neposlušnosti). Ve své struktuře se snaží minimalizovat hierarchii prostřednictvím omezování odborových funkcí do koordinační úlohy, zavedením rotace funkcí, autonomií jednotlivých sekcí svazu a současně využívá typické, legální prostředky činnosti odborových svazů, tzn. je organizací fungující legálně, vyjednávající

kollektivní smlouvy a stavící své kandidáty do tzv. „podnikových výborů“ (institucí, které jsou vytvářeny na základě zákona a v každé firmě, složené z představitelů zaměstnanců a vedení – podobné instituce fungují například i ve Francii). Tímto přístupem CGT vybočuje z „ortodoxního“ anarchosyndikalismu bojkotujícího podnikové výbory, což je charakteristické pro druhé španělské anarchosyndikalistické odbory, CNT. Tento přístup se stal jedním ze zásadních rozkolů uvnitř CNT, které nakonec vedly k jejímu rozkolu a vzniku CGT.

Reflexe CGT z pohledu polského anarchosyndikalisty

Se španělským CGT jsem v kontaktu nejméně 4 roky. Do určité míry se mi podařilo rozpoznat specifika těchto odborů, jeho úspěchy a porážky, vnitřní problémy. Bez pochyb se můžou polští anarchosyndikalisté mnohemu přiučit od odborové organizace, která v průběhu 25 let dosáhla takové početnosti a významu v mnoha sektorech španělského hospodářství. K porovnání radikálního odborového hnutí v obou zemích můžeme využít zkušeností CGT:

Především CGT prezentuje soudržnou odpověď na dilema „pragmatismu – radikalismu“, které je problémem v každé organizaci pracujících, která se snaží fungovat jinak než oficiální odborové struktury. Od momentu svého vzniku CGT prohlašuje, že bude využívat zároveň jak radikální aktivity (stávky, blokády, akce občanské neposlušnosti), tak i dostupné právní mechanismy (volby do podnikových výborů). Přes tuto kombinaci se CGT snaží uniknout z jedné strany úloze, jakou plní velké odborové centrály spojené se sociální demokracií či komunisty, které používají politiku dalekosáhlých ústupků vůči zaměstnavatelům a nezřídka podrobují svoji činnost požadavkům politických stran. Na druhou stranu uvědomělé využívání dostupných legálních forem způsobuje, že anarchismus v praxi CGT nejsou jen hesla a deklarace, ale konkrétní právní pomoc pro každého člena svazu, schopnost mobilizace v případě konfliktu se zaměstnavatelem, návrhy jednotlivých řešení společenských a hospodářských problémů a konečně také v každé kanceláři přístupné informace z oblasti zákoníku práce či sociální politiky (popsané přirozeně z perspektivy kritiky kapitalistické ekonomiky).

Za druhé, v CGT je obdivuhodná a neustávající každodenní práce všech odborových aktivistů směřující k zapojení co největšího počtu členů odborů do jeho života, diskusí, problémů, stanovisek a názorových debat. Je možné říci, že CGT přetváří své členy modelem participace ve správě odborů: kromě tradiční formy oběhu idejí (měsíčník Rojo y Negro a teoretický čtvrtletník Libre Pensamiento) probíhají v každé lokální odborové struktuře a v každé odvětvové federaci otevřené debaty na nejdůležitější politické a společenské problémy, speciálně společenské problémy jsou vyslovovány za pomoci grafických materiálů (plakáty, letáky, samolepky), všichni členové svazu se mohou bezplatně účastnit všech cyklů „odborářských školení“ (od striktně politických kurzů na téma historie anarchistického dělnického hnutí po workshopy seznamující členy svazu s problémy zákoníku práce či systému sociálního zabezpečení). S tím bez pochyb máme problémy v naší polské realitě, kde radikální politické deklarace či plány na konkrétní systémová řešení obíhají pouze v uzavřeném kruhu aktivistů pocházejících z Anarchistické federace a málokdy se dostanou do „nepolitických“ podnikových organizací, které nezřídka používají odborový svaz jen jako „bezpečnostní pojistku“ sloužící v případě problémů na pracovišti. Analogicky jako v případě modelu činnosti spojující radikalismus s pragmatismem, tak i práce nad aktivní angažovaností v životě odborů všemi členy je něco, co se můžeme přiučit od španělských anarchosyndikalistů.

Nakonec, CGT je velice výrazně orientovaný na věcnou práci s programovým charakterem. Každý kongres je reálnou debatou, která je tvořena diskusními setkáními lokálních struktur svazu a připravováním tisíců stran návrhů na nejrůznější témata (od taktiky odborů po alternativní vize ekonomiky). Každý rok to přináší další nová zpracování nejvíce palčivých sociálních problémů (privatizace veřejných služeb, imigrační politika EU, rasismus, rozvoj elastických forem zaměstnání...), speciální právní rady a stanoviska jednotlivých struktur svazu. Debaty a jednotlivá věcná zpracování jsou vždy

prezentovány všem členům svazu prostřednictvím dostupných médií (internetové stránky, tisk, plakáty). V polské specifice, kde stále dominuje liberální myšlení o společenských a politických problémech, radikální odborový svaz jednoduše musí vykonávat tento typ práce.

Pokud jde o to, čemu se můžeme přiučit od španělských anarcho-syndikalistů, musíme mít samozřejmě na paměti základní rozdíly mezi situací na Iberském poloostrově a u nás (jinou politickou tradici, jinou kulturu, jinou úroveň radikalizace hnutí pracujících), avšak na úrovni základního směřování činnosti se můžeme snažit směřovat na naší lokální půdě aplikovat řešení CGT. Nakonec ještě několik kritických reflexí – ty jsou spojeny hlavně s nízkou úrovní mezinárodní aktivity odborových svazů odvolávajících se ke stejné tradici jako CGT a polská Iniciativa pracujících (IP). Žel přes početné deklarace o důležitosti mezinárodní spolupráce a apely ke společným akcím zaměstnanců různých částí světa se do této doby podařilo spolupracovat jen minimálně (minim tím jak CGT tak IP): solidární akce v případě propuštění či represí a finanční sbírky na ty či ony stávkující jsou nepochybně základem, ale je to zároveň málo pro vzájemnou spolupráci. V nejbližší budoucnosti musíme přemýšlet nad konkrétnějšími formami mezinárodní spolupráce tak, aby se naše solidarita nestala jen frází.

Jakub Grzegorzczak, člen Iniciativy pracujících

Rozhovor s členem CGT

Rozhovor z roku 2000 s Jose Mari Olaiola Albenizem z CGT.

Co je CGT a jak funguje?

CGT je anarcho-syndikalistickou organizací, která se oddělila od CNT (Confederación Nacional del Trabajo) asi před 15 lety. Rozkol začal, když část členů CNT začala uvažovat nad problémem odcizování se této organizace z prostředí hnutí pracujících. Jako odpověď vznikla CGT, do které vstoupily některé staré části CNT. Od tohoto okamžiku jsme krok za krokem získávali stále větší vliv v hnutí pracujících.

Svoji činnost zakládáme na myšlence federalismu, solidarity a přímé akce. To nás v podstatě odlišuje od byrokratického syndikalismu Comisiones Obreras i UGT (Unión General de Trabajadores). Počet členů CGT stále narůstá. Naše historie připomíná historii jiných libertinských syndikátů či anarcho-syndikalistických struktur. Působíme také mimo hranice Španělska – členové CGT se účastnili demonstrací v Amsterdamu v roce 1997, v Kolíně v roce 1999, ve Francii a dalších zemích.

Společně s dalšími skupinami pracujících se stavíme na odpor kapitalistické ekonomické politiky španělského státu. Každodenní činnost je velice namáhavá vzhledem k silné apatii společnosti. Je obtížné mobilizovat lidi do boje s tak silným soupeřem, jakým je kapitál. Uvnitř španělského syndikalistického hnutí se považujeme za určitou sílu, pomocí které ženy a muži, očekávající svobodu a sociální spravedlnost, mohou realizovat a rozvíjet své názory, účastnit se sociálního života a rozhodovat o svém životě. Dnešní společnost nám negarantuje vše, protože je založena na zastupitelské struktuře.

Chceme se stát všeobecným syndikátem. Udržíme kontakty s dalšími evropskými organizacemi: francouzskými syndikáty, švédským SAC a v Itálii především s Unicobas. Současně se nevyhýbáme kontaktům se syndikáty jako CUB, Sin-Cobas či COMU. Podle nás celý alternativní, třídní, revoluční syndikalismus a anarcho-syndikalismus by se měl spojit do mezinárodního evropského syndikalistického svazu (a snažit se rozšířit mimo Evropu), aby vytvořil silný nástroj boje proti kapitalismu a neoliberalismu. Světové bohatství se nachází v rukou malé menšiny, zatímco chudoba se stále rozšiřuje. Naším cílem je spravedlivé rozdělení bohatství.

Po tom, co skončilo období dominance autoritářského komunismu a padla Berlínská zeď, nastala doba pro libertiny, anarcho-syndikalismus a anarchismus, avšak nebyli jsme připraveni na tak velký úkol, který od nás dějiny očekávaly a nadále očekávají. V alternativním a anarcho-syndikalistickém hnutí panuje strašlivý dogmatismus v otázce, s kým spolupracovat a s kým nikoli. Musíme potlačit takové předsudky a skupiny reprezentující jen vlastní, partikulární zájmy. Abychom popohnali všechny do boje s kapitalismem, je potřeba být otevření.

Současný anarcho-syndikalismus se odlišuje od toho historického, revolučního syndikalismu CNT. Dnešní rozvoj techniky utváří zcela jiné hospodářské subjekty. Myslíme si, že se v současnosti

syndikalismus nemůže omezovat výhradně jen na továrny, ale musí brát v úvahu globální elementy a týkat se všech společenských problémů. Dnešní problémy jsou rovněž problémy občana a musíme se zamyslet jak mu vytvořit možnosti k rozhodování o svém osudu. Mám na mysli problémy týkající se situace mládeže, žen, ekologie, protiválečného hnutí. V současné společnosti má stálou práci jen 50% lidí, zbytek je nezaměstnaný nebo pracuje narázově.

Staré síly hnutí pracujících jsou dnes zcela zničené. Je obtížné chránit zaměstnanecká práva, když pracující nemají stále zaměstnání. Nezaměstnanost a bída jsou příčinou toho, že občan přestává být občanem, když nemá nástroje k činnosti a rozhodování. To jsou problémy, které musí řešit syndikát. Těžké je spoléhat na to, že v současnosti existuje mnoho specializovaných skupin a sociálních hnutí, která se zabývají jednotlivými problémy, protože všechny tyto problémy pocházejí z jednoho zdroje. Někteří bojují pouze proti nezaměstnanosti, jiní s militarismem a další za práva imigrantů. Kapitál zase pracuje globálně a nemá problém s pacifikací malých skupin odporu. S některými z těchto skupin jsme již navázali kontakty a chceme se s nimi spojit, rozšířit okruh činnosti syndikátu. V současnosti je jediným východiskem se sjednotit. Je to revoluční nezbytnost.

Udržíte nějaké kontakty s politickými stranami?

Stanovy organizace říkají, že jsme nezávislí na jakékoli politické straně, církvi, státu, kapitálu a fungujeme ve formě syndikátu či quasi-strany. To bylo určeno na samém začátku. Často ovšem přicházíme do kontaktu s politickými stranami a nevidíme v tom problém. Jestli dokážeme ubránit svoji nezávislost, jsme svobodní od vlivu politiky, korupce, zůstaneme syndikátem, a to je dobře. Korupce v politice ukazuje, že máme pravdu.

Jaké akce a aktivity CGT realizovala v posledních letech?

Především působíme prostřednictvím odborové reprezentace v různých sektorech hospodářství: v dopravě 17%, v telekomunikacích 10%, máme silný podíl v sektoru výroby automobilů (Volkswagen-Seat, Ford, General Motors, Renault atd.). Jsme neustále přítomní v sektorech jako zdravotnictví, veřejná administrativa či školství. Existuje kromě toho silný aspekt konfrontace se silami kapitálu, jak boje o práci a bohatství, boje proti nezaměstnanosti, za 35hodinový pracovní týden a zajištění podpory pro ty, kteří nemohou sehnat práci. To jsou cíle, které chceme dosáhnout v průběhu nejbližších 4-5 let. Existují rovněž problémy s omezováním občanských práv a svobod. Abychom toho dosáhli, spolupracujeme na jednu stranu se skupinami nezaměstnaných a na druhou stranu s organizacemi typu anti-Maastricht. Hnutí organizuje mohutné demonstrace, jako tu z roku 1998, kdy se v Madridu shromáždilo 50 tisíc lidí. Jsou to manifestace, kde anarcho-syndikalisté tvoří značnou sílu. Na demonstracích v Amsterdamu a Kolíně CGT byla jedinou aktivní španělskou organizací. Je potřeba zdůraznit, že v Kolíně byly přítomny i další evropské anarcho-syndikalistické organizace jako francouzská CNT, švédská SAC, libertinské organizace typu Unicobas, alternativní německé a francouzské syndikáty.

CGT je považována za odpadlíka organizací reprezentujícími podle nás „byrokratický anarchismus“. Nás nezajímají boje frakcí, které jsou jediné ztrátou času a mrháním energie.

Kolik členů má CGT?

Odhaduje se, že kolem 60 tisíc, co se týče pracujících registrovaných ve svazu. Avšak ve výběrech reprezentujících odbory na pracovištích získáváme mnohem více hlasů. V neposlední řadě musíme upozornit na vzrůstající počet mládeže pracující v našich řadách.

Vydáváte dvě periodika: *Rojo y Negro* (Červený a černý) a *Libra Pensamiento* (Svobodná mysl). Můžeš nám o tom říci pár slov?

Rojo y Negro je měsíčník velice populární nejen mezi členy a odborovými aktivisty CGT. Prezentuje námi organizované akce a komentuje obecnou situaci a politiku odborů. Náklad činí 30 tisíc exemplářů a věříme, že se bude nadále zvedat.

Libra Pensamiento jsou noviny zabývající se reflexí, analýzami a diskusemi. Zabýváme se nejen tématy spojenými s anarcho-syndikalismem či anarchismem, prezentujeme také odlišné pohledy – marxistické či křesťanské. Nebojíme se diskuse a konfrontace postojů.

Děkujeme za rozhovor.

Do polštiny přeložila Olga Gontarska pro časopis A-tak č.7

Do češtiny ze stránek polské Iniciativy pracujících přeložil -kv-

Zemřel Colin Ward

11. února 2010 v noci zemřel ve věku 85 let známý anarchistický autor, Colin Ward. Jako připomenutí jeho osobnosti přinášíme z knihy *Průvodce anarchismem* kapitolu, která je mu věnována:

Colin Ward patřil mezi anarchisty. Snažil se najít anarchistické principy v různých dnešních hnutích a každodenních aktivitách. Sám se označil za „anarchokomunistu v kropotkinovské tradici“, ovšem od většiny anarchokomunistů se značně liší; společenská změna pro něj není ani tak revolucí, jako spíš procesem, který se odehrává v různých sférách života.

Colin Ward se narodil 14. srpna 1924 v essexském předměstí Wanstead v rodině učitele, labouristy a stenografky. Sám ovšem školu opustil již v patnácti letech. Colin Ward se již koncem 30. let seznámil s anarchismem. Začal si vydělávat ve stavitelské firmě a postupem času se v tomto oboru vypracoval. Roku 1942 byl odveden do armády. Právě ta jej definitivně utvrdila v anarchistických názorech na společnost. Spolupracoval se skupinou kolem časopisu *War Commentary*, od roku 1943 zde začal publikovat. Časopis se po válce přejmenoval na *Freedom*. Ward se ve svých článcích věnoval i tématům, která odpovídala později jeho zaměření – bydlení, plánování, dělnická kontrola, dekolonizace, literatura. Vedle spolupráce s *Freedom* redigoval vlastní měsíční revui *Anarchy*, která vycházela v letech 1961 – 1970.

K tradičnímu anarchismu přistoupil Ward kriticky. Anarchismus sice v řadě otázek oceňoval, zároveň ale zdůrazňoval, že ve 20. století musí anarchismus odmítnout „perfekcionismus, utopické fantazie, spiklenecký romantismus a revoluční optimismus“ a věnovat se více aktuálním problémům a praktičtějším tématům. Vlivy revolučních anarchistů 19. století doplňoval obdivem pro Alexandra Gercena či Martina Buberu a praktickým přístupem k řešení společenských problémů. Tyto vlivy posléze shrnul v knize *Influences. Voices of creative dissent* (Vlivy. Hlasy tvořivého disentu, 1991).

Revue *Anarchy* vycházela v podobě tematických čísel a zabývala se širokým spektrem otázek – squattingem a problematikou města, kriminologií, ekologickými otázkami, libertariánským vzděláváním, postavením žen v muži ovládaném světě, studentskými revoltami 60. let a dalšími tématy. Do časopisu přispívali anarchističtí autoři jako George Woodcock, Murray Bookchin či Paul Goodman.

V *Anarchy* prezentoval Ward své názory na anarchismus, který podle něho „není teorií utopie, ale teorií organizace“. Tuto myšlenku pak rozvinul v práci *Anarchy in Action* (Anarchie v akci, 1973). Zatímco stát je principem politické moci nad společností, anarchismus je jediné politické hnutí, které neusiluje o její získání, ale o přetvoření společnosti k rozhodování zdola a samosprávě. „Naším cílem není získat moc, ale podemílat ji, odvést ji pryč od státu.“ Společnost by měla svrhnout parazitní stát a změnit svou podobu: „Musíme vytvořit síť namísto pyramidy... Anarchismus nepožaduje změnu nátlaku této pyramidy, nechce, aby na vrcholu byli jiní lidé, chce po nás, abychom se vyšplhali zespoda. Obhajuje rozšířenou síť jednotlivců a skupin, kteří sami za sebe rozhodují, sami svůj úděl kontrolují.“ Taková společnost má tři základní složky: dělnická kontrola ve výrobě; územní decentralizace s propojením mezi jednotlivými obcemi, jež bude respektovat autonomii; sebeorganizace v různých sférách života společnosti.

Pro Wardovo pojetí je základní myšlenkou teorie spontánního pořádku vycházející z přesvědčení, že lidé mají schopnost sebeorganizace společnosti a veřejných služeb. Tato sebeorganizace pak nemusí být založena na autoritářsky, shora určených pravidlech, ale na vzájemné mezilidské solidaritě. Colin Ward odlišoval vynucené vůdcovství založené na formální autoritě a hierarchii od volných vztahů založených na přirozené, dobrovolně přijímané a neformální autoritě. Jednotlivé autonomní jednotky by se podle Warda sdružovaly do volných federací, založených na svobodném přistoupení a volné dohodě jednotlivých součástí. Tyto federace by neměly žádné rozhodovací centrum, jejich jedinou a nejvyšší autoritou by byly autonomní skupiny, které by je tvořily.

Odmítl představu anarchistické společnosti jako realizovatelné „utopie“, zároveň ale nechtěl rezignovat na sociální aktivitu a věnovat se pouze snahám o osvobození sebe jako jedince. Proto se Ward zabýval i jednotlivými sférami života společnosti, v nichž se

setkal s anarchistickými tendencemi (jako bydlení, sexuální revoluce, rodina, vzdělávání, hra, práce, trestní politika...) Ward se věnoval i perspektivám anarchismu. Smysl tedy má, aby ve stávající společnosti anarchistické hnutí usilovalo o co největší míru svobody a sebeorganizace a aby se jako jedna ze sil, která v lidské nedostupnost působí, snažilo o uskutečnění co největší části svých myšlenek.

Stavitelské povolání Ward vyměnil za práci učitele a redaktora časopisu o ekologické výchově. Vedle toho přispíval do řady časopisů – nejen anarchistických, ale i sociologických či věnovaných architektuře. Roku 1980 se pak rozhodl žít pouze psaním. Napsal řadu knih, které do značné míry rozvíjely jednotlivá témata z předchozí práce *Anarchy in Action* – bydlení, sociologie, vzdělávání, doprava, dějiny volného času. Značnou pozornost získala Wardova práce *Reflected in Water. Crisis of Social Responsibility* (Odrasy ve vodě. Krize společenské zodpovědnosti, 1997), která analyzovala mrhání vodními zdroji a jejich znečišťování, privatizaci a zároveň nedostupnost pro velkou část obyvatel Země, i dopad sporů o vodu na geopolitiku a válčení.

Na sklonku 90. let 20. století Ward reflektoval proměny anarchismu od 19. století a jeho vyhlídky pro století jednadvacáté. Učinil tak v krátkém článku „Co bude anarchismus znamenat zítra?“ Oproti 19. století si nelze myslet, že skutečnou změnu přinese to, že lid uchopí politickou moc. Další otázkou byla revolučnost – ovšem revoluce, které proběhly, nijak nepomohly prosazení libertariánských myšlenek a jejich oběti se dříve či později stali sami anarchisté. Podle Warda je tedy třeba hledat nové cesty. Rovněž odpor anarchistů k reformismu a jejich důraz na militantní boj pracujících se stal problematickým v situaci, kdy občané západoevropských společností tváří v tvář tlakům globalizace spíše brání jednotlivé sociální výdobytky získané díky minulým reformám, než by se mohli pouštět do ofenzivních bojů. Nejvážnější výzvou anarchismu je ovšem to, že navzdory všem očekáváním spojeným s pokrokem v lidském poznání nezmizelo to, co anarchisté pokládali za pouhé přežitky minulosti – národnostní a náboženský fanatismus. Naopak, objevuje se ve stále nových a často velmi silných a nebezpečných podobách.

Ve svém úvodu do anarchistických myšlenek – v práci *Anarchism. A Very Short Introduction* (Anarchismus. Velmi stručný úvod, 2004), označil jednu kapitolu jako „tiché revoluce“, kterou věnoval účasti anarchistů v různých sociálních hnutích a aktivitách, jejichž smyslem byl posun společenského vědomí směrem k větší toleranci k odlišnostem, svobodomyšlnosti, kritičnosti a solidaritě – ať už šlo o feminismus, úsilí o zrušení trestu smrti či jiná témata. Tím se Ward odlišuje od anarchistů zaměřených především na mocenskou politiku v úzkém slova smyslu.

Právě pro svou skepsi vůči revoluci a příslušnou praktičnost je Ward někdy kritizován, ačkoli je uznávaným autorem anarchistického hnutí.

Zdroj:

Václav Tomek, Ondřej Slačálek: *Průvodce anarchismem. Myšlenky – proudy – osobnosti*, Manibus propriis, Praha 2006.

Anarchistický pohled na Evropskou unii

Přinášíme překlad stanoviska, které bylo schváleno anarchistickými organizacemi, jež se účastnily konference pořádané internetovým portálem anarkismo.net 7. února 2010 v Paříži. Na konferenci byli přítomni zástupci skupin Alternative Liberataire (Francie), Counter Power (Norsko), Federazione dei Comunisti Anarchici (Itálie), Liberty & Solidarity (Velká Británie), Organisation Socialiste Libertaire (Švýcarsko) a Workers Solidarity Movement (Irsko).

Před rokem byla přivedena k životu Lisabonská smlouva, tedy v době největšího nárůstu globální ekonomické krize. Smlouva přiznává Evropské komisi „absolutní moc“, aby vydávala direktivy, které mají garantovat „konkurujícím evropským společnostem přístup k světovým trhům a volnost působení uvnitř EU“. Tribunál spravedlnosti garantuje pouze jedno právo, a to je právo trhu a konkurence, projevující se ve stále méně stabilních podmínkách pro pracující a stále menším respektu pro životní prostředí ve všech 27 členských zemích. Nová smlouva přináší deregulaci celého systému produkce a služeb, umožňuje v praxi zavést Bolkesteinovy direktivy (o volném pohybu služeb uvnitř EU) a otvírá cestu k totální privatizaci zdravotnictví, vzdělání, komunálních služeb a důchodového systému.

Přijátá strategie se neohlíží na destrukci způsobenou současnou ekonomickou krizí a drasticky redukuje veřejné služby (zdravotnictví, dopravu, vzdělání, komunální služby, bydlení), jak na úrovni diskurzu, tak i na reálné úrovni. Předkládá trh jako kritérium toho, co určuje „službu spotřebitele“ a podmiňuje jeho přístup k službám (někdo, kdo má prostředky navíc, bude mít možnost přístupu k soukromému zdravotnictví, k důchodu atd.). Od 1. ledna 2009 už není možné zavádět daňovou politiku, jejímž cílem by byla redistribuce bohatství a vytváření fondů na realizaci sociální politiky a vytváření sociálního zabezpečení a výhod. Současně povoluje existenci dalších daňových rážů.

Jak tomu obvykle bývá, prvními oběťmi této politiky sociální demontáže se stávají ženy, které často musí samotné zajistit péči dětem, rodičům a členům rodiny. Je to především znatelné v zemích, ve kterých absence jakékoli sociální pomoci nutí ženy opustit práci.

Trh práce a s ním spojená sociální politika mohou v této situaci být podrobeny pouze režimu neoliberálního kapitalismu: deregulace a zhoršování standardů práce a stability zaměstnání a likvidace sociálních a zaměstnaneckých práv.

V Evropě, ve které se nadále projevuje krize, to znamená dvě věci: další zneužívání sociálního dumpingu a znemožnění práva na stávku pro ty, kteří se domáhají rovných pracovních podmínek ve firmách přestěhovaných do jiných zemích. Vše ve jménu konkurence a tržního hospodářství.

Od doby podepsání smlouvy o elastickém zaměstnání v roce 2007 mají zaměstnavatelé plnou svobodu ve způsobu organizace práce. Od zaměstnanců se vyžadují neustále změny zaměstnání a dlouhodobě jsou nuceni k neustálým školením – údajně s cílem zajištění „bezpečí zaměstnání“.

Na trhu práce zdevastovaném krizí znova zavádí heslo „konkurenčnosti“, za kterým se ukrývá sociální dumping, ale taktéž privatizace pro společnost potřebných služeb a ořezávání výdajů spojených se zvyšováním elasticity a mobilnosti pracovní síly a také její schopnosti k adaptaci.

Německo, Francie a Itálie – země, které kdysi byly považované za „silné“ v oblasti sociálního zabezpečení a měly „tvrdá“ zaměstnanecká práva, přeměnily vnitřní trh práce a klesly na úroveň Španělska, Irsko a Velké Británie v oblasti příspěvku pro nezaměstnané, snížením ochrany před propouštěním, zvýšením důchodového věku, elastickými pracovními smlouvami, oslabením sociálních jistot atd.

Imigrační politika EU se rovněž dotkla logiky trhu a pokrytectví dvojakých standardů. Na jednu stranu ostře vystupuje potřeba zaměstnání pracovníků mimo EU v souvislosti se stárnutím evropské společnosti (imigrantská pracovní síla je nezbytná a žádoucí pro splnění požadavků práce postrádající bezpečnost a stabilitu v konkurenčním trhu), a na druhou stranu odmítá přiznání občanských práv těmto pracovníkům, což posiluje rasistická obvinění z „nelegálnosti“ imigrantů. To prohlubuje represi a kontrolu, které jsou

vystaveni imigranti, ulehčující nerovné zacházení a agresivní vykořisťování v linii „Sever-Jih“, což je výrazně viditelné především v evropských oblastech Středomoří.

Pro imigranty a Evropany znamená elasticita dostupnost práce na základě potřeb produkce. V době krize, kdy jsou likvidovány milióny pracovních míst, je to ideální situace pro firmy. Trh práce se stává mechanismem (opřeným o zákony, nařízení, rozhodnutí ad hoc, direktivy atd.), jehož cílem je vyhnout se jakémukoli angažování se v sociálních konfliktech. V tomto destruktivním hospodářském a sociálním modelu byly sociální a zaměstnanecké boje rozbity na tisíce částí a ztrácí svoji efektivitu. Nezbytností se stává otevření koncepce a organizace aktivit za práva zaměstnanců a obyvatel za jejich skutečné zájmy, jako jednoho boje za práva všech námezdně pracujících.

Musíme se postavit logice rozdělení a elasticitě globálního sociálního a výrobního modelu, vlastního pro kapitalismus. Musíme zahájit boje za práva všech žen a mužů – za jejich zaměstnanecká, sociální a občanská práva.

Musíme odstranit ekonomické, politické a právní překážky, které stojí v cestě svobodě a rovnosti v našem každodenním životě. Odmítáme existující koncepcie participace a organizace společnosti. Pro nás je přímá participace možná jedině na základě vzájemné pomoci a solidarity.

Musíme proti koncepci konkurence postavit koncepci a praxi solidarity.

Všechny alternativní dělnické, sociální a politické síly musí podpořit boje za práva a zájmy pracujících, za společnost zorganizovanou na základě solidarity, a ne konkurence; respektu, svobody a rovnosti, ne na základě autoritářství, individualismu a nedostatku demokracie. Skutečně, existuje pouze jediná odpověď, když se rozhodneme pro vlastní volbu a vlastní hodnoty:

Společná mobilizace:

- pro Evropany a imigranty, pracující lidi
- abychom bránili naše zájmy v zaměstnání, chránili úroveň mezd a sociální výdobytky, budovali solidaritu
- abychom budovali sociální hnutí zdola
- abychom vytvářeli a bránili decentralizované samosprávné kolektivy v místě bydliště a na pracovištích, abychom rozšiřovali antikapitalistické hnutí
- abychom vybudovali libertinskou alternativu vůči barbarství krize vytvořené kapitalismem a státem.

Paříž, 7 února 2010

Alternative Liberataire (Francie)
Counter Power (Norsko)
Federazione dei Comunisti Anarchici (Itálie)
Liberty & Solidarity (Velká Británie)
Organisation Socialiste Libertaire (Švýcarsko)
Workers Solidarity Movement (Irsko)

Dni akcií na podporu zväzu FAU - Berlín

V posledný januárový víkend sa aktivisti v 18 krajinách zapojili do medzinárodných dní akcií na podporu anarchosyndikalistickej odborovej organizácie FAU Berlín. Tá bola de facto zakázaná berlínskym regionálnym súdom kvôli obrane práv zamestnancov v pracovnom spore v kine Babylon Mitte v Berlíne. Potešilo nás, že dni akcií odštartoval protest v Bratislave vo štvrtok 28. januára. V článku prinášame report z tejto akcie a zhrnutie solidárnych aktivít zo zahraničia.

Slovensko

Vo štvrtok 28. januára zorganizovala Priama akcia – Bratislava solidárny protest pred nemeckým veľvyslanectvom, ktorého sa zúčastnilo 10 ľudí (členov/členiek PA aj podporovateľov/liek FAU-B). Cieľom akcie bolo vyjadriť nesúhlas s rozsudkom súdu a zapojiť sa do dní akcií, ktoré zvolala FAU. Aktivisti na vrátnici veľvyslanectva požiadali o stretnutie s veľvyslancom, ktorému chceli odovzdať protestné listy. Bolo im povedané, že veľvyslanec je na stretnutí a že naňho môžu počkať 15 až 20 minút v priestoroch neďalekého konzulátu. Súhlasili a rozhodli sa, že zatiaľ urobia pred budovou fotku s transparentmi. Stačili 3-4 minúty a vonku sa objavil zamestnanec z vrátnice s tým, že dvoch z nás môže prijať niekto z veľvyslanectva.

Dve aktivistky sa teda pobrali do kancelárie na poschodí, kde niekoľko minút diskutovali o prípade s pracovníkom veľvyslanectva. Keď mu vysvetlili príčinu protestu, odovzdali list a požiadali o informovanie ministerstva zahraničných vecí, pracovník sa rozhovoril o deľbe moci v „demokratickom štáte“ a niekoľkokrát zopakoval, že nemecká vláda nemá s rozhodnutím súdu nič spoločné (akoby zákony, podľa ktorých súdy rozhodujú, neboli z dielne vlády či parlamentu...). Napokon súhlasil, že bude o prípade a proteste informovať úrady v Nemecku, a naša návšteva sa skončila.

Positívom akcie bol nielen originálne poňatý transparent s nápisom „BRD und Kapital sind in 1 Boot, darum FAU Berlin Verbot“ (SRN a kapitál sú na jednej lodi, preto bola zakázaná FAU Berlín) či piket s citátom od Heinricha Heineho, ktorý kamarátov z FAU potešil, ale aj pomer zúčastnených mužov a žien 50/50. Akcia nebola nikde propagovaná a uskutočnila sa predpoludním, takže sa počítalo s malou účasťou. Tá ale vôbec neprekážala a z akcie máme dobré dojmy.

Nemecko

Solidárne akcie sa odohrali po celom Nemecku, konkrétne v Aachene, Berlíne, Bonne, Darmstadte, Duisburgu, Düsseldorfe, Frankfurtu, Halle/Saale, Hamburgu, Hannoveri, Karlsruhe, Kasseli, Kieli, Lipsku, Moersi, Münsteri, Norimbergu, Recklinghausene, Schwerine. Organizovali ich miestne skupiny FAU, niekde v spolupráci s Anarchosyndikalistickou mládežou (ASJ). Vo viacerých mestách sa akcie sústredili na odbory ver.di a politickú stranu Die

Linke, ktoré sa zamiešali do vyjednávania v kine. Aktivisti v niekoľkých mestách sa obrátili na ver.di so žiadosťou, aby zaujali postoj k rozsudku berlínskeho súdu, k čomu sa priamočiaro vyjadril sekretár ver.di v Recklinghausene, ktorý počas debaty s členmi FAU vyhlásil, že jednoducho nestrpia konkurenciu iných odborových organizácií. V Hannoveri dvaja aktivisti v kostýme a obleku odovzdali ver.di a Die Linke cenu za „priateľský postoj k zamestnávateľom“. V Darmstadte zostavili improvizované open air kino a premietali zábery súvisiace so sporom v kine. V závere akcie spomenuli aj kauzu väznených srbských aktivistov. Vo Frankfurtu predniesla členka FAU prejav na trojtisícovej študentskej demonštrácii, ktorý bol prijatý pozitívne. V Düsseldorfe navštívili členovia FAU miestne kiná, kde informovali o konflikte, a pýtali sa zamestnancov na ich pracovné podmienky. V Berlíne sa na šiestich miestach rozdávali letáky. Aktivisti roztiahli transparent aj pred samotným kinom Babylon a informovali jeho návštevníkov o prebiehajúcom spore. FAU tu zorganizovala aj diskusné stretnutie o „Nových formách pracovného a kolektívneho organizovania sa“. Prezentácie a diskusie sa zúčastnilo okolo 100 ľudí. Vystúpili aktivisti z FAU a iných zväzov, právnici, odborníci z oblasti spoločenských vied a iní. Cieľom diskusie bolo priblížiť de facto zákaz odborového zväzu v širšom spoločenskom kontexte. Diskutujúci aj rečníci vyjadrili FAU solidaritu a odmietli rozsudok súdu.

Svet

Solidaritu FAU vyjadrili členské sekcie Medzinárodnej asociácie pracujúcich (MAP) v šiestich krajinách, rovnako ako organizácie mimo MAP a jednotlivci. Protesty pred veľvyslanectvami, konzulátmi či Goetheho inštitútmi sa uskutočnili v Bangladéši (Dhaka), Belgicku (Brusel), Dánsku (Kodaň), Francúzsku (Lille, Marseille, Paríž), Grécku (Atény, Solún), Írsku (Dublin), Nórsku (Oslo), Novom Zélande (Wellington), Rakúsku (Viedeň), Slovensku (Bratislava), Španielsku (Alicante, Barcelona, Bilbao, Granada, Jerez, Madrid, Malaga, Valencia, Zaragoza), Švajčiarsku (Bern), Švédsku (Göteborg, Katrineholm), Taliansku (Florenca, Triest), Ukrajinu (Kyjev), USA (Filadelfia, Phoenix) a Veľkej Británii (Liverpool, Londýn).

Podakovanie FAU

Na stránke so zoznamom solidárnych akcií publikovala FAU nasledujúce podakovanie:

„Radi by sme sa poďakovali všetkým v Nemecku a po celom svete, ktorí vyjadrili solidaritu s FAU Berlín a svoje znechutenie z manažmentu kina Babylon Mitte a škandalózneho verdiktu berlínskeho súdu. Hlboko nás dojala, že sme boli dôvodom pre jednu z najväčších vln medzinárodnej solidarity v antiautoritárskom hnutí pracujúcich za posledných desať rokov. Chceli by sme vyjadriť vďaka aj všetkým v Nemecku a po celom svete, ktorí sa zapojili do akcií, ale neposlali z nich reporty. A pravdaže aj tým, ktorí sa chystajú konať v nasledujúcich dňoch, ako napríklad zväz Freeters z Japonska. Tento zoznam sa pokúsime skompletizovať počas nasledovných dní a týždňov. Boj sa ešte len začal. Boli sme preto radi, že mnohé zväzy a organizácie – hoci sa im tentoraz nepodarilo zapojiť – oznámili, že sa zapoja nabudúce. Reporty a ďalšie informácie posielajte na soli-faub@fau.org a pozrite si našu špeciálnu stránku.“

Priama akcia

Řecko: Uvítání nového roku před věznicemi

Na koniec roku 2009 svolali řečtí anarchisté a anarchistky shromáždění před věznicemi. Tyto akce probíhají každý Silvestr už pět let. Letos se v Aténách shromáždilo přes 200 lidí před věznicí Korydallos, což je největší vězení v Řecku.

Skandovaly se slogany jako „Svobodu všem vězňům!“, „Touha po svobodě je silnější než všechna vaše vězení!“, „Výbušniny a oheň do každé věznice!“ apod. Byla odpálena novoroční pyrotechnika. Vězni zpoza mříží na slogany odpovídali.

Podobné akce proběhly také ve Volos v centrálním Řecku a v Alikarnassos na Krétě.

Drážďany: Neonacistická smuteční oslava se nekonala

Na sobotu 13. února 2010 svolala Východoněmecká mládežnická organizace JLO (Junge Landsmannschaft Ostdeutschland) do Drážďan veřejnou akci, na kterou se sjelo několik tisíc stoupenců a stoupenkyň neonacismu a různých proudů nacionalismu. I tentokrát - stejně jako v předešlých letech - se zde setkali pod záminkou „smutečního pochodu“ připomínajícího výročí náletů amerických a britských letadel v únoru 1945. Antifašistická opozice na to reagovala po svém. Tisíce lidí se sešly v drážďanských ulicích se záměrem vyjádřit protest proti neonacistickým pokusům přepisovat historii a zneužívat historických událostí pro demonstraci vlastní síly.

První vítězství

Tentokrát se však scénář událostí v Drážďanech v něčem přece jen zásadně lišil od těch z předešlých let. Poprvé se totiž podařilo dosáhnout účinné blokády neonacistického pochodu. Antifašistické heslo No pasaran! se tak z pouhého sloganu na transparentech transformovalo do podoby reálných událostí. Neonaci(onal)istické shromáždění nejenže neprošlo plánovanou trasou v centru Drážďan, ale dokonce neudělalo ani krok od nádraží Dresden Neustadt, kam místo setkání - z původně plánovaného na drážďanském hlavním nádraží - přemístila policie. Na místo demonstrace síly tak došlo spíše k demonstraci jejich neakceschopnosti.

Početně několikanásobně větší antifašistická opozice v sobotu v Drážďanech jasně ukázala, že neonacistické hnutí v Německu je ve velké krizi, takže z předem deklarovaného počtu se sešla jen polovina. Doufejme, že tento stav bude dlouhodobě udržitelný a že ti, kteří bitvu vyhráli, budou dostatečně důslední v tom, že povedou boj i proti všem ostatním silám útočícím na naši svobodu, nikoliv jen těm neonacistickým.

Druhé „vítězství“

Pozitivní na sobotní akci není pouhé uskutečnění antifašistické blokády. Z části pozitivní je také to, že aktéry a aktérkami blokády byli i ti lidé, co dříve podobné taktiky odsuzovali a místo nich volili kontroverzní formy protestu. Jako příklad lze uvést iniciativu V Ústí neonacisty nechceme (VUNN). Ta loni v dubnu na místo podpory blokády neonacistického pochodu rozjela kampaň za to, aby byly ulice dokonale čisté a průvod mohl volně projít bez odporu antifašistické opozice. Součástí kampaně tehdy byly výzvy k tomu, aby obyvatelstvo Ústí n/L. ukázalo neona(cional)cistům záda a v den pochodu zůstalo doma místo toho, aby vyjádřilo svůj protest v ulicích. Jedinou pozitivní hodnotou z dílny iniciativy VUNN se tak stala kreativní výzdoba trasy pochodu a náměstí, na kterém probíhaly projevy. Zbytek byl spíše směšnou fraškou než reálnou antifašistickou iniciativou.

Letošní účast iniciativy VUNN na blokádě v Drážďanech však není pozitivní z toho důvodu, že by se z ní tímto aktem automaticky stal partner anarchistického hnutí. Hovořit můžeme spíše o tom, že se iniciativa VUNN stala menší bariérou pro anarchistické pojetí boje, než o tom, že by se stala jeho součástí. Dá se totiž předpokládat, že

ti, kteří podpořili drážďanskou blokádu, nebudou propříště iniciovat štvavou kampaň proti těm, co se rozhodnou pro blokádu nacistických pochodů v Ústí nad Labem (či jinde), tak jako tomu bylo v dubnu 2009.

I nadále však platí, že iniciativa VUNN tvořená z koalice „nevládek“, lidí ze zastupitelstev, politických elit a jedinců obhajujících zastupitelskou demokracii se ze své podstaty nemůže stát partnerem anarchistického hnutí. Nic na tom nemění ani fakt, že protentokrát se tito lidé rozhodli zvolit formu přímé akce, která se zdánlivě v některých ohledech podobná té, kterou zastávají právě anarchistky a anarchisté. Mezi přímou akcí provedenou osobami hájícími kapitalismus a anarchistickou přímou akcí vždy bude rozpor spočívající v zásadně odlišných cílech, které konkrétní přímé akce sledují.

Neblokující blokáda a antitotalitní totalitáři

Pro úplnost je důležité zmínit, že antifašistická opozice v Drážďanech byla tvořena lidmi zastávajícími širokou škálu politických názorů. V drážďanských ulicích tak byly jak anarchistické skupiny, tak nevládní organizace, odbory, celebrity či leninské a trockistické organizace. Toto široké názorové spektrum se také logicky projevilo pestrostí samotných akcí.

V blokádě se vedle sebe setkali různí lidé. Při problémech s policií či skupinkami nazi chuligánů potulujících se kolem se pak činil černý blok tvořený různými militantními skupinami, nikoliv však pouze těmi anarchistickými, jak už to v Německu hold bývá „zvykem“. Radníci podporovaný „lidský řetěz“ ve Starém městě byl spíše populistickým a symbolickým protestem proti neonacistickému setkání než reálnou blokádou. Řetěz byl vytvořen několik kilometrů od neonacistického srazu a je otázkou, jak by se jeho „články“ zachovaly v momentě, kdy by se neonacistická sešlost přiblížila na dosah. Došlo by k reálné blokádě a sebeobraně? Nebo by se „články řetězu“ rozdělily, prchly by a pokrytecky jedním dechem deklarovaly údajnou nelegitimitu násilných prostředků a druhým dechem by žádaly o pomoc policii - tedy složku, která si vytváří na určité formy násilí monopol?

Samotnou kapitolou pak byly leninské, trockistické a jim podobné skupiny autoritářských ideologií. Ty sice často projevovaly militantní náladu, tradičně se však proměňovaly s podobiznami masových vrahů jako byl Che Guevara, Trockij nebo Lenin, vyřvávaly cosi o boji proti fašistickému teroru, jako by si neuvědomovaly, že jimi zastávaná stanoviska by v praxi vedla také k teroru, jen v jiném kabátě.

Zřejmě nemá význam se zdlouhavě rozepisovat o tom, že anarchistické skupiny v drážďanských ulicích se jasně distancovaly od autoritářských sil jakéhokoliv druhu.

Boj nekončí jednou vyhranou bitvou!

Vyhraná bitva v Drážďanech pro anarchistické hnutí neznamená vyhraný boj. Narozdíl od jedinců, co se blokády zúčastnili, aby zastávali zastupitelskou demokracii a kapitalismus, pro nás boj nekončí. Anarchisté a anarchistky si kladou zcela jiné cíle, než je zachování politicko-ekonomického statusu quo. Kdykoliv mluvíme o fašismu, je řeč o kapitalismu! Kdykoliv jsou stoupenci a stoupenkyň anarchistického hnutí v ulicích na antifašistické blokádě, účastní se akce proti kapitalismu - jak tomu ve fašistické formě, tak v té parlamentně demokratické. Podstatou anarchismu je překonání kapitalismu ve všech jeho formách, nikoliv zředění jeho otevřeně totalitářské podoby transformací do podoby zdánlivě netotalitářské. Obě totiž stojí na úplně stejných základech - společenské hierarchii, státním útlaku a vykořisťování ekonomickými elitami. Věřit, že tyto základy lze zbořit v mezích zákonů, které slouží jako garant existence kapitalistických struktur, by bylo ryzí naivitou. Drážďanské události ukazují, že okolnosti překročení zákonných norem často vyžadují. Antifašistická opozice by nad neonacistickou lůzou těžko mohla vyhrát, pokud by lidé neporušili zákon a nesešli se v tak hojném počtu, přestože jejich demonstrace byla ilegální a policie je vyzvala k odchodu. Naštěstí tentokrát zvítězil racionální a pragmatický přístup nad slepou úctou k nesmyslným zákonům.

Bělehradská šestka

Proces se skupinou pěti vězňů anarcho-syndikalistů a jedné anarcho-syndikalistky, kteří jsou známí jako Bělehradská šestka (B6) byl zahájen 17. února 2010. Všichni obvinění byli při té příležitosti propuštěni z vyšetřovací vazby a další soudní jednání bylo stanoveno na 23. března. Veřejná podpora byla masivní. Několik set lidí přišlo podpořit začátek veřejného procesu s B6. V průběhu jednání se dostalo jen velmi málo informací. Byl to dlouhý den pro všechny, kteří čekali venku a spekovali o situaci uvnitř. Obavy zvýšila skutečnost, že došlo k zatčení dvou osob (Davor Bilić a Radmila Živojinović), které se snažily v soudní síni vyvěsit transparent „Anarchismus není terorismus“. Oběma hrozí až jeden měsíc ve vězení.

Navzdory skutečnosti, že proces byl veřejný, bylo do jednací síně vpuštěno jen několik málo aktivistů/ek. Soudce se pravděpodobně obával narušování procesu. Situace byla velmi napjatá. V 15:30 odpoledne se ozýval hlasitý potlesk. O pár minut později se objevil jeden z příznivců, který uvnitř sledoval průběh procesu. Oznámil, že B6 bude propuštěna na kauci. Tato informace způsobila zmátek, ale později se potvrdilo, že vazba pro B6 byla zrušena a všichni budou ještě ten den propuštěni na svobodu. Během procesu vyšlo najevo, že jeden z B6, Ivan Savic, byl mučením donucen podepsat přiznání. Později večer byla B6 informována, že obvinění z terorismu budou pravděpodobně stažena. Netřeba dodávat, že nálada příznivců byla euforická. Na setkání, kterého se účastnili Tadej a Ratibor, byli přítomní lidé informováni o jejich stávající situaci a některých detailech pobytu ve věznici. Boj není u konce. B6 může stále čelit vážným obviněním. Musíme pokračovat v tlaku na Srbský stát. Nicméně skutečnost, že B6 byla propuštěna a že obvinění z mezinárodního terorismu byla stažena, je obrovským vítězstvím.

Historie případu B6

Sanja Dojkic, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Ivan Vulovic, Nikola Mitrovic a Ivan Savic jsou oběťmi politického procesu. Jsou obviněni z velice závažného činu: aktu mezinárodního terorismu. Pokud budou shledáni vinnými, mohou je tato obvinění obrazně pohřbit až na 15 let ve vězení. Většina lidí si mezinárodní terorismus spojuje se smrtícími a krvavými útoky proti civilnímu obyvatelstvu v jiné zemi. V Srbsku ale nemusíte nikomu ublížit, nikoho napadnout nebo opustit zemi. Vypadá to, že vaše politické postoje a názory jsou dostačující k uvěznění a obvinění z nejtěžších zločinů.

Okolnosti a skutečnosti

V noci z 24. na 25. srpna 2009 byla provedena akce proti řecké ambasádě v Bělehradě, posprejována fasáda budovy a hozeny dva molotovy. Jedna z láhví rozbila okno budovy, druhá nevýrazně poškodila fasádu. Podle mluvčího zastupitelství nepřesáhla způsobená škoda 50 Euro. V očích srbské justice je to akt mezinárodního terorismu.

Akce měla vyjádřit solidaritu s Todorisem Iliopulosem, který byl v tu dobu v kritickém stavu způsobeném dlouhotrvající protestní hladovkou. Byl uvězněn v průběhu rozsáhlých nepokojů v Řecku koncem roku 2008 a měl se stát obětí beránkem. Neustále zdůrazňoval, že obvinění proti němu jsou vykonstruovaná, založená pouze na svědectvích zúčastněných policistů. Z těchto důvodů se rozhodl pro zahájení protestní hladovky.

Teorie neznámé anarchistické organizace

K útoku na řeckou ambasádu se přihlásila doposud neznámá skupina Černý Ilja. Člen ASI (Anarcho-syndikalistická iniciativa – Srbská sekce Mezinárodní asociace pracujících) Ratibor Trivunac uvedl v rozhovoru druhý den po útoku, že si není vědom existence žádné takové skupiny a že útok jako takový se neslučuje s celkovou představou o anarcho-syndikalistickém způsobu vedení boje. Přestože členové ASI útok neschvalují, je podle nich provedený čin ničím ve srovnání s tím, čeho se dopouští represivní řecký stát.

Uvěznění

Dne 3. září 2008 byli uvězněni čtyři členové ASI (Trivunac, Dojkic, Kurepa a Vulovic). Policie vtrhla bez příslušných povolení do jejich bytů. Následně byli doslova odvezeni na stanici k výslechu a uvěznění bez oficiální obžaloby. Další den byl uvězněn pátý člověk (Mitrovic). Poslední šestý člověk byl uvězněn dodatečně o několik

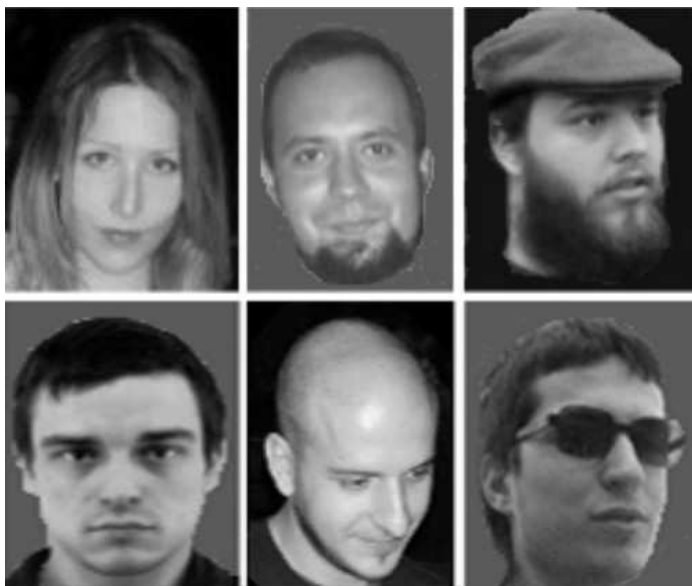
dní později po návratu z dovolené. Všech šest bylo drženo tři měsíce bez oficiálních obvinění ve vyšetřovací vazbě, ve které po vznešení obvinění z aktu mezinárodního terorismu zůstali. Policie se vyjádřila, že potřebuje více času na shromáždění potřebných důkazů.

Intelektuálové proti loutkovému procesu

Skupina srbských intelektuálů a intelektuálek byla mezi prvními, kdo reagovali na podnět trestních orgánů posuzovat celou věc jako teroristický čin. Ačkoli většina z nich měla k akci své výhrady, společně se v prvním dopisu srbské veřejnosti pozastavují nad nezvykle tvrdým posuzováním případu. Poukazují hlavně na případ vypálení ambasády USA v Bělehradě v únoru 2008 v průběhu protestů a nepokojů při vyhlášení kosovské nezávislosti. Tu má většina obyvatel Bělehradu stále v živé paměti. Při útoku zemřela jedna osoba a celá budova byla úmyslně založeným požárem vážně poškozena. Mezinárodní terorismus? V následném procesu byla obviněna jedna osoba a odsouzena pro trestný čin obecného ohrožení. Rozhodně lehčí obvinění, než kterému čelí B6. V druhém dopise veřejnosti se intelektuálové kriticky postavili k tomu, jak ležérně a přezíravě se státní orgány staví k nacionalisticky orientovaným útokům. Přitom na druhé straně velice rychle a efektivně uvězní a obžalují skupinku anarchistů z nejtěžších zločinů. Toto je velice závažné v kontextu současné srbské společnosti. V Srbsku se v nedávné historii odehrála genocida a válečné zločiny, které jsou podle srbského práva v jedné řadě s aktem mezinárodního terorismu. V Srbsku je neustále hodně těch, co vyjadřují podporu lidem, kteří se v minulosti dopustili nebo byli obžalováni z právě takových zločinů.

Atmosféra represe

V Srbsku panuje celkově represivní nálada. Na jedné straně konzervativci bojují na sociální půdě, na straně druhé stát čelí nárůstu dělnických protestů. Veřejná shromáždění v centru Bělehradu byla úplně zakázána. Tak se státní orgány snaží čelit dělnickým nepokojům. Ostatní politická shromáždění, jako je třeba Belgrade Pride Parade 2009 (pochod za respekt a toleranci gayů a lesbiček), byla také zakázána. Belgrade Pride Parade byla před osmi lety terčem rozsáhlých násilností ze strany ultrakonzervativců, nacionalistů a fašistů, kterým se členové ASI fyzicky snažili čelit a vyjádřit tím svou podporu pochodu. Státní orgány pochod zakázaly s odůvodněním, že není možné zajistit bezpečnost jeho účastníků a účastnic. Příklad za případem můžeme vidět, jak stát útočí na akce, které nemá rád. Například ve městě Vojvodina byli zadrženi dva lidé za vylepování letáků požadujících propuštění B6. V Bělehradě se také stát pokusil znemožnit konání umělecké výstavy na podporu B6.

FREE THE
BELGRADE 6

Haiti, ostuda západní demagokracie

12. ledna v 16:53 hodin místního času postihlo západní část karibského ostrova Hispaniola zemětřesení o síle 7,0 Richterovy stupnice. Epicentrum se nacházelo v blízkosti hlavního města Haiti Port-au-Prince. Katastrofa postihla tři milióny z devíti miliónů obyvatel státu a podle odhadů za sebou zanechala na 200 000 obětí, převážně zavalených sutinami padajících domů. Proč muselo v 21. století zemřít tolik lidí na následky zemětřesení, které se dalo podle některých seismologů očekávat?

Zkorumpovaný Červený kříž

I více než týden po neštěstí potřebují lidé Haiti naši pomoc, finanční i materiální! Přesto americký anti-autoritářský server infoshop.org varuje před zasíláním finančních darů prostřednictvím Červeného kříže. Červený kříž (ČK) je známý buzerací svých zaměstnanců v rozvojových zemích a loni dokonce jeho argentinská pobočka z ideových důvodů propustila odboráře a anarchosyndikalistu Federica Puye.

Mnohem závažnějším důvodem jsou však korupční aféry, které instituci provázely během poskytování pomoci lidem v New Orleans po devastaci hurikánem Katrina. Červený kříž tehdy figuroval jako největší zprostředkovatel finanční pomoci. Případ odhalil nesrovnalosti při financování automobilů z půjčovny, přítomnost software určeného k zneužití databáze kreditních karet dárců a zneužití darovaných prostředků na platby za parkování. 49 lidí z ČK čelilo obvinění ze zneužití prostředků určených obětem hurikánu (zdroj: BBC).

Zasílejte proto raději svou finanční pomoc na konto mezinárodní organizace Lékaři bez hranic 210 10 50 700/2700, VS 111, nebo zašlete prostředky organizaci Grassroots International, která se zabývá zpřístupňováním pitné vody, potravin a půdy a podporuje sociální hnutí v chudých oblastech. V tomto případě ale počítejte, že si vaše banka naúčtuje minimálně dvou set korunový poplatek, proto je vhodné domluvit se s přáteli a poslat částku společně.

Donekonečna znásilňovaná kolonie

Pojďme se ale podívat na kořeny tragédie, respektive nepřipravenosti na katastrofu takových rozměrů, pramenící z fatální chudoby. Haiti lze bez rozpaků prohlásit za ostudu západní demokracie a jeho lid za oběti tisíce let trvajícího útlaču a nadvlády člověka nad člověkem. Nejchudší zemi západní polokoule charakterizují otřesné statistiky: 80% obyvatel pod hranicí chudoby; 60% obyvatel nemělo ani před zemětřesením přístup k základní zdravotní péči; 90% dětí na Haiti trpí nemocemi přenášenými vodou a střevními parazity; přibližně 5% dospělá populace na Haiti je nakaženo virem HIV; gramotnost obyvatelstva vězí pod hranicí 53%. (zdroj: cs.wikipedia.org/wiki/Haiti)

Na ostrov Hispaniola, na jehož západním břehu Haiti leží, narazil v roce 1492 Kryštof

Kolumbus. Španělským okupantům 'trvalo' čtyřicet let než vyvraždili veškeré původní obyvatelstvo. Chybějící pracovní síla byla nahrazena dovozem otroků z Afriky. Západní břeh ostrova, tedy území dnešního Haiti, začali okupovat Francouzi. Po několikaletých povstáních otroků byli nakonec roku 1804 ze země vyhnáni.

Po koloniální éře otevřeného násilí nastupuje éra dravé ekonomiky a skrytého násilí v podobě neoliberálních reforem. Zavádění nepopulárních reforem, které se v rozvojových zemích dotýkají především přístupu obvyklých lidí k půdě, se však tradičně neobešlo bez mocenských přesunů. Ty byly v tomto případě převážně režírovány USA a ovlivněny politickým bojem mezi demokraty a republikány. Nekonečné mocenské přesuny si podle některých odhadů vyžádaly počet obětí dosahující 200 000, včetně dětí a mladých dívek, které před smrtí neunikly znásilnění. Výsledkem ekonomické kolonizace USA a nadnárodních korporací je pak paradoxně znějící spojení – hladomor v Karibiku. O důsledku reformu podrobně vypovídá článek na csaf.cz „Jak zavraždili haitskou rýži“.

V hlavní roli kapitalismus

Mnozí aktivisté a aktivistky, nejen z anarchistického hnutí, přičítají velkou vinu za obrovský počet obětí kapitalismu. Přestože nás autority donekonečna přesvědčují, že žijeme v demokratické společnosti – ekonomika ve skutečnosti na žádných demokratických principech nefunguje, ale naopak zvýhodňuje 'hodnoty', jako jsou dravost, bezohlednost a sobectví.

Nezávislá žurnalistka Naomi Klein ve svém odstavci „Haiti strádá, kapitalismus je ve střehu“ varuje před politikou instituce Heritage Foundation (HF), největšího konservativního think-tanku na světě, který má velký vliv na politiku USA. HF je známý zneužíváním podobných katastrof k protlačování nepopulární pro-korporativní agendy. Neuplynulo ani 24 hodin od

zemětřesení na Haiti a na webových stránkách instituce se objevilo: „Kromě poskytování okamžité humanitární pomoci se USA nabízí odpovědět na tragické zemětřesení na Haiti přetvořením dlouhodobě dysfunkční vlády a ekonomiky, jakož i ke zlepšení vnímání Spojených států v regionu.“ Později byl tento výrok změněn na méně provokativní. Jaká výhoda elektronického slova oproti tištěnému. Nezbyvá než dodat, že USA přetvářejí haitskou politiku a ekonomiku již od počátku vzniku 'samostatného' státu. V roce 1995 si Haiti dokonce vysloužilo uznání od Mezinárodního měnového fondu a ocitlo se na prvním místě, co se týče „volného obchodu“ mezi zeměmi karibské oblasti.

A přece se točí

Závěrem a s hlubokým znechucením nad světem, ve kterém žijeme, musím poukázat, jak pilíře kapitalismu vydělávají na tragédii největších rozměrů. Bankovní domy si při realizaci finančních sbírek tradičně ponechávají 3% ve svých trezorech. Díky charitativním sbírkám vydělají jenom v USA průměrně 250 milionů dolarů ročně. „Nemám pochyb o tom, že na finančních darech od lidí jsou vydělávány miliony a miliony, a to je velmi neefektivní a nehospodárné,“ prohlásil Ken Berger, ředitel organizace Charity Navigator. Tiskoví mluvčí Visa a American express odmítli sdělit, zda zvažují zřici se profitu z katastrofy na Haiti, nebo ze všech charitativních akcí. Teprve po velkém tlaku některých novinářů slíbily některé bankovní domy, že se vzdají části bankovních poplatků. Naposledy tak učinily po ničivé tsunami v roce 2004. Podrobněji o kauze píše korporativní novinářka L. Basset. Nezbyvá než doufat, že praktiky kapitálu a některých charitativních institucí neodradí lidi od solidarity s oběťmi přírodních katastrof z chudých, ale i rozvinutých oblastí.

Přednáška o nenásilném hnutí odporu v Palestině

Krátce potom, co byla před nedávnem izraelskou armádou zatčena a následně vyhoštěna česká mírová aktivistka Eva Nováková, rozhodl se kolektiv Truhlářské 11 uspořádat přednášku o nenásilném hnutí odporu v Palestině, na níž by Eva vystoupila.

Ve čtvrtek 28. ledna se v sedm večer naplnila (doslova) místnost čítárny v Truhlářské 11. Zájem byl veliký, takže mnozí z asi 60 zájemců o dané téma se ani nemohli posadit. Nikomu však stísněné podmínky nevadily, alespoň byla skoro odbourána i ona fyzická hranice mezi přednášející a posluchači. V kamnech příjemně praskalo dřevo, nechybělo občerstvení... mohlo se začít.

Asi by se slušelo Evu nejprve trochu představit. Použijme pro tento účel její profil uvedený v Deníku Referendum, kde publikovala článek Izrael vytáhl do války proti míru. „Autorka působila na palestinských územích ve Východním Jeruzalémě a na Západním břehu Jordánu od března 2009 do ledna 2010 v rámci Mezinárodního hnutí solidarity (ISM). Podílela se na nenásilných přímých akcích a účastnila se demonstrací převážně ve Východním Jeruzalémě a Bil'inu, ale i v Ni'linu, Hebronu a okolí Tulkarem. V posledních několika měsících spolupracovala na zprávě o rozšiřování nelegálních izraelských osad ve Východním Jeruzalémě a na medializaci potlačování palestinského hnutí proti okupaci. Tři týdny poté, co oficiálně převzala roli mediální koordinátorky pro ISM, byla nelegálně zatčena izraelskou armádou a imigrační policií a vyhoštěna ze země.“

Přednáška měla velmi interaktivní charakter, takže přítomní lidé nemuseli sdílet roli pasivních posluchačů, ale po krátkém úvodu byli vyzváni, aby se ptali na věci, které je ohledně tématu zajímají. Otázek bylo dost a Palestině věnovaný večer se tak protáhl skoro na tři hodiny. Eva se věnovala spíše než politickým otázkám a globálnímu řešení blízkovýchodního problematiky vlastním prožitým zkušenostem a poznáním. Přiblížila situaci ve Východním Jeruzalémě, ve vesnicích Bil'in a Ni'lin a v Hebronu. Mluvila

o zde žijících lidech, kteří prožívají každodenní šikanu ze strany izraelského státu a osadníků, a i přesto vše je pro ně samozřejmostí příkladná pohostinnost. Přiblížila roli zahraničních aktivistů v oblasti, kteří se snaží podporovat mírové aktivity a demonstrace obyčejných Palestinců, kteří jsou vyháněni ze svých domovů, je jim zabírána půda a musí čelit agresí ze strany osadníků. Aktivisté mezinárodní nehierarchické sítě International Solidarity Movement (ISM) se nesnaží přiklánět na stranu nějakých politických řešení, nepřijímají žádnou podporu od politických stran, ani se nesnaží vnucovat místním lidem své názory a formy protestu. Jejich úlohou je především informovat o tom, co se na palestinských územích děje, a být místním lidem oporou, jelikož proti lidem ze „Západu“ si izraelská armáda nedovolí takovou brutalitu a bezpráví, jako proti místním lidem. Eva se nevyhnula ani vyprávění o tom, jak se do Palestiny dostala, a odpovídala i na dotazy ohledně svého nedobrovolného opuštění Západního břehu ve vojenském džípu, následného výslechu a vyhoštění.

Jestliže by si někdo představoval, že se přednáška pro-palestinské aktivistky ponese v nehynoucím antisemitistickém duchu s generalizujícím odsouzením Židů, byl by velmi zklamán. A je jedno zda by takový člověk byl motivován nenávistí proti Židům nebo Arabům. Bezpráví, šikana, znemožňování přístupu k půdě a vodě, bourání domů, fyzická agrese a další „vymoženosti“, kterých se dostává mnoha Palestincům, jsou odsouzeníhodné, ať by se už děly komukoliv. Československá anarchistická federace (ČSAF) takovoto státem organizované a podporované jednání odsuzuje, což dala v loňském roce najevo svým prohlášením, které mimo jiné vyjádřilo podporu izraelské skupině Anarchisté proti zdi, a akcemi v Praze a Hradci Králové.

Jelikož byl o přednášku velký zájem, je velmi pravděpodobné, že by se podobné diskuse na téma nenásilného hnutí odporu v Palestině mohly opakovat, a to i v jiných městech než v Praze.

- jm -

Solidární akce v rámci celosvětové kampaně za otevření ulice Shuhada v Hebronu

Asi 25 aktivistů ze sdružení Svobodná Palestina uspořádalo ve čtvrtek 25. února mezi 16. a 18. hodinou v centru Prahy solidární akci s palestinskými obyvateli Hebronu. Akci podpořila i skupina Palestinců žijících v Česku.

Cílem akce bylo informovat českou veřejnost o situaci v Palestině, Hebronu zejména. Za tímto účelem postavili aktivisté malou výstavu fotografií, které ukazovaly realitu života v okupovaném Hebronu. Systém apartheidu byl ilustrován na fotografiích kontrolních stanovišť, 'bezpečnostních' prohlídek palestinských školáků, ale například i ulic, kde se Palestinci smí pohybovat jen po vyhrazených částech nebo palestinských domů, jejichž obyvatelé je museli opovnit vůči útokům ze strany ilegálních osadníků, kteří jim často do oken házeli kameny. Výstava přilákala pozornost desítek kolemjdoucích. Kromě zájmu o fotografie a informační letáky se mnoho z nich zastavilo i na krátkou diskusi s přítomnými aktivisty, kteří zájemcům vysvětlovali situaci v Palestině. K petici vyzývající

izraelského premiéra Netanyahua k otevření ulice Shuhada se svými podpisy připojilo na 50 kolemjdoucích.

Policie České republiky se v několika případech snažila aktivistům zabránit v plánované blokádě ulice, na krátkou chvíli však sama nevědomě k tomuto cíli přispěla, když zaparkovala svá dvě auta na ulici tak, že scenerie připomínala vojenské kontrolní stanoviště, podobné těm, se kterými se dennodenně potýkají Palestinci v okupovaném Západním břehu Jordánu. Jednomu z aktivistů hrozili zatčením, nakonec byl však propuštěn a informován o možnosti udělení pokuty za nedovolený zábor ulice a neuposlechnutí výzvy veřejného činitele.

Celkově byli organizátoři ze sdružení Svobodná Palestina se svou první akcí spokojeni. Mnoho z těch, kteří se u výstavy zastavili, projevilo zájem o problematiku Palestiny a zajímali se o to, jak boj za ukončení okupace podpořit. V podobných akcích bude Svobodná Palestina pokračovat.

Izraelské věznice se naplňují těmi, co nenásilnou cestou bojují za ukončení protiprávní okupace

Od mého nelegálního zatčení a vyhoštění z Palestiny neuběhl ani měsíc a v podobné situaci se ocitly další dvě aktivistky Mezinárodního hnutí solidarity (ISM). Izraelská armáda je zatkla v neděli 7. února ve tři hodiny ráno během noční invaze do palestinského města Ramalláh, oblasti, která má spadat pod plnou civilní i vojenskou kontrolu Palestinské samosprávy. Ilegalitu jejich zatčení u soudu uznal i státní zástupce. Přesto tento zákrok představuje další vyostření kampaně Izraele na potlačení nenásilného hnutí proti okupaci. Jejimi následky ale trpí hlavně Palestinci.

Od svého nedobrovolného návratu z Palestiny dostávám nejméně jednou nebo dvakrát týdně zprávy o Palestincích, které izraelská armáda zatkla během nočních invazí do palestinských vesnic Ni'lin a Bil'in, na Západním břehu Jordánu. Když zatknou vaše známé a kamarády, je to vždy šok, zejména pokud jde o Palestince, kteří ve vězení často stráví několik měsíců bez toho, aby jim byla sdělena obvinění.

Nejhorší dopad to má právě na jejich děti. Mohammad Khatib má čtyři. Čtyřletý Khalet dodnes projevuje známky traumatu. Občas je dost nezvladatelný. Nejvíc si to ale člověk uvědomí, když ho vidí šťastného. Jako tenkrát když ulovil psa. Oči mu svítily radostí, když se s vyděšeným štěnětem pyšně procházel po ulici a snažil se na sobě nenechat zdát, jak moc se ho bojí. Khalet se nakonec nechal přemluvit, ať štěně pustí, potom co mu rodiče vysvětlili, že jemu by se také nelíbilo, kdyby ho takhle někdo vzal od matky. Proč mu izraelská armáda několikrát do roka bere otce, mu teď asi nikdo nevysvětlí.

Mohammad měl zatím štěstí. Izraelská armáda ho vždy po několika dnech přes všechny její snahy musela propustit. Jednou dokonce u soudního přelíčení vyšlo najevo, že důkazy proti němu byly zfalšované.

Abdallah takové štěstí nemá. Často vzpomínám, jak jsme mu jednou na podzim s kamarádkou a jeho bratrem snědli pomelo přímo ze stromu na jeho zahradě. Staral se o ně jak o vlastní děti. Dodnes nevíme, jestli náš čin odhalil. Týden nato nás vezl autem z Ramalláhu do Bil'inu. Vtipkovali jsme o tom, co by se asi stalo, kdyby po cestě náhodou bylo kontrolní stanoviště izraelské armády. Abdallah byl totiž na seznamu lidí pro Izrael nepohodlných tím, že pořádají nenásilné demonstrace proti zdi, které si, zejména v Bil'inu, získávají stále větší podporu mezinárodní komunity. Kamarádka a já jsme byly bez (izraelských) víz.

Neuběhl ani týden a Abdallah byl zatčen ve svém bytě v Ramalláhu, kam se se svou rodinou odstěhoval ve snaze žít normální život. Učitel druhého stupně základní školy a jeden z nejznámějších propagátorů nenásilného boje proti okupaci teď už skoro dva měsíce čeká na vojenský soud, o jehož nespravedlnosti snad nikdo nepochybuje. Abdallah byl obviněn z držení zbraní, což v překladu znamená, že sbíral použité granáty od slzného plynu a prázdné nábojnice, které izraelská armáda neváhá použít proti neozbrojeným demonstrantům. Z těch potom obyvatelé Bil'inu vytvářejí plastiky, na kterých návštěvníkům vesnice ukazují, jaké brutální jsou nucení denně čelit. Ve snaze potlačit demonstrace ve vesnici izraelská armáda zatkla již 35 obyvatel Bil'inu. Politických vězňů, jako jsou oni, je v Izraelských žalářích několik tisíc.

Na mě přišla řada měsíc po něm. Podobně jako u Abdallaha vtrhla izraelská armáda o síle asi dvaceti ozbrojených mužů a žen do mého bytu. Byly tři ráno. Vyděšené spolubydlící nechali s vyraženými dveřmi, mě vzali k výslechu, u kterého se ptali hlavně na mé politické aktivity a demonstrace v Bil'inu.

Jelikož nejsem Palestinka, měla jsem na rozdíl od Abdallaha „štěstí“ a ve vězení jsem strávila jen 27 hodin, po kterých jsem se probudila před televizními kamerami v zemi, kde bylo asi o dvacet pět stupňů méně a o dvacet pět centimetrů sněhu více, než v

Palestině. Podobného mediálního ohlasu se Palestincům nedostává. Stejně je tomu tento týden, kdy agentury po celém světě informují o zatčení dalších dvou mezinárodních aktivistek, Australanky Bridgette Chappell a Španělky Ariadny Jove Marti.

Kromě toho, že jejich zatčení vyvolává nepříjemné vzpomínky, připomíná i to, že izraelská armáda soustavně porušuje dohody z Osla. Ty podobné zákroky povolují jen pokud je v přímém ohrožení bezpečnost státu Izrael. Těžko si představit jak Češka krmená deset měsíců palestinskou stravou představuje bezpečnostní hrozbu pro Izrael. Jak ale potvrzují události posledního roku, pro izraelské autority jsou větší hrozbou slova a fotografie, svědectví, která během svého pobytu v Palestině mezinárodní aktivisté podávají svým známým a médiím po celém světě.

Nejsou to proto propadlá víza, kvůli kterým izraelská armáda tyto zásahy podniká. Ariadna i Bridgette byly obě velmi aktivní, Ariadně vycházely články ve španělských médiích, Bridgette zase v online magazínu *Electronic Intifada*. Obě se aktivně angažovaly v kampaních za propuštění politických vězňů. Doufejme, že si tím, jako já, nevysloužily letenky domů.

Několik hodin po jejich zatčení mi Ariadna po telefonu z vězení Givon řekla, že jsou s Bridgette obě odhodlané proti svému zatčení bojovat soudní cestou. Obě také zahájily protestní hladovku. V izraelském vězení se ale stejně prvních několik dní jíst nedá. Po celou dobu svého zadržení jsem měla pocit, že jsem se najednou ocitnula v nějakém filmu napsaném podle Orwella. Všudypřítomná nelidskost zabraňovala jakýmkoliv jiným pocitům a zastiňovala mé vnímání toho, co se kolem mě děje. Zároveň jsem si ale uvědomovala, že v porovnání s Palestinci jsem na tom ještě dobře.

Den po jejich zatčení byly obě aktivistky propuštěny na kauci s podmínkou, že se nebudou pohybovat na okupovaných palestinských územích. S největší pravděpodobností je však čeká soud a izraelská armáda už začala dělat všechno proto, aby ten nakonec rozhodl o jejich vyhoštění. Další noc vojáci znovu vtrhli do kanceláře ISM a zabavili fotoaparáty, počítače a trička s nápisem Palestina. Podobný záťah byl proveden i na kanceláře organizace Stop the Wall a palestinské komunistické strany v Ramalláhu.

Není tedy pochyb o tom, že se represe ze strany izraelské armády vyostřují. Ti, kteří se rozhodli bojovat za ukončení okupace nenásilnou cestou, se tím však nenechávají odradit a jsou odhodláni více než kdy předtím ve svých aktivitách pokračovat.

Eva Nováková

Prohlášení iniciativy Vzdělání není zboží!

Ve Vídni a v Budapešti budou 11. a 12. března tohoto roku probíhat oslavy desetiletého výročí zahájení Boloňského procesu. V evropských městech se chystají studentské protesty, které mají vyjádřit nesouhlas s tímto procesem a reformami, které se s ním pojí.

Boloňský proces

O co se vlastně jedná? Boloňský proces je snahou o vytvoření jednotného evropského prostoru vysokého školství. Probíhající proces, ke kterému se připojilo už 46 států, si klade za cíl zvýšit atraktivitu a konkurenceschopnost evropského vzdělávacího systému a potažmo konkurenceschopnost absolventů evropských vysokých škol na národním, evropském a světovém trhu práce. Představuje největší reformu vysokého školství v Evropě od 70. let minulého století. Původní plán, vytyčený v Boloňské deklaraci z června 1999, počítal s realizací ambiciózních úkolů do letošního roku, nyní se ale počítá s pokračováním procesu i v příštích letech.

Země zapojené do Boloňského procesu aplikovaly třístupňové rozdělení studia se základním tříletým bakalářským cyklem a zavedly kreditový systém hodnocení. Součástí procesu je propagace mobility studentů a akademických pracovníků, sblížení studia, vědy a výzkumu, postupné sblížování akademické sféry a trhu a s tím spojený důraz na celoživotní vzdělávání.

Proti čemu budou tedy studenti v Paříži, Vídni, Bruselu a Madridu demonstrovat? Studenti neprotestují v prvé řadě proti deklarovaným cílům procesu, ale proti jeho skrytým předpokladům a cílům. Mezi ty patří především komodifikace vzdělávání, omezení univerzitní autonomie, zavádění školného a degradace vysokoškolského vzdělávání na školení budoucích zaměstnanců firem. Aplikace Boloňského procesu s sebou přináší mnoho nejasností a vytváří prostor pro zneužití k vlastním politickým cílům propagátorů procesu.

Situace v České republice

K Boloňskému procesu se na samém počátku připojila i Česká republika. Již u nás bylo zavedeno třístupňové studium (bakalář, magistr, doktor) a kreditové hodnocení. Další aspekty Boloňského procesu se zdají být prosazovány Bílou knihou terciárního vzdělávání. Studentské iniciativy a akademické kruhy na Bílé knize kritizovaly její nejasnost a nekonkrétnost včetně způsobu dosažení stanovených cílů. Kritici poukázali také na zneužití strategie Bílé knihy politickými a ekonomickými subjekty k okleštění autonomie univerzit (např. členství zástupců soukromých firem ve správní radě školy) a preferování přímého ekonomického profitu před investicemi do rozvoje vědy a vzdělanosti. Dalším velkým problémem je navrhované zavedení školného, které se může stát sociálním sítím příštupu ke značně ztížené a znevýhodněné situaci absolventů, zadlužených studijními půjčkami.

Po vlně kritiky se zdálo, že Bílá kniha nesplnila účel podkladu pro reformu terciárního vzdělávání a nebude použita, ale na jaře tohoto roku mají být její jednotlivé body opět projednávány vládou.

Podobné snahy o arogantní strukturální reformu se týkají i vědy a výzkumu. S redukcí společenského přínosu vědy a výzkumu na průmyslové inovace a ekonomický zisk se pojí razantní snížení financování pro veřejné výzkumné instituce (především Akademie věd) a přesun těchto prostředků na financování vývoje a inovací v soukromých podnicích, extrémní důraz na projektové (tzn. nejisté) financování, a zásadní nedostatek veřejné vykazatelnosti procesů vytváření vědní politiky (neprůhledné jmenování a působení Rady pro výzkum, vývoj a inovace).

Vzdělání není zboží!

U příležitosti březnových oslav Boloňské deklarace se chceme hlasitě vyjádřit k české situaci a zároveň podpořit široký evropský nesouhlas s jednotným plánem přestavby vysokoškolského vzdělávání, jehož prioritou je zvyšování ekonomické efektivity evropského prostoru a jeho atraktivita na světovém trhu na úkor původního smyslu vzdělávání.

Poslání vysokoškolského vzdělávání chápeme jako osobní, kulturní a společenský rozvoj. Vzdělání je důležité pro pochopení, sdílení a rozvoj kultury, ve které se pohybujeme, a také těch, které

nás obklopují. Chceme univerzity otevřené nikoli zájmům byznysu, ale celé společnosti. Takové univerzity, které by byly schopné rozvíjet znalostní potenciál společnosti a figurovat i v řešení lokálních sociálních či environmentálních problémů.

Obracíme se proto na studenty/studentky, akademické pracovníky/pracovnice i širokou veřejnost, aby se informovali o reformách terciárního vzdělávání a veřejných výzkumných institucí, diskutovali o jejich důsledcích, vyjádřili svůj názor a sjednotili se v možných protestech proti nim. Lhostejnost ponechá budoucnost vzdělanosti v rukou úředníků, byznysmenů a politiků, jejichž vize jsou založené pouze na vy kalkulovalatelném profitu!

Tato iniciativa funguje jako otevřená platforma pro informování a organizování akcí směřujících proti shora zmíněným reformám. Funguje na neautoritářských principech, je otevřená všem kromě těch, kdo by skrze ni chtěli prosazovat zájmy jakékoli politické skupiny nebo strany.

<http://vzdelaninenizbozi.cz/>

Pochod produktů

11. března byly na popud iniciativy Vzdělání není zboží! vyvěšeny transparenty na několika pražských vysokých školách. Transparenty s hesly jako například „Bílá kniha: Univerzita Karlova s.r.o.“, „Vzdělání není zboží“, „Bílá kniha – černá budoucnost“ a další byly instalovány na Pedagogické a Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, ČVUT, FAMU a také v aule Fakulty sociálních věd. Transparent „Vzdělání není zboží“ se objevil také v Hradci Králové na Filozofické fakultě. Transparenty byly vyvěšeny nejen jako protest proti reformě vysokého školství v podobě Bílé knihy terciárního vzdělávání, která zohledňuje pouze ekonomickou roli vzdělání, ale také jako pozvánka na „Pochod produktů“, který se konal následující den, 12. března.

Na otázku, proč zrovna tento termín, odpovídá zástupce iniciativy: „Inspirovali jsme právě probíhajícími protesty rakouských studentů, které jsou namířené proti oslavám desetiletého výročí Boloňského procesu. Ten má za cíl sjednotit evropský vysokoškolský systém a zároveň se zaměřit na posílení jeho konkurenceschopnosti, dynamičnosti a adaptability. Už tyto pojmy naznačují, že o vzdělání se tu přemýšlí z čistě ekonomického hlediska. Chápání vzdělávání jako služby, která musí vést k tržně upotřebitelným výstupům, je ostatně společné Boloňskému procesu i Bílé knize.“

„Pochodu produktů“ se účastnilo několik desítek studentů, z nichž mnozí byli označeni čárovými kódy, a vedl z Albertova na Palachovo náměstí. Tam, poté co průvod za skandování a zvuku sirén a bubínků asi po dvou hodinách došel, se odehrála scénka „dražba absolventů“. Při ní si zástupci firem přihazovali a kupovali toho nejschopnějšího a nejvýkonnějšího absolventa univerzity. Na konci zůstal jen absolvent filozofie, o něhož nikdo nestál.

Podobné protesty, ale v mnohem větším měřítku, se konaly v tyto dny také například v Bruselu, Madridu nebo Vídni.

Prohlášení solidarity se svazijskými studenty

Prohlášení jihoafrických anarchistů k situaci na univerzitě Wits v Johannesburgu, kam byl nyní de facto znemožněn přístup svazijským studentům a kde se pokračuje v neoliberalním restrukturalizačním programu, jehož cílem je udlát ze vzdělávání vynásedající byznys.

Odsuzujeme nedávné jednostranné rozhodnutí vedení johannesburské University of the Witwatersrand (Wits) nadále nepřijímat většinu svazijských studentů poskytovaní lékařské pomoci, Sazi Med, v dalším akademickém roce. Jde o nespravedlivé jednání univerzity v době blížících se zápisů. Přináší to s sebou další překážky pro studenty z jednoho z nejchudších a nejvíce autoritářských států na světě, mnoho z nich přichází z chudého prostředí a studium v Jihoafrické republice není otázkou výběru ale nutností.

Zahraniční studenti musí zaplatit plné školné a zdravotní pojištění na celý rok ještě před zápisem. Pro chudé a pracující studenty je tedy téměř nemožné, aby se zapsali.

Žel tento útok na chudé studenty není ojedinělým incidentem, nýbrž dalším krokem univerzity v jejím programu neoliberalní restrukturalizace. Ten byl spuštěn v roce 2000, kdy byly privatizovány „nejádrové“ služby univerzity. Krátce potom byly zavedeny zálohové platby a od té doby neustále docházelo k jejich strmému nárůstu.

Tento pokračující proces korporatizace změnil univerzitu na pouhý byznys určený k tomu, aby vydělával peníze na studentech, namísto toho, aby jim poskytoval slušné vzdělání. Studenti, kteří si nemohou

dovolit platit, jsou vylučováni po tisících. Mnoho zaměstnanců bylo outsourcováno do společností, které jim platí jen zlomek toho, jak byli oceňováni coby zaměstnanci Wits, zatímco management univerzity pokračuje ve využívání těchto společností jako obrany, jak předejít zaměstnancům v organizování se a zastrašit je v zaměstnání.

To, že poslední krok ovlivní jen zahraniční studenty, je dalším znamením xenofobie – přichází dokonce dva roky po pogromech, při nichž byly desítky tisíc imigrantů vyhnány ze svých domovů - což je příznačné pro národní státy, které usilují o rozdělení chudiny a dělnické třídy, včetně studentů. Když jsme rozdělení podle našich národností, je mnohem snazší pro jihoafrickou vládu a Wits Corporation nás odírat.

Podporujeme svazijské studenty a Swaziland Solidarity Network a vyzýváme ostatní studenty a zaměstnance k připojení se k solidaritě v jejich boji proti tomuto novému bezpráví. Vykořisťovatelé zvítězí jen tehdy, když budeme rozdělení; můžeme vyhrát, jen když se spojíme.

Usilujeme o konec kapitalismu, neoliberalismu a komodifikace vzdělávání. Představujeme si svět, ve kterém přestanou existovat státy, hranice a vykořisťování.

**Bezplatné vzdělání pro všechny!
Bezplatnou zdravotní péči pro všechny!
Za svět bez hranic!**

*Zabalaza Anarchist Communist Front
Wits Anarchist Society*

Prohlášení k nepokojům na Olympijských hrách

V dnech 12. a 13. února 2010 se sjednotily tisíce nespokojených lidí, aby se postavili na odpor „Olympijskému policejnímu státu 2010“ a ohradili se proti korporacím, které plundrují půdu a prohlubují bídu.

Píšeme toto prohlášení jako členové a organizátoři akcí černého bloku během demonstrace známé pod názvem „Získejme město zpět“ a „Heart Attack 2010“. 12. února na nás velení policie ve městě Vancouver poslalo jízdní policii. Následující den, během „Heart Attack“, proti nám zasahovala jednotka určená k potlačování nepokojů, ozbrojená samopaly M4. Tvrdí, že to bylo nezbytné, aby připomenuli lidem „možnost nebezpečí, jenž lidem hrozí“ - přestože jediné ohrožení pro společnost zůstává v jejich rukou. Účastníci demonstrací se rozhodli zaútočit jediné proti korporacím sponzorujícím Olympiádu, nezranili a ani nepoškodili žádné kolemdoucí.

Media jsou připravena odsoudit politické násilí proti ničení majetku, jakým bylo vybití oken Hudson's Bay Company, jako kdyby se jednalo o jediný akt násilí ve městě. Zapomínají, že ekonomické násilí ve Vancouveru se děje každý den. Lidé zbytečně trpí a umírají, protože pomoc ze sociálních příspěvků jim nestačí na zaplacení nájmu, jídla či léků, a mocní neustále ignorují potřeby zdravotně postižených a lidí bez domova. Toto ekonomické násilí se ještě více zhoršilo, když z důvodu pořádání Olympijských her přicházíme o místa k bydlení a o přístup k veřejným službám.

Jako odpověď na tento útok vyšly do ulic tisíce lidí. Mnozí z nich se spojili do tzv. černého bloku. Černý blok není formální organizace a nemá vedení, členy či sídlo, ale místo toho je to taktika: je něčím, k čemu se lidé rozhodnou, aby dosáhli konkrétního cíle. Pomocí černého oblečení a zahalených tváří poskytuje černý blok větší bezpečí pro ty, kteří se rozhodnou pro aktivní sebeobranu. Většina lidí zapojených do černého bloku se neúčastní destrukce majetku. Avšak maskováním vyjadřují svoji solidaritu s těmi, kteří se rozhodnou pro autonomní přímé akce proti korporacím, vládě a politikům, kteří vedou válku s našimi komunitami.

Účast v černém bloku je aktem odvahy. Máme pouze černá trička a masky na tvářích, přebíráme zpět ulice proti největším policejním silám v Kanadě. Chránění výhradně jen černou látkou a podporou našich kamarádů, stojíme v protikladu s policisty připravenými na střety a ozbrojenými samopaly, pistolemi a obuškami. Ukázali jsme, že ani miliarda dolarů vydaná na „bezpečnost“ nás nezastaví od blokády centra Vancouveru a narušení zahajovacího ceremoniálu.

Nikdy se nedozvíte, kdo se účastnil minulý víkend černého bloku, ale znáte nás. Jsme lidé, kteří organizují setkání ve svých komunitách, kteří tančují během pouličních festivalů, kteří dělají umění, brání zemi, budují družstva a komunitní zahrady. Když se oblékneme do černého oblečení, nejsme ohrožením pro obyčejné lidi, ale pro elity.

Můžeš být kdokoliv, jednoho dne se k nám přidáš. Dokud vláda a korporace napadají naše komunity, budeme se bránit - a to znamená útok.

Organizátoři a účastníci anarchistických akcí na „Získejme město zpět“ a „Heart Attack 2010“, únor 2010, Coast Salish territory

Ochrana přírody - věda nebo ideologie?

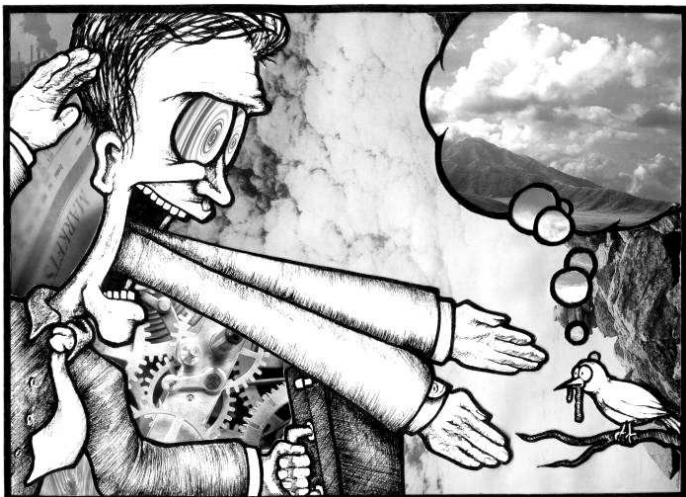
Vlivy lidské činnosti na planetární ekosystém ohrožují stav přírody a potažmo lidskou populaci na Zemi a vyvolaly reakci v podobě hnutí na ochranu přírody a životního prostředí. Tato reakce má vliv na technologický pokrok a rozvoj moderní průmyslové civilizace stimulované volným trhem a ekonomickým ziskem. Protireakce vůči ochraně přírody na sebe nenechala čekat a v České kotlině zaznávají neobvykle často z úst průmyslových lobbyistů [1], politických představitelů [2] a na ně napojených novinářů [3], méně často pak z pera a úst některých vědců [4], názory, jimiž označují ochranu přírody za ideologii, která omezuje svobodu člověka. Tato kritika ve své krajní podobě obviňuje ochranu přírody až z antihumanismu a misantropismu.

Asi nejhlasitějším řečníkem tohoto diskurzu je Václav Klaus, který za tuto svou ambici již nejednou sklídl ocenění Ropák roku nebo Zelená perla roku [5] a neváhal napsat ani knihu, kde dokazuje ochraně přírody její fatální omyly a ideologický podtext ohrožující svobodu člověka (Klaus, 2007).

Tyto výroky by mohly působit mnohdy až humorně, kdyby neměly tak zásadní implikace na utváření veřejného mínění a následných politických rozhodnutí. O tom, že lze vytvářet souhlas veřejnosti se společenskými problémy, jsme se mohli přesvědčit například v případě americké radarové základny v Brdech (Miessler, 2007). Také proto je nutné si klást následující otázky.

Jedná se u ochrany přírody o ideologii nebo o vědu? A není spíše ideologie ochrana průmyslové civilizace a zisků akcionářů? Je ochrana přírody jako taková vědou nebo je vědou tržně orientovaná ekonomika? Pro rozlousknutí toho, co je ochrana přírody, je dobré si nejprve osvětlit, co to je příroda a její ochrana, co je ideologie a jak se liší od vědy.

Co je příroda a jak je ohraničená, je oblíbeným tématem filozofů, vědců a intelektuálů. [6] Dobrat se všeobecně platného závěru není snadné. Přístupy jsou velmi odlišné, někteří autoři se snaží přírodu definovat ve vztahu ke kultuře [7] (Komárek, 2000), jiní zas považují přírodu za součást lidského světa a vztahují ji především k lidskému vnímání skutečnosti (Fine, 2001). Formulace, co je příroda, musí nutně ovlivnit i vymezení pojmu ochrany přírody, který je taktéž vnímán velmi odlišně. Český zákon ochranu přírody vymezuje jako péči státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty..., jakož i péči o vzhled a přístupnost krajiny (Sbírka zákonů, 1992). Poměrně šířeji mohou vnímat ochranu přírody nevládní organizace, které za ni považují svou činnost skládající se z pokusů o legislativní změny, ekologickou spotřebu nebo důslednější dodržování zákonných prostředků. Hlubinní ekologové a radikální aktivisté chápou jako ochranu přírody aktivity, které zabraňují civilizaci poškozovat a ničit přírodu, a to prostředky velmi různé intenzity. Ovšem výklad, co to je ochrana přírody a kde jsou příčiny jejího ohrožení, je mnohem více. Ke kterému z nich se přiklonit, není snadné rozhodnout. Každopádně by to měla být činnost, která ve svém konečném důsledku udržuje přírodní prostředí ve stavu stejné kvality nebo srovnatelné.

Podobně nejednotný a diskutovaný pojem je i věda. V užším kontextu jsou za vědu považovány exaktní a přírodní vědy, jako jsou matematika, fyzika, chemie, biologie; v širším kontextu jsou za vědu považovány i vědy humanitní, jako jsou sociologie, psychologie, politologie a další (Markoš, 2000: 39). Pro uchopení vědy jako celku a ne pouze její redukcionisticko-mechanistické větve bude jistě zapotřebí její širší chápání. Moreland a Reynolds (2004) chápou vědu jako jeden ze způsobů poznání založený na testy ověřitelných popisech světa, získaných pomocí lidského výkladu v přirozených kategoriích obecně pozorovatelných a reprodukovatelných smyslových údajů, získaných interpretací s přirozeným světem. Takto chápaná věda jistě pojímá jak humanitní tak exaktní vědy a pojí je spolu atributem poznání a testovatelnosti výsledků.

Jako ideologie jsou nejčastěji vnímány filozofické, náboženské, politické a jiné ideje, deformované určitým partikulárním zájmem: státní ideologie, fašistická ideologie, komunistická ideologie (Petráčková et al., 2001: 319).

Z uvedeného vymezení pojmů vyplývá, že ochrana přírody není a nemůže být vědou, ale může být ideologií anebo může být ideologií zásadně ovlivňována a utvářena. Současně ochrana přírody může a měla by být stavěna na vědeckém poznání exaktních i humanitních vědních disciplín tak rozdílných, jako je biologie, ekologie, chemie, sociologie, psychologie a další. Je žádoucí, pokud uznáme jako potřebné přírodu chránit, aby se ochrana přírody opírala o vědecké objektivní poznání a tudíž se stala efektivní a naplnila svůj smysl a současně aby nebyla ovlivněna ideologií. Je důležité poznamenat, že objektivní věda samotná nemůže poskytnout odpověď, zda je žádoucí chránit přírodu, protože postrádá hodnotící kritéria (Storch, 1995: 255). Imperativ chránit přírodu je brán pod hrozbou globální ekologické katastrofy jako common sense a na smysl ochrany přírody nám může odpovědět jediné etika a nikoliv žádná objektivní věda jako ekonomie nebo ekologie. Tážeme-li se po hodnotě zachování přírody nebo života, ptáme se na metafyzické otázky, které se nedají vědou ověřit (Kerlinger, 1972).

Státní ochrana přírody je ukázkou spíše ideologie nežli skutečné ochrany přírody a nutně vede k nenaplnění pojmu ochrana přírody, kterou vymezují udržení přírodního prostředí ve stavu stejné nebo srovnatelné kvality. I přes ročenku Ministerstva životního prostředí o stavu životního prostředí v Česku, kde stojí po předchozí stagnaci v letech 2005–2006 se stav životního prostředí zlepšuje (Zpráva o životním prostředí České republiky v roce 2007, 2008), lze o podobných závěrech ve stínu globálních trendů pochybovat. Česka se globální indikátory životního prostředí týkají větší měrou než pouhé regionální indikátory zmíněné v ročenke, a to v důsledku toku materiálů, energií, odpadů a znečištění skrz hranice států. [8] Právě Česká republika se po boku ostatních tzv. vyspělých států řadí mezi největší finální konzumenty přírodních zdrojů planety, a tudíž se na zhoršování podílí významnou měrou. Tím lze zpochybnit, že institucionální ochrana přírody je skutečně ochranou přírody.

Za ideologii mající vliv na institucionální ochranu přírody lze považovat neoliberalní ekonomiku, která je pod ideou spravedlivého hospodaření se zdroji deformována partikulárním zájmem maximalizace zisku nadnárodních korporací. Institucionální ochrana přírody [9] je realizována především tržními mechanismy, jako jsou internalizace externalit, ekologická daňová reforma, podpora prodeje tzv. ekologických výrobků nebo trh s emisními povolenkami namísto konzervací přírodního bohatství a minimalizací spotřeby.

Tomuto tržnímu přístupu jsou podřízeny i vědecké podklady ochrany přírody, ale co je závažnější, i směřování vědeckého poznání směrem k aplikaci sloužící lidskému působení na přírodní prostředí. Proto dnes ve vědeckém výzkumu převládá instrumentální racionalizace ve prospěch lidí spíše než nezájmové zkoumání přírodního a kulturního světa. To je také jeden z důvodů nesouměrného přístupu k experimentálním a humanitním vědám. Nauky potenciálně využitelné a aplikovatelné k další expanzi lidí do přírodního světa, jako je například atomová fyzika, genetika nebo mikrobiologie, se pyšní výzkumnými komplexy, jako švýcarský Paul Sherrer Institut s urychlovačem částic nebo německý Max-Planck Institut, ve kterých jsem při nedávné návštěvě pozoroval technickou vybavenost, která jistě stála nemalé úsilí a finanční náklady stěží porovnatelné s náklady investovanými do rozvoje věd humanitních, které podobným potenciálem neoplyvají.

Navíc se lze ztotožnit s obviněním tohoto přístupu a obhajobou vědy samotné, že tato hodnotová (tržní) deformace společenského využívání vědy a ne věda sama přivedla vyspělý svět do dnešní globální krizové situace (Král, 1998: 89).

Dnešní věda a institucionální ochrana přírody, které v současnosti pozorujeme, lze označit jako důsledek antropocentrického nahlížení na svět. Skutečně účinná ochrana přírody musí být oproštěna od antropocentrismu. Navíc musí být od antropocentrismu oproštěna i samotná věda, ze které ochrana přírody čerpá poznatky.

Podobně vidí problém ochrany přírody i známý fyzik a filozof vědy Fritjof Capra, hledá inspiraci v hlubinné ekologii [10] a vyčítá současné ochraně přírody její přílišný antropocentrismus, když píše, že mělká ekologie je antropocentrická neboli soustředěná na člověka. Vidí člověka nad přírodou nebo mimo přírodu, jako zdroj všech hodnot, a přírodě přisuzuje pouze instrumentální hodnotu (Capra, 2004: 20). Podobně vidí i antropocentrický přístup ve vědě, když píše: Takovou hluboce ekologickou etiku dnes nutně potřebujeme, zvláště se vědět, protože většina toho, co vědci dělají, život nepodporuje ani nezachovává, ale ničí. Fyzikové projektují systémy zbraní, které hrozí vyhladit život na planetě, chemikové kontaminují globální prostředí, biologové vypouštějí do prostředí nové neznámé typy mikroorganismů, aniž by znali důsledky, psychologové a další vědci mučí zvířata ve jménu vědeckého pokroku - vezmeme-li v úvahu všechny tyto aktivity, zdá se, že je nanejvýš naléhavé zavést do vědy ekoetické normy. (Capra, 2004: 24)

Radikální ochrana přírody [11], která není ideologizována neoliberalismem, má na rozdíl od institucionální ochrany přírody možnost být efektivní a naplnit pojem ochrany přírody, ale to pouze za předpokladu plného využití nezainteresovaného vědeckého poznání, které nebude ovlivněno antropocentrismem. Radikální přístup v ochraně přírody se nevztahuje pouze na metody ochrany [11], ale taktéž na principy vycházející z etiky hlubinné ekologie.

Přesto nelze z několika důvodů předpokládat přechod od institucionální k efektivní radikální ochraně přírody: 1) neoliberální ekologické ideologie deformuje podobu ochrany přírody do věrohodné iluze ochrany přírody, 2) dnešní věda je příliš subjektivizovaná antropocentrismem a nemůže poskytovat aplikovatelný základ pro efektivní ochranu přírody, 3) radikální ochrana přírody a její metody jsou označovány jako extremismus a kladou velké nároky na omezení materiálních nároků společnosti, a proto je nepopulární ji začlenit do struktury společnosti.

Poznámky:

[1] Za něj lze považovat například J. Hanzlíčka, který se často vyjadřuje k tématům životního prostředí na straně investorů průmyslové výstavby.

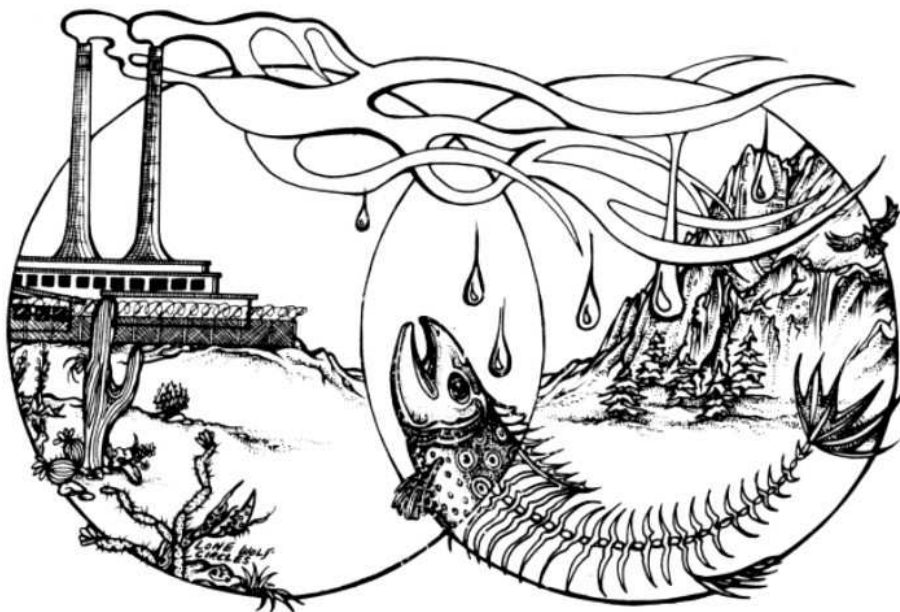
[2] Mezi které patří zejména představitelé neoliberálního konzervativního spektra, jako jsou V. Klaus nebo M. Říman.

[3] Známy je svými články především I. Brezina, který se neváhá s ochrannářskými organizacemi soudit.

[4] Občas lze vypořádat kritiku u fyzika L. Motla a dalších zastánců Klausových teorií. Častějším případem je kritika z řad vědců, kdy nekritizují ochranu přírody jako celek, ale některé její cíle. Snaží se dokázat ochraně přírody to, že se nezakládá na vědecky potvrzených skutečnostech. To je případ například T. Grima, kritizujícího ochranu deštných pralesů jako ochranu biodiverzity (Grim, 2006). Ať už bývá tato kritika oprávněná či nikoli, vede to často k odmítnutí a diskreditaci ochrannářských zájmů.

[5] Toto anti-ekologické „ocenění“ věnují každoročně ekologičtí aktivisté osobě a výroku, které se nějak zasloužily o popírání problémů životního prostředí. V. Klaus je každoročně nominován za popírání problematiky životního prostředí a již mu byla přisouzena třikrát Zelená perla roku a jednou Ropák roku.

[6] Na Ekologických dnech v Olomouci na podobná témata každoročně hovoří naši přední filozofující vědci. Letos v dubnu nad tématem, co je příroda, opět debatovali Václav Cílek, Stanislav Komárek, Zdeněk Kratochvíl a další.

[7] Kulturu pak definuje jako „pokračování přírody jinými prostředky“. (Komárek, 2000)

[8] V samotné Zprávě o životním prostředí České republiky v roce 2007 [2008] je zmíněno, že zásadní problémy a hrozby pro budoucí vývoj, identifikované už v předchozích letech, nabývají na významu a naléhavosti. Jedná se o rostoucí emise skleníkových plynů, v nichž je Česká republika, vztáhneme-li emise oxidu uhličitého na hlavu, jedním ze světových rekordmanů. Tudiž se podílí na globálním trendu zhoršování přírodního prostředí. (Koželuh, 2009)

[9] Někdy též nazývaný jako reformistický nebo mainstreamový environmentalismus. (Somma, 2006)

[10] Filozofická škola, kterou založil Arne Naess na počátku 70. let 20. století a rozlišil „mělkou“ a „hlubinou“ ekologii.

[11] Tu můžeme též nazývat jako revoluční environmentalismus. (Somma, 2006)

Literatura:

CAPRA, F. *Tkáň život. Nová syntéza myslí a hmoty*. 1. české vydání, Praha: Academia, 2004. ISBN 80-200-1169-2

FINE, G. A. Jak se dělá příroda a ochočuje divočina: Problém "vysbírávání" lesů v houbářské kultuře. *Biograf*, 2001, č. 24, s. 29 - 56.

GRIM, T. Kde jsou ochrannářské priority? *Vesmír*, 2006, roč. 85, č. 3, s. 140.

KERLINGER, F. N. Věda a vědecký přístup. In. KERLINGER, F. N. *Základy výzkumu chování*. Praha: Academia, s. 18 - 24.

KLAUS, V. *Modrá, nikoli zelená planeta. Co je ohroženo: klima nebo svoboda?* Vydání 1. Praha: Dokořán, 2007. ISBN: 978-80-7363-152-9

KOMÁREK, S. *Příroda a kultura*. In KOMÁREK, S. *Příroda a kultura*. Praha: Vesmír, 2000, s. 117 - 124.

KOŽELUH, J. Velká výzva pro českou ekonomiku i jednotlivce. *Ekologické listy*, 2009, roč. VII., č. 5, s. 2.

KRÁL, M. *Kam směřuje civilizace?: věda a proměna lidské skutečnosti*. Vyd. 1. Praha: Filosofie, 1998. 134 s. ISBN 807007101X

MARKOŠ, A. Úvahy o možnostech sjednocení vědeckého poznání. In MARKOŠ, A. *Tajemství hladiny - hermeneutika živého*. Praha: Vesmír, 2000, s. 39 - 65.

MIESSLER, Jan. Lekce radar: vyrábění souhlasu v reálné demokracii. *Sedmá generace*, 2007, roč. XVI, č. 6, s. 12 - 14.

MORELAND, J. P. et MARK, J. *Třikrát evoluce versus stvoření*. Bratislava: Porta Libri, 2004. ISBN 80-725-5028-4

PETRAČKOVÁ, V., KRAUS, J., et al. *Akademický slovník cizích slov*. Praha: Academia, 2001. ISBN 80-200-0607-9

SOMMA, M. *Revolutionary Environmentalism*. In BEST, S. et NOCELLA, A. J. (eds.) *Igniting a revolution. Voices in defense of the Earth*. AK Press Edinburgh, 2006, s. 37 - 46. ISBN 1-904859-56-9

STORCH, D. Věda, ekologie a ideologie. *Vesmír*, 1995, roč. 74, č. 5, s. 255.

Zákon o ochraně přírody a krajiny, 114/1992 Sb., paragraf 2, odstavec 1).

Zpráva o životním prostředí České republiky v roce 2007. Ministerstvo životního prostředí, 2008, s. 313.

A3 je projekt nástěnných novin, které každý měsíc vydává Československá anarchistická federace (ČSAF) a vylepují ho její členové a členky. Přidat se však může každý, kdo má zájem a rád by šířil A3 ve svém okolí. Každé nové číslo je ihned k dispozici ke stažení v tiskové podobě na stránce www.csa.cz nebo si o něj můžete napsat na e-mail: [csaf\[a\]csaf.cz](mailto:csaf[a]csaf.cz).

A3 – leden 2010

Stávka – účinná zbraň v rukou pracujících

Začátkem prosince 2009 několik stovek zaměstnanců nošovické automobilky Hyundai vstoupilo do stávky, která propukla zdola a bez spolupráce s odbory. Tato spontánní vzpoura byla reakcí na dlouhodobou šikanu na pracovišti a přidělování povinných přeschasů.

„Když firma nařídí přeschasy, tak za váma každou chvilku chodí a normálně vyhrožují, že když nepodepíšete, tak vás zničí, nevidíte rok prémie nebo vás přeřadí na linky, kde je opravdu extrémně těžká práce,“ popsal situaci ve firmě jeden ze zaměstnanců. Jiný pak uvedl: „Měli jsme v rodině úmrtí a vysvětlil jsem šéfovi, že nemohu jít na přeschas. Odpověděl, že s ním nebudu vyjebávat, a proto půjdu na linku.“ Mnozí zaměstnanci si také stěžují na udělování trestů za návštěvu u lékaře či odchod na WC, na omezování přístupu k pití během práce

ve vysokých teplotách, na psychickou šikanu či nedodržování bezpečnostních opatření na pracovištích.

Vzpoura lidských zdrojů jako záruka úspěchu

Situace v automobilce Hyundai je ukázkou toho, jakou pozici zaujímají pracující v kapitalismu. – Jsou pouhými lidskými zdroji, ze kterých je bezohledně ždímán zisk putující do kapes vlastníků firem a dalších privilegiovaných. A co práva, potřeby a zájmy těchto „lidských zdrojů“? To jsou hodnoty, které kapitalističtí bossové vnímají jako položky zbytečně zvyšující náklady při výrobě. Dělají tedy vše proto, aby důstojnost pracujících byla pošlapána, jejich práva nerespektována a jejich zájmy zohledněny jen v případě, že to zaručí zvýšení produkce a tedy i nárůst zisků vlastníků firem.

Automobilka Hyundai však není jen modelovou ukázkou kapitalistického otroctví v praxi. Je také ukázkou toho, jak se pracující jakožto produktivní společenská vrstva mohou bránit. Jejich práce je nezbytným předpokladem funkčnosti stávající ekonomiky a bez ní šéfové a neproduktivní management ztrácejí to, co zajišťuje jejich tučné zisky. Je to tedy právě zastavení práce a vyhlášení stávkové pohotovosti, co způsobuje kapitalistům rány a nutí je opouštět své utlačovatelské praktiky. Přesvědčit jsme se o tom mohli právě na příkladu divoké stávky v automobilce Hyundai. Tato stávka skutečně přinutila vedení firmy, aby zrušilo povinné přeschasy, na které si zaměstnanci nejvíce stěžovali.

Boj pod kontrolou pracujících

Přímá akce zaměstnanců automobilky Hyundai je jistě povzbuzující pro ostatní pracující. Je však nyní důležité, aby vývoj událostí pokračoval ve stejném duchu a boj zůstal pod kontrolou zaměstnanců. V továrně působí pobočka byrokratických odborů KOVO, která se snaží převzít iniciativu a jednat za zaměstnance. Jen rázné odmítnutí tohoto postupu může pracujícím zaručit úspěch.

Jejich boj a kladení požadavků by měl vycházet ze všeobecných shromáždění na pracovišti, která každému zaměstnanci umožní být součástí boje. Bude-li však umožněno byrokratům z reformistických odborů, aby zaujali vůdčí pozici, pak je zřejmé, že pracující prohráli! V lepším případě možná docílí drobných reforem, v horším pak reformističtí funkcionáři uhasí plamen vzpoury a pomohou udržet sociální smír – tedy umožní zaměstnavatelům nerušeně pokračovat ve vykořisťování pracujících.

Nechť plápolá plamen vzpoury

Zdůrazňujeme-li důležitost toho, aby boj zůstal pod kontrolou zaměstnanců, pak je důležité dodat, že by měl být také vnímán v širších souvislostech. Útlak, kterému se brání pracující v automobilce Hyundai, není ojedinělý fenomén, ale běžná součást kapitalistické reality po celém světě. Boj by se proto neměl omezovat na jednu automobilku a zastavit se v momentě drobného zlepšení pracovních podmínek. Měl by pokračovat dále a vycházet z toho, že drobná reforma představuje pouze zmírnění dopadů vykořisťovatelského systému, nevede však k jeho odstranění. K tomu by bylo potřeba, aby se plamen vzpoury rozšířil i do dalších pracovišť, aby mohla být odstraněna veškerá hierarchie a zahájena výroba pod kontrolou pracujících – bez šéfů, byrokratů a neproduktivního managementu.

A3 – únor 2010

Klimatická nerovnost

V prosinci se v dánském hlavním městě, Kodani, odehrálo zásadní setkání OSN o ochraně klimatu. Zasedání bylo významné v tom, že se na něm mělo rozhodnout o budoucí podobě úmluvy, která měla rozhodnout o osudu několika miliard lidí, včetně nás. Možné následky klimatických změn není potřeba dokolečka opakovat. Nemohou jim zamezit ani manipulativní lži politiků, ani zpochybňování vědeckých výsledků, o kterých panuje obecná shoda. V souvislosti s dopady klimatických změn je ovšem důležité si uvědomit, že se nejedná o katastrofu pro život na Zemi, který dokáže existovat za různých klimatických podmínek, jako byla například doba ledová. Jedná se o katastrofu pro lidstvo a navíc představuje jednu z největších sociálních nespravedlností v jeho historii.

Ze statistických podkladů lze vyčíst, že největší podíl na emisích skleníkových plynů, jejichž vzrůstající atmosférické koncentrace jsou hlavními viníky těchto změn, mají industrializované státy světa, mezi které patří i Česká republika. Obyvatelé USA, Kanady, Evropy, Japonska a Austrálie byli původcem asi 66 % skleníkových plynů mezi lety 1990 a 1999. Tato více než jedna miliarda lidí, žijících v uvedených oblastech, představuje pouze jednu šestinu ze šesti miliard uživatelů klimatického systému Země. Diferencovaná participace jednotlivých států je daleko více evidentní při přepočtu emisí na jednoho obyvatele. Například na jednoho obyvatele USA připadne asi 20,2 tun CO₂ ročně, na průměrného Čecha to je 12,2 tuny CO₂, což je pořád vysoko nad průměrem, protože většina obyvatel Země nedosáhne ani na 4 tuny CO₂ ročně: jeden průměrný obyvatele Číny, kterých je více než miliarda, vypustí asi 3,5 tuny CO₂ a průměrný obyvatele Indie, která má také skoro miliardu obyvatele, asi 1,1 tuny CO₂. Obyvatelé Afriky se většinou pohybují na úrovni méně než jedné tuny CO₂ za rok.

To se týká průměrných obyvateľů jednotlivých států, ale lze očekávat diferencovanou participaci na příčinách změn klimatu i mezi lidmi uvnitř jednotlivých států. To se bude odvíjet od spotřebních vzorců jednotlivých lidí a zejména jejich materiálního blahobytu a spotřeby. Lze hrubě generalizovat: čím větší

finanční příjem, tím větší emise skleníkových plynů. Tudíž více finančního zajištění, více zodpovědnosti za změny klimatu.

Proč se jedná o sociální nespravedlnost je nasnadě. Důsledky klimatických změn totiž neponesou jejich původci, ani za ně nebudou platit všichni lidé stejným dílem. Podle vědců, kteří se ve svých výzkumech zabývají změnami klimatu, ponесou největší následky změn klimatu obyvatelé rozvojových zemí. Velká část obyvatel Země, která je stále závislá na subsistenčním zemědělství, přijde o zdroj obživy. Navíc pokud by došlo k nižší zemědělské produkci, tak následky se budou týkat především těch nejchudších, kteří si nebudou moci potraviny zaplatit. Současný problém s distribucí potravin, kdy potravin je celosvětově dostatek, ale ne každý si je může zaplatit, by se ještě prohloubil.

Zajímavě vypadá i srovnání mezi Holandskem a Bangladéš, kde se potýkají s podobným problémem: vzrůstající hladinou moří a následně úbytkem obyvatelné pevniny. Zatímco z chudých obyvatel Bangladéše se nejspíš stanou uprchlíci, bohatší Holanďané již skupují nemovitosti v zahraničí. Podle toho lze domyslet, že následky klimatických změn ponесou ti nejchudší a nejméně majetní. Je to úplně opačný trend než u příčin klimatických změn.

Vedoucí představitelé států jeli hájit do Kodaně především své ekonomické zájmy: jak neomezit své hospodářství nebo jak ho neomezit více než ostatní státy. Nevládní organizace zase prosazují reformní návrhy s „bezuhlíkovou ekonomikou“, která ovšem neřeší otázku zachování současného ekonomického systému založeného na růstu. Vytvářením pouze tržních nástrojů, jako byl neúspěšný pokus o trh s emisními povolenkami nebo zvýhodňování obnovitelných zdrojů, může dojít pouze k odstraňování následků, ale nikoli příčin problémů. Navíc nebudou moci vyřešit sociální důsledky již nezvratitelných dopadů změn klimatu. Skutečná opozice, která chtěla upozornit na nespravedlnost ekonomického systému, který se na klimatických změnách podílí a zvyšuje jeho sociální dopady, byla v Kodani násilím potlačena represivním aparátem, který byl na summit velmi dobře připraven.

Kodaňský summit představuje promarněnou naději především pro zažehnutí nejhorších dopadů klimatických změn. Ovšem vzhledem k omezením, který by měl pro ekonomický růst bohatých zemí, byl neúspěšný především v nezávislosti a nevymahatelnosti dohodnutých cílů, ale také v nerovnosti při samotném jednání. Ukázalo se, že současný systém uplatňuje nerovnost nejen v míře zavinění a dopadů klimatických změn, ale také při samotném vyjednávání.

A3 – březen 2010

Šéfové nám šlapou po zádech. Co s tím?

Námezdně pracující jsou často obětí útoků ze strany šéfů. Ty se projevují nucenými přesčasy, rušením bezpečnostních opatření, šikanou či diskriminací na pracovišti, propouštěním nebo zhoršováním platových podmínek či nevyplácením mezd. Politici, představitelé byrokratických odborů a masmédia nás přesvědčují, že tyto útoky na naše práva a zájmy nejsou důvodem k porušování pracovní kázně, snižování výkonu, nebo zastavení pracovní činnosti. My si naopak myslíme, že právě toto jsou způsoby, jak se bránit útlu a vybojovat si důstojný a svobodný život. Existuje mnoho metod, které lze v tomto boji využít. Uvádíme zde několik z nich:

Stávka

Stávka je přerušení práce ze strany zaměstnanců. Bez práce zaměstnanců šéfové ztrácejí to, co zajišťuje jejich zisky. Je to tedy právě zastavení práce, co způsobuje šéfům rány a tlačí je ke splnění požadavků pracujících.

Divoká stávka

Divoká stávka nepodléhá procedurám, na základě kterých se ohlašuje oficiální stávka a které vymezuje zákon o kolektivním vyjednávání. Je tedy rychlejší a zaměstnavatele může lehko zaskočit. Může vzniknout například na pracovišti, kde nejsou odbory, nebo tam, kde fungují reformistické obory, ale pracující se rozhodli

sami řešit vzniklý problém bez zbytečných zprostředkovatelů, kteří by jednali za ně.

Okupační stávka

Jde o stávku, kdy stávající odmítnou opustit pracoviště, dokud nejsou jejich požadavky splněny. Často při tom dochází k zablokování vchodů a znemožnění práce stávkokazů.

Marodka

Podstatou této taktiky je, že si všichni nebo většina pracujících ve stejný den vezmou marodni a tím ochromí výrobu. Efekt je tedy stejný jako při stávce - výroba stojí a zaměstnavatel je dotlačen k tomu, aby splnil požadavky zaměstnanců a zaměstnankyň.

Piket

Piket je druh akce, při které se pracující shromáždí před pracovištěm nebo vchodem sídla firmy, aby na svoje problémy upozornili kolegy a kolegyně a získali veřejnost na svou stranu. Cílem piketu může být ochromení či zastavení výroby tím, že se zabráni dodávání zásob na pracoviště a zablokuje se distribuce produktů směrem k odběratelům. Piket nemusí být nutně spojený se stávkou a pracující ho mohou organizovat v čase pracovního volna.

Sabotáž

Sabotáží označujeme všechny aktivity, které vykonají zaměstnanci, aby omezili výrobu. Mohou to být maličkosti, jako je telefonování během pracovní doby (nejlépe ze služebního telefonu, za který platí zaměstnavatel), ale i velké škody na majetku, výrobních prostředcích či údajích. Narozdíl od jiných druhů přímých akcí sabotáž mohou vykonávat i jednotlivci, aniž by se tím vytratila její účinnost.

Solidarita

Neúčinnější zbraní pracujících je solidarita vycházející z třídního uvědomění - tedy z pochopení, že námezdně pracující tvoří společenskou třídu se specifickými zájmy, které jsou v protikladu se zájmy zaměstnavatelů. Třídní solidarita mezi pracujícími může i boj zprvu vedený jediným zaměstnancem rozšířit do úrovně mezinárodního boje se statistickou účastí. Je to právě solidarita, co může odstranit izolaci jednotlivých bojů a propojit je v jeden velký boj namířený proti základům kapitalistických výrobních vztahů. Ty jsou totiž ze své podstaty vykořisťovatelské, nemohou naplnit potřeby celé společnosti a ani k tomu nejsou určeny.

internetová distribuce

- ☞ široký výběr nášivek a plavek s punk, hardcore, crust, ska, metal, emo, skate, vegan, reggae, hip hop a další tematikou
- ☞ publikace se subkulturním, sportovním, ekologickým a anarchistickým zaměřením
- ☞ levná výroba plavek pro kapely, organizace, kolektivy či jednotlivce

VERUS.IN.CZ

Anarchist Black Cross

V minulém čísle Existence jsme informovali o projektu Anarchistického černého kříže Československé anarchistické federace (ABC – ČSAF), který je věnován podpoře stíhaným a vězněným (nejen) anarchistům a anarchistkám. S potěším můžeme konstatovat, že nejde u nás v současnosti o projekt jediný. Nedávno rozjel svou činnost nový kolektiv lidí, kteří se chtějí této důležité součásti anarchistického hnutí věnovat.

Kolektiv spustil internetové stránky anarchistblackcross.cz a za krátkou dobu svého působení zorganizoval několik benefičních akcí, zejména na podporu stíhaných srbských anarchistů, tzv. Bělehradské šestky (více na straně 20).

**Konto Anarchistického černého kříže
(ABC-ČSAF)**

8760190237/0100

kontakt: csaf@csaf.cz

ABC – ČSAF s novým kolektivem úzce spolupracuje, přesto si však ponechává autonomii v rozhodování o tom, kterým kauzám se bude a do jaké míry věnovat. Kolektiv Anarchist Black Cross (ABC) můžete kontaktovat na e-mailové adrese: abc@anarchistblackcross.cz.

ABC Action Weekend

Ve dnech 5. až 7. března uspořádal kolektiv ABC benefiční festival na podporu srbských anarchosyndikalistů a připojil se tak k akcím na jejich podporu, které probíhají po celém světě.

ABC Action Weekend, jak byl festival pojmenován, byl rozdělen do tří částí. Celá benefiční akce se konala v alternativním prostoru Truhlářské 11 a byla žánrově uspořádána tak, aby si každý našel to, co ho zajímá. O začátek celého víkendu se postarala DJ party, kde si návštěvníci mohli zatančit v rytmu ska, reggae a disca. V sobotu 6. března se konal koncert pěti kapel, včetně jedné zahraniční, která dorazila až z Litvy. Na místě byla k dispozici různá distra a veganské občerstvení. Nedělní den byl ve znamení klidu, odpočinku a vzdělávání se, a to v podobě dokumentárního filmu *Zanon – továrna bez šéfů*, který přibližuje, jak to vypadá, když zkrachovalou továrnu převezmou do svých rukou samotní dělníci a společnými silami řídí výrobu.

Po skončení festivalu pořádající kolektiv uvedl: „Vážíme si těch účastníků, co přišli nejen za muzikou, ale hlavně podpořit benefiční akci na stíhané aktivisty, vyjádřit jim alespoň svoji přítomností solidaritu a dozvědět se více o jejich osudu. Díky všem kapelám a lidem, co pomáhali na přípravě. Uvědomte si, že co se stalo aktivistům v Srbsku, se může stát i vám. Proto funguje organizace, jako je Anarchistický černý kříž, který se snaží svými akcemi a sbírkami ukazovat na případy vězněných a perzekuovaných anarchistů.“ Výtězek z akce a benefiční sbírky byl zaslán na pokrytí nákladů spojených s právní pomocí pro Bělehradskou šestku.

Dozvuky Kodaně:

Italský astrofyzik vyhrál proces a byl u soudu osvobozen

Astrofyzik Luca Tornatore (34 let) byl 13. ledna u kodaňského soudu zbaven nařčení z toho, že v prosinci při nepokojích u Christiánie v souvislosti se summitem COP15 hodil dvě lahve na policisty. Soudce se rozhodl navzdory svědectví dvou policistů, kteří „viděli“ astrofyzika, jak hází na policisty lahve, uvěřit svědkům, kteří podpořili výpověď Itala o tom, že se vůbec na místě nepokojů nenacházel. „Oddech jsem si. Teď se můžu vrátit do normálního života“, řekl Luca Tornatore po vyslechnutí rozsudku.

Ital je pátý obžalovaný aktivista, zatčený při summitu COP15, jehož případ prošel soudním řízením. Je ale první, kdo proces vyhrál. Luca Tornatore byl zatčen v Christiánii 14. prosince. Následovně byl nařčen z házení lahví na policejní kordon a z hrubého rušení pořádku. Žalobce žádal trest čtyř měsíců odnětí svobody. Čtyři další aktivisté, kteří prošli začátkem ledna soudním řízením, byli odsouzeni k třem měsícům odnětí svobody.

Luca Tornatore byl v prosinci v Christiánii, aby se účastnil diskuse s kanadskou novinářkou a spisovatelkou Naomi Klein a americkým profesorem Michaellem Hardtem, se kterým se osobně zná. Ital pracuje jako vědec na italské universitě v Triestu a je v Itálii znám jako angažovaný debatér v otázce klimatu. Po skončení diskuse seděl Tornatore spolu s dalšími italskými členy skupiny „See you in Copenhagen“ v hospodě Woodstock v Christiánii.

Ten samý večer propukly nepokoje v ulici Prinsessegade, která vede podél Christiánie. V jednu chvíli vyšla z Christiánie osoba, která hodila lahve na policisty, schované za policejní antony. Dva policisté u soudu vypověděli, že si byli jisti tím, že by viníka rozpoznali. Později pronikla policie do Christiánie, kde došlo k masovému zatýkání zhruba 150 osob, včetně italského astrofyzika a dalších hostů Woodstocku. Při vyvádění zatčených z Christiánie označili policisté astrofyzika za viníka.

U soudu nebyli však policisté schopni podat shodující se popis osoby, která házela lahve. Jeden policista se domníval, že osoba měla na hlavě pirátskou čepici a vypadala jako „Mexičan“. Druhý policista vypověděl, že osoba měla na hlavě zelenou čepici. Policejní video, které obžaloba předložila, bylo tmavé a rozmazané a nebylo z něj možno viníka identifikovat. Zároveň vypověděli dva svědci obhajoby – italský rozhlasový novinář a předseda krajské strany Zelených v Itálii, kteří se také zúčastnili diskuse v Christiánii, že Luca Tornatore byl po celou dobu až do svého zatčení v jejich přítomnosti.

Při vynešení rozsudku řekl soudce, že obžaloba nebyla schopná prokázat, že se Luca Tornatore něčeho dopustil. Rozsudek byl přijat hlasitým projevem úlevy přítomných italských posluchačů a zaměstnanců italské ambasády v Kodani. Případ astrofyzika vzbudil v Itálii pozornost a vedl k demonstracím u několika dánských konsulátů. Luca Tornatore strávil 30 dnů ve vyšetřovací vazbě, kde oslavil své narozeniny, Vánoce a Silvestra. Po vyřčení rozsudku telefonoval své rodině v Benátkách, která ho prosila, aby se hned vrátil domů.

mochasin.com

**anarchistický
1. máj 2010**

Praha – Náměstí republiky, 12:00

**MAY DAY
FESTIVAL**

Praha – Císařská louka, 14:00 – 22:00

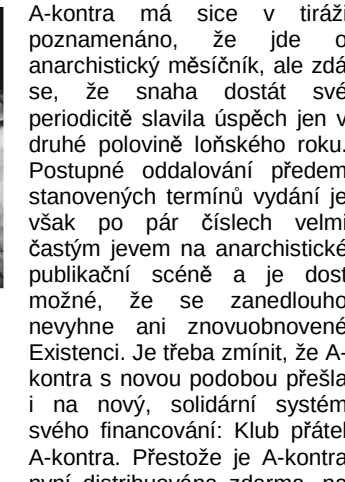
(hudba, distra, občerstvení, přednášky, promítání...)

[illegible]

Informátor č. 4 má rozsah 8 stran A5 a je k sehnání na e-mailovém kontaktu severni.cechy@csaf.cz nebo volně ke stažení na stránkách www.csaf.cz.

Max Stirner: Jediný a jeho vlastnictví

A-kontra 1/2010

[illegible]

A-kontra je k dispozici ke stažení na stránce: a-kontra.net

Stirner M. *Jediný a jeho vlastnictví*. Praha: Academia, 2010. 368 stran.

-f-

WWW.CSAF.CZ

**ANARCHISTICKÝ
ČERNÝ KŘÍŽ**

Československé anarchistické federace

AFA

antifa.cz

kontra

www.a-kontra.net

www.priamaakcia.sk

SQUAT.NET/PRAHA